

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MIDNIGHT OF ASHES

DRAGONS OF EMBER HOLLOW

2

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KÜLLERİN GECE YARISI

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

1. Hayden
2. Easton
3. Hayden
4. Hayden
5. Hayden
6. Cáel
7. Hayden
8. Hayden
9. Hayden
10. Cillian
11. Hayden
12. Hayden
13. Hayden
14. Hayden
15. Hayden
16. Hayden
17. Hayden
18. Hayden
19. Hayden
20. Hayden
21. Hayden
22. Hayden
23. Maddox
24. Hayden
25. Hayden
26. Hayden
27. Cáel
28. Hayden
29. Cillian
30. Hayden
31. Hayden
32. Hayden
33. Hayden
34. Hayden

35. [Hayden](#)
36. [Hayden](#)
37. [Cáel](#)
38. [Hayden](#)
39. [Easton](#)
40. [Hayden](#)
41. [Knox](#)
42. [Hayden](#)
43. [Hayden](#)
44. [Hayden](#)
45. [Hayden](#)
46. [Maddox](#)
47. [Hayden](#)
48. [Hayden](#)
49. [Hayden](#)
50. [Hayden](#)
51. [Hayden](#)
52. [Cillian](#)
53. [Hayden](#)
54. [Hayden](#)
55. [Hayden](#)

[Ayrıca Yazan Tessa](#)

[Hale Hale](#)

[HakkındaTessa ile](#)

[Bağlan Tessa](#)

HAYDEN

Acı. Var olan tek şeydi. Beni içten dışa yakan ateşli bir cehennem.

Bir parçam yere çarptığımın farkındaydı. Sert betona çarpışım, göğsümün içindeki acıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Vücudum yuvarlandı, odağım gökyüzüne doğru yöneldi. Gökyüzü çok güzeldi. Tamamen berrak. Yıldızlar parlıyordu.

O yıldızlar biraz dalgalandı, sanki bir yanıp bir sönüyordu.

Benim duyma geri geldi içinde bir vınlama. Orada vardı bağırışlar.

Ayak sesleri kaldırımı dövüyordu. Ve sonra

Easton'ın yüzü görüş alanımı doldurdu.

Tanrım, çok güzeldi. Benden ne kadar nefret ettiğini bile, ona doğru çekilmeme engel olamadım. O güzelliği içime çekmeden edemiyordum.

Erkek topuzu şimdi biraz yamuktu. Altın rengine batırılmış açık kahverengi saç telleri yüzüne düşüyordu. Yüzü kireç gibi solmuştu. Normalde bronz olan teni beyazın doğal olmayan bir tonundaydı.

"Hayden," diye Easton.

Ben de bir şeyler söylemek istedim. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek için. Ama ağzım kelimeleri oluşturamıyordu. Dilim kalın ve halsizdi, hareket etmesi imkânsızdı.

Easton'ın elleri sanki ne yapacaklarını bilmiyorlarmış gibi üzerimde geziniyordu. Ve sonunda göğsüme bastırdı.

Avuç içleri gövdemle birleşene kadar acının hafiflediğini fark etmedim. Ya da belki de şoktaydım? Ama artık değildim.

Yeni bir acı dalgası çöktü. Ateş geri dönmüştü, beni içten dışa doğru kemiriyordu. değildi, çığlık attım.

Easton bir dizi küfür savurdu. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Yapmak zorundaydım. Seni incitmek zorundayım."

Şok tekrar etkisini gösterdi, acının en kötüsü uyuştı. Üzerimdeki yıldızlar titredi ve göz kapaklarım da onlarla birlikte titredi.

Easton göğsüme daha sert bastırdı. "Hayır. Gözlerini kapatma, Hayden. Benimle kal."

Easton neden umursuyordu ki? Beni burada istemiyordu. Belki de kaçıp gitsem daha kolay olurdu.

"Lütfen," diye yalvardı.

Gözlerim tekrar açıldı, sesindeki yalvarışı anlamaya çalışıyordum.

Easton'ın gözleri ay ışığında parlıyordu. "Neden?" diye homurdandı. "Bunu neden yaptın ki?"

Ona önemli olduğunu söylemek istedim. Pisliğin teki olsa bile. Ama kelimeleri .

Gözünden tek bir damla yaş süzüldü ve yanağıma sıçradı.

Bağrıışmalar duyuldu. Ne kadar uzakta olduklarını söyleyemiyordum, kulaklarımdaki çınlamadan sesleri ayırt edemiyordum. Easton bir şeyler bağırdı ama tehditkâr değildi. Adamlar olmalı.

Üstümde yeni yüzler belirdi ve onları seçmeye çalıştım. Görüşümün bulanıklığı sayesinde Knox'u tanıdım. Yanıma çömeldi ve elimi tuttu.

"Hayden," diye fısıldadı, bu tek kelimede o kadar çok acı vardı ki.

Maddox Easton'a bir şeyler havladı, o da hemen geri çekildi. Easton ayağa kalkmış, ellerine bakıyordu. Elleri kanla kaplıydı. Benim kanımla.

Sonra Maddox'un yüzü görüş alanımı doldurdu. "Çok üzgünüm, Mo Ghràidh.

Bu acıtacak."

Cevap vermemi beklemedi; göğsüme bir şey soktu. Hâlâ çığlık atma yeteneğim olsaydı, sesim boğazımdan çekilip alınırdı. Ama yapamadım. Sanki sadece küçük bir parçam acıyı hissedebiliyordu.

Yanında olsaydım, Maddox'un yaramı sardığını ve yardım gelene kadar kanamayı durdurmaya çalıştığını fark ederdim.

Ağzım kaşlarımı çatarak aşağıya doğru çekilmek istedi. Yardım gelecek miydi ki? Bir ejderha ateşi patlamasıyla vurulmuştum. Bunun geri dönüşü olup bilmiyordum.

Maddox Knox'a, "Buraya bastır," diye emretti.

Knox'un yüzü kızardı ama başını salladı. Gazlı bezi bastırdı. Temas sırasında hiç acı hissetmedim. Bu kötü olmalı. Cehennem ateşi gibi acıtmalıydı.

"Cáel, IV," diye bağırdı Maddox.

Viking savaşçımı ilk kez o zaman gördüm. Tıbbi bir çantayı karıştırırken nefes almakta zorlanıyordu, sonunda Maddox'a bir çeşit hortum ve mühürlü bir paket itti.

Gözleri bana doğru geldi. Soluk mavinin rengi artık neredeyse hiç yoktu. Orada çok fazla acı vardı. Ve bundan daha fazlası, dehşet.

Onu teselli etme dürtüsü çok güçlüydü. Bunun bana kaldırımdan kalkıp kollarımı ona saracak gücü vermeye yeteceğini düşündüm. Ama öyle olmadı.

"Küçük bir çimdik," diye fısıldadı Maddox.

Bu acıttı. Mad'in sesindeki şefkat. Yarı yolda olduğumu bilmeme rağmen hala yaptığı her şeyi açıklama şekli.

İğnenin derime girdiğini hissetmedim, ince tüpü yerleştirdiğinde de hissetmedim. Ama damarlarıma soğuk bir sıvının çarptığını hissettim. İlaçlar. Acıyı hafifletecek bir şey.

Maddox çoktan hissizleştiğimi bilmiyordu ve yardım etmek için yapabileceği tek şey buydu. Dünya biraz daha bulanıklaştı.

Cillian'ın iri cüssesi onun üzerinde geziniyordu. "Beş dakika içinde burada olacaklar."

Maddox ona baktı, yüz ifadesi tamamen donuklaşmıştı. "O kadar uzun süre dayanabilir mi bilmiyorum."

EASTON

Ellerime bakmaktan kendimi alamıyordum. Sanki daha önce hiç kana bulanmamışlardı. Sayamayacağım kadar çok kez bu kırmızımsı kahverengiye boyanmışlardı. Ama sanki bunu daha önce hiç yaşamamış gibiydim. Çünkü bu *oydu*.

Suçluluk duygusu beni sardı. Ama bu pasif, halsiz bir duygu değildi. Bu suçluluk duygusu acımasızdı, damarlarımda dolaşıyor ve önüne çıkan her şeyi yakıyordu. Tamamen vahşileşmişti.

Yaptığım onca şeyden sonra bile, özellikle de bu gece, Hayden benim için ejderha ateşinin yoluna adım atmıştı.

Neden?

Soru beynimin içinde dönüp duruyordu. Cillian, "Onu ," diye homurdandı.

Sesindeki alfa dalgaları beni kurtardı. Cillian, Hayden üzerinde çalışan Maddox'a ters ters bakıyordu. Mad göğsünü gazlı bezle doldurmuş ve serum takmıştı. Tanrım, umarım ona sakinleşmesi için bir şeyler vermiştir.

Kanamasını durdurmaya çalıştığımda Hayden'ın attığı çığlığı hayatım boyunca duyacaktım.

"Elimden gelen her şeyi yapıyorum," dedi Maddox. Sesi tamamen boştu, tüm duygulardan arınmıştı. Sanki içi ölmüş gibiydi.

"Deli!" Knox bağırdı, panik ses tonuna işlemişti. "Nefes aldığını sanmıyorum."

Maddox küfrederek kadının üzerine eğildi. "Kalp masajına başlamalıyız."

Ama Hayden'in göğsü çoktan parçalanmıştı. Kalp masajının bir işe yarayacağını . Yine de Maddox kalp masajına başlarken Knox da kurtarıcı nefesler verdi.

Cáel'in devasa formu görüş alanımı doldurdu. "Sen. Bu senin suçun." Beni sertçe itti ama onu durdurmaya çalışmadım. "Başından beri istediğin buydu. Şimdi mutlu musun?"

Cillian onu gömleğinin arkasından yakaladı ve yumruğu yüzüme değmeden onu geri çekti. Ama keşke alfamız onu durdurmasaydı. Cáel'in yumruğunun çenemi ezmesini diledim. Belki o zaman göğsümde dönüp duran acıdan biraz olsun uzaklaşabilirdim.

"Kendine gel. İhtiyacımız olan son şey bu," diye bağırdı Cillian.

Siren sesleri duydum. Uzaktaki ışıkların parıltısını yakaladım.

Cillian'ın bizim sürünün ambulansını arayacağını biliyordum. Kapsam için vardı. Bir ejderha şekil değiştiren yaralandığında, istemeden de olsa dönüşme ihtimali her zaman vardı. Ambulansımızda dönüşümü engelleyen bir ilaç ve şekil değiştirenlere özel tıbbi malzemeler bulunuyordu.

Maddox her dakika Knox'a "nefes al" diye emrediyordu. Bu emre ve ne geldiğine dayanamıyordum. Her seferinde yeni bir ıstırap dalgası içimi parçalıyordu.

Ambulans gıcırdayarak durdu ve iki sürü üyesi dışarı fırladı. Kendi paylarına düşenden çok daha fazla yaralanma görmüş olan onlar bile Hayden'ı görünce bocaladılar. Bağ arkadaşlarım için onun kim olduğunu biliyorlardı. Bunun ne anlama gelebileceğini biliyorlardı.

Bir çeşit makineyle aceleyle gelip Hayden'ın göğsüne pedler bağladılar.

Gretchen, "Temizleyin,"
diye emretti. Herkes geri
çekildi.

Hayden'ın vücudu doğal olmayan bir hareketle sarsıldı. Arkamı dönmek istedim ama yapamadım.

Gretchen parmaklarını Hayden'ın boynuna bastırdı ve dişlerini sıktı. "Temiz."

Hayden'ın vücudu tekrar sarsıldı.

Gretchen geri dönmüş, iki parmağını Hayden'a bastırıyordu. "Nabız alıyorum. Haydi gidelim."

Birkaç saniye içinde Hayden sedyeye yükleniyordu. Arkadaşlarım ambulansın arkasında onun etrafında toplandılar ama ben hemen pompalı tüfeği aldım. Buna sebep olduğumu bilmeden o kadar yakın olamazdım.

Gene direksiyona atladı ve sirenleri tekrar çalıştırdı. "tekeri nerede?" Cillian arkasından bağırdı. Ambulans.

"Revirde bekliyor ve ihtiyaç duyacağı her şeyi hazırlıyor," diye seslendi Gene.

Büyücü için bir acıma duygusu hissettim. Ona imkânsız bir görev veriliyordu ve başarısız olduğunda asla klanımızda kalamayacaktı. Cillian onu görmeye dayanamazdı.

Gene gaza bastı.

Bölgemize yolculuk normal sürenin yarısı kadar bir sürede tamamlandı. Kapılar hazırlık için çoktan açılmıştı ve biz yaklaşırken ambulans yavaşlamadı bile. Evimizin önünde gıcırdayarak durduk, sürünün üyeleri bekliyordu, yardım etmek için her şeyi yapmak istiyorlardı.

Knox ve Cillian sedyeyi kaldırırken Gretchen sedyenin üzerine çıktı ve Hayden'ın nefes almasına yardımcı olması gereken bir tür torbayı sıktı. Sanki ben bir robotmuşum ve kontrollerimi başka biri tutuyormuş gibi arkalarından .

Bazı açılardan, bu kesinlikle doğrudu. Hayden'a dokunmuştum. Ten tene. Eşlik bağının sistemimde canlandığını hissettim. Bağ sağlamlaşmamış olsa bile kontrol artık ondaydı.

Knox ve Cillian sedyeyi koridorda ilerletirken Cáel ve Maddox neredeyse sedyenin tepesindeydi. Tıbbi kanada ulaştığımız anda, yeni tekerimiz Marcus sedyenin yanındaydı.

Hayden'ı gördüğünde yüzünün nasıl solduğunu kaçırmadım. "Ne oldu?" Marcus sordu.

Odadaki tüm gözler bana çevrildi.

"Ejderha ateşi. Ejderha ateşiyle vuruldu." Ses benimkine bile benzemiyordu.

Marcus başını sallayarak onayladı ve malzemeleri alıp bir kasede karıştırmaya başladı. alışırken hâlâ anlamadığım bir dilde bir şeyler söylüyordu. Birkaç dakika sonra başını kaldırdı. "Onun arkadaşlarına ihtiyacım var. ."

Panik içimde yükseldi ama güçlü bir el kolumu kavradı. Cáel'in dövme li elini görmek için aşağı baktım.

"Eğer ona yardım etmezsen, hala atan kalbini vücudundan çıkaracağım."

Yapacağından hiç şüphem yoktu. "Hiçbir yere gitmiyorum." Marcus'un ihtiyacı olan her şeyi yapardım. Yapmak zorundaydım.

"Hepinizin ona ellerinizi sürmenizi, ten tene temas etmenizi istiyorum," diye talimat verdi büyücü. "Enerjiniz onu kurtarmak için dua edebilecek tek şey. Onun içine aktığını hayal edin."

Bir adım öne çıkıp avucumu baldırına dayadım. İçimi bir his kapladı, neredeyse dizlerimin üstüne çökecektim. İçimdeki canavar yüzeye çıktı. Özgür olmak, sahiplenmek ve korumak istiyordu. Eşinin tehlikede olduğunu biliyordu ve bunun için beni suçluyordu.

Onu ittim ve Hayden'ı hissetmeye odaklandım. Teni çok soğuktu. Her yönden yanıştı.

Marcus adaçayı demetine benzeyen bir şeyi hazırladığı karışıma batırdı ve sonra Cillian'a uzattı. "Ateşinle yak."

Cillian ağzını açtı ve bir alev girdabı bohçayı aydınlatarak dışarı çıktı.

Marcus, "Ellerini Hayden'ın üzerine koy," diye emretti. "Enerjinizi odaklayın."

Hayden'la aramdaki o bağı hissettim, son birkaç haftadır umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım bağı. Sonra sahip olduğum her şeyi ona doğru ittim. Yardımı olacaksa ciğerlerimdeki son nefesi de ona verebilirdim.

Marcus ilahi söylemeye ve Hayden'ın üzerine kül serpmeye başladı. Kül tipik siyah renkte değildi. Düşükçe değişen sayısız renkteydi.

Birden enerjimin çekildiğini hissettim. , Hayden'ın ihtiyacı olanı almasına izin verdim.

Büyücülerin bildiği o yeşil enerji, Marcus daha yüksek sesle zikrederken etrafında dönmeye başladı. Kıvılcımlar Hayden'ın etrafında uçuştı ve sonra göğsüne gömüldü.

Açılan deliğin iyileşmeye başlamasını şaşkınlıkla izledim.

Eti tekrar bir araya getirildiği anda Marcus sedyeye doğru yığıldı. Hayden'a baktı, yüz ifadesinde rahatlama yoktu. "Artık tek yapabileceğimiz beklemek. Size dönüp dönmeyeceği ona bağlı."

Bunun üzerine farklı bir acı dalgası beni vurdu. Çünkü Hayden'ın kaçmak istemesine neden olmuşum. Bağ arkadaşlarımdan ona olan hislerinden şüphe etmesine neden olmuşum. Ve eğer şimdi ölürse, bu iki benim hatam olacaktı.

HAYDEN

Uçuyordum. Tek hissedebildiğim yüzümdeki rüzgâr ve tamamen ağırlıksız olma hissiydi. Cennet gibiydi.

Yere doğru daldım, sonra tekrar gökyüzüne doğru yükselmeden önce takla attım. Sırt üstü yuvarlanıp havada süzülürken dudaklarımdan bir kahkaha döküldü.

Bu duyguyla ilgili her şey harikaydı. Hiç bitmesini istemiyordum ama yine de göğsümde bir çekilme hissediyordum. Beni yere doğru geri iten bir şey.

Kaşlarımı çattım. Oraya inmek istemiyordum. Gökyüzünde, hiçbir sorunun ya da acının olmadığı, kendimi özgür hissettiğim yerde kalmak istiyordum.

"Kaşlarını çatıyor. Acı mı çekiyor?" diye sordu derin bir ses.

Bu ses tanıdıktı. İçimden bir ses *Viking* diyordu. Ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Fiziksel olarak iyileşti. Acı çekmemesi gerekir." Yumuşak, dumanlı ses tonundan profesör olduğu anlaşılıyordu.

"Bir haftadır bilinci yerinde değil," diye homurdandı Viking ve bir şey kırıldı.

"Değişmen gerek," dedi alfa. "Yoksa canavarın bunu senin için yapacak."

"Onu bırakmayacağım."

Viking'in sesindeki acı yavaşça yere doğru . Onu görmek istedim. Onu rahatlatmak için.

Sanki her yer yoğun bir sisle kaplıydı. Sese doğru yolumu bulmak için sisin içinden geçmem gerekiyordu.

Göz kırpmaya çalıştım ama göz kapaklarım sanki yıllardır kalkmamış ve hareketi nasıl yapacaklarını unutmuşlar gibi ağırlaşmıştı. Sonunda, birkaç denemeden sonra, görüş alanımda ışık parladı.

"Hayden?" Knox'un sıcak sesi etrafımı sararken bir el benimkini sıktı.

Bir elini yanağıma bastırdı. "Biz buradayız. Sen iyisin. Güvendesiniz."

Cáel'in devasa formu üzerimde belirdi. "Küçük Olan?" diye .

Cennet ve cehennem bir arada gibi görünüyordu. Onu görmek bile içimde bir şeyleri rahatlatıyordu ama kan çanağına dönmüş gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve tipik açık teninde hastalıklı bir solgunluk vardı.

"Merhaba," diye mırıldandım.

Cáel alnını benimkine dayadı ve derin bir nefes aldı. "Geri döndün."

Onun sözleriyle anılar canlandı. Ara sokak. O korkunç adam.

Ejderha ateşi.

Göğsümle birleşen alevlerin hissi hatırlayınca sarsıldım.

Cáel geri çekildi ama elimi tuttu. "Güvendesin."

Bakışlarım odanın içinde uçuştı. Knox yatakta yanımda oturuyordu, çenesinde kalın bir kıl vardı. Cillian kollarını kavuşturmuş, karanlık, intikamcı bir melek gibi tamamen siyah giyinmiş bir şekilde duruyordu. Maddox'un elinde bir pano vardı ve beni dikkatle inceliyordu. Easton ise odanın karşı tarafında duruyordu, yüzü ifadesiz bir maskeye dönüşmüştü.

Cillian kollarını iki yana açarak yatağa doğru ilerledi. "Nasıl hissediyorsun?"

Zihinsel bir envanter çıkarmaya çalıştım ama zihnim yüzüyordu. "Tamam, sanırım. Sadece yorgunum."

Maddox başını salladı ve yatağın üzerinde asılı duran serumu ayarladı. "İyileşmen için çok fazla enerji harcadım. Bir süre yorgun olacaksın

bir süre. Gücünüzü geri kazanmanıza yardımcı olmak için size damardan özel vitaminler ve besinler veriyoruz."

Üzerimde asılı duran çantayı inceledim. Tipik berrak bir renk değildi. Yeşilimsi bir tonu vardı ve parıltıyor gibiydi. *Büyü*. Bunun insanların iyileşmesine yardımcı olmak için nasıl kullanılabileceği hakkında her şeyi bilmek istiyordum.

Cillian yatağın başına doğru ilerledi, eliyle yüzümdeki saçları okşadı. "Ağrın yok mu?"

Başımı salladım. "Hayır."

Göğsümdeki patlama hissini hatırlayarak, serumumu yerinden çıkarmamaya dikkat ederek ellerimi Cáel ve Knox'tan kurtardım. Parmaklarım göğsümü görebilmek için tanımadığım bir pijama üstünün düğmelerini açtı.

Bir dizi hırıltı havayı doldurdu. Bunlar sahiplenme değil, öfke sesleriydi. Bu duygu göğsümdeki iz ile eşleşti. Buruşmuş deriden bir havai fişek gibi görünüyordu. Ama aynı zamanda olması gereken iyileşme aşamasını çoktan geçmiş görünüyordu.

Cillian sanki dokunuşuyla silebilecekmiş gibi elini yara izinin üzerine bastırdı. "Yaran çok ağırdı. Yara izi bırakmadan seni iyileştirmenin bir yolu yoktu."

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Hayatta olmamın nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum."

Odadan bir dizi hırıltı daha yükseldi.

Cáel sanki bana dokunmamaya dayanamıyormuş gibi tekrar elimi tuttu. "Hal'i parça parça edeceğim."

Bunun üzerine içimi bir ürperti kapladı. "O bir Corbett'ti, değil mi?"

"Evet," diye homurdandı Cillian. "Onların betası. Alfa'nın oğlu." "Ve senden nefret ediyor," diye tahmin ettim.

"Easton'ın anlattıklarına bakılırsa, Easton'ı öldürüp seni almayı umuyordu," dedi Cillian, sesi ölümcül bir ton taşıyordu.

Bakışlarım Easton'a kaydı. Odanın karşı tarafında durduğu yerden kıpırdamamıştı. en kötü görünen oydu. Gözlerinde diğer tüm renklerden daha fazla kırmızı vardı. Saçları omuzlarına dağılmıştı. Sanki içinde hiç hayat yokmuş gibiydi.

Daha sert baktım, herhangi bir duygu aramaya çalıştım. Şu anda bir nefret titreşimi bile hoş karşılanabilirdi. Ama hiçbir şey yoktu.

Yanağımın içini ısırđım. "İyi misin? Sana vurmadılar mı?"

Easton'ın vücudunda bir enerji sarsıntısı olmuş gibiydi. Duvarı iterken kasları gerildi. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Öfke her kelimedede titreşiyordu. Ama bunu memnuniyetle karşıladım. En öfkesi Easton'ın ölmediğı anlamına geliyordu.

Öfkenin kaynağını okumaya çalışarak yüzünü inceledim. Gözlerim yine onunkilerle kilitlendi ve başka tarafa bakmadım. "Sen önemlisin," dedim basitçe. "Benim için önemli olmak istemediğini biliyorum. Ama önemlisin. Ne kadar pislik olduğun önemli değil. Birinin seni öldürmesine izin verecek değildim."

Arka dişleri birbirine çarparken Easton'ın göğsü hırıltılı bir şekilde inip kalktı. Dudakları konuşacakmış gibi aralandı ama onun yerine topuklarının üzerinde döndü ve odadan dışarı çıktı.

HAYDEN

Easton'ın kapıdan çıkıp koridorda kayboluşunu izlerken göğsümde bir acı hissettim. Bir yanımda bunun daha önce aldığım yaranın bir yankısı mı yoksa son reddedilme darbesinden kaynaklanan yeni bir acı mı olduğunu merak ediyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Knox. Sesi boğuktu, kendi ıstırabıyla katmanlanmıştı.

Ona döndüm ve kalbinin üzerine koymak için bir elimi kaldırdım. "Bu senin suçun değil."

Knox başını salladı. "Korkusunun onu mahvetmesine izin verdi ve bu neredeyse bize sana mal oluyordu. En çok sevdiğimiz kişiye. Bunun için onu asla affetmeyeceğim."

İçimdeki her şey büküldü. Bu istediğim son şeydi. Çocukların birbirlerine ihtiyacı vardı, özellikle de şimdi.

"Yapma." Avucumu Knox'un göğsüne daha sert bastırdım. "Onun sana ihtiyacı ve senin de ona ihtiyacın var."

"Yapamam, Hayden. Bu sefer çok ileri gitti."

Elimi Knox'un kalbinin üzerinde tuttum ama kelimelerle zorlamadım. Bunun için zamanım olacaktı. Şimdilik hepsine iyi olduğuma dair güvence verdim.

Avucumun altında bir şey nabız gibi atıyordu. Knox'un kalp atışından daha fazla bir şey. Elime bakarken kaşlarım çatıldı. O şey

Knox'u *hissedebiliyormuşum* gibi. Enerjisini, belki?

"Ne?" Knox, sesini dolduran endişeyle sordu.

"Yok bir şey. Sadece-" Parmaklarımı göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim. "Seni hissediyorum." Knox odadaki diğer adamlarla bakıştı.

bir endişe çöktü. "Ne? Bir sorun mu var?"

Cillian sarı saçlarımın altından bir elini kaydırıldı. "Sakin ol, Küçük Alev. Sen iyisin. Sadece aramızdaki bağın derinleştiğini hissediyorsun."

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yaralandığında Easton sana dokundu. Kanamayı durdurmaya çalışıyordu."

"Tamam..."

"Bağ arkadaşlarınızdan temas kuran son kişi oydu. Bu da bize karşı daha fazla çekim hissetmeye başlayacağın anlamına geliyor," diye açıkladı Cillian.

Maddox, "Bu aynı zamanda ejderhanın yakında ortaya çıkabileceği anlamına da geliyor," diye ekledi.

"Ne?" Ciyakladım.

Knox bana nazik bir gülümseme gönderdi. "Canavarım onunla tanışmak için sabırsızlanıyor."

"Canavarına sakinleşmesini söyle. Dev bir kertenkeleye hazır olduğumdan emin değilim."

Knox kahkahalara boğuldu.

Cáel kaşlarını çatarak bana baktı. "Biz kertenkele değiliz. Biz ejderhayız."

Bıkkınlık dolu bir ses çıkardım. "Bana oldukça benziyorlar."

Cillian, "Yakınından bile geçmiyor," diye homurdandı.

"Her neye benziyorsa, ben hazır değilim."

Maddox bir an beni inceledi. "Hayvan tarafının bir noktada kanatlarını açması gerekiyor. O kadar uzun süredir bastırılmış ki, eğer onu kilit altında tutarsan, egemenlik için seninle savaşılabılır."

İçimden bir ürperti geçti. "Sanki tekrar insana dönüşmeme izin vermeyecekmiş gibi mi?"

"Evet," diye cevap verdi kesin bir ifadeyle.

Panik sıcak ve hızlı bir şekilde alevlendi ve bakışlarım sanki ejderham dışarı fırlayıp beni rehin almak üzereymiş gibi odanın içinde gezindi.

Cillian enseme tekrar sıktı. "Nefes al, Küçük Alev. Sana yardım edeceğim."

"Nasıl?" Ben talep ettim.

"O alfa," diye açıkladı Knox. "Ejderhanız onun otoritesini tanıyacaktır."

"sürece," diye mırıldandı Cael.

"Vahşileşmezse mi?" Ciyakladım.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," diye homurdandı Cillian. Bana döndü. "Bir hayvanın vahşileşmesi son derece nadir görülen bir durumdur. Ejderhan dışarı çıktığında ona hoş geldin diyeceğiz, kendini güvende ve el üstünde hissetmesini sağlayacağız. Etrafında dostlarının olması ona yardımcı olacaktır."

Yastıkların üzerine uzanırken başım dönüyordu. "Bu çok fazla içe

ri." Oda sessizleşti. Çok sessiz.

Hepsine ters ters baktım. "Başka ne ?"

Odak noktam Maddox'a kaymıştı, ağzı sert çizgi. "Anlat bana."

Bilimsel olarak ne varsa söylerdi. Gerçekleri.

Maddox rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Artık hepimiz sana dokunduğumuza göre, düşünmemiz gereken başka bir şey daha var."

"Ne?" Ben talep ettim.

"Arkadaşlarınızın varlığı ve dokunuşu nasıl değişiminizi sağlayabiliyorsa, aynı şekilde ısınızı da sağlayabilir."

Birkaç kez göz kırptım. "Isı mı? Ateş püskürtme yeteneğim gibi mi?" Panik geri gelmişti. Ya birine zarar verirsem?

"Hayır," diye garanti verdi Knox. "Bu vardiyayla birlikte geliyor." "Harika," diye mırıldandım. "Peki, benim ateşim ne?" Herkes sessizdi.

"Biri konuşmaya başlasın!" Bağırdım.

Maddox sonunda, "Bu senin doğurganlık zamanının anlamına geliyor," dedi.

"Pardon, *doğurgan* mı dedin? Bir sürü ejderha bebekle hamile kalabilirmişim gibi mi?"

Maddox yüzünü buruşturdu. "Evet. Bu hamile kalabileceğin anlamına geliyor. Ama aynı zamanda şu anlama da geliyor, uh-"

"Çıkar baklayı," dedim.

Cillian ensemei tekrar sıktı. "Dokunma açlığın olacak. Sık sık ve uzun süreler boyunca cinsel temasa ihtiyaç duyacaksın. Bu acı verici olacak ve eğer bunu yapmazsan ıstırap verici noktalara ulaşabilir."

Çenem tamamen gevşedi.

Sadece dev, uçan bir kertenkeleye dönüşmekle , aynı zamanda bir seks manyağına da dönüşecektim. Harika.

Knox bir eliyle yanağımlı okşadı. "Bunu atlatmanı sağlayacağız. İlk seferinde korkutucu olabilir ama hepimiz yanında olacağız."

Maddox boğazını temizledi. "Hayden'a yiyecek bir şeyler getireceğim. Çorbayla başlarız."

Kimse cevap veremedenden gitmişti. Cael arkasından ters ters baktı.

Yani herkes orada olmayacaktı. Maddox değil. Ve kesinlikle Easton da değil.

Cillian eğildi, dudakları şakağımın üzerinde gezindi. "Her şey yoluna girecek."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Ağlama dürtüsü çok güçlüydü ama şimdi barajın yıkılmasına izin verirsem gözyaşlarımla asla durmayacağını biliyordum. Bu yüzden onları , bu fazlasıyla iyi olmaya başlamıştım. Ama daha da iyi olmalıydım.

Çünkü beş adama bağılı olmama rağmen sadece üçü beni istiyordu. Ve bunun kim olduğumdan mı yoksa lanet olası bağdan mı kaynaklandığından emin değildim.

HAYDEN

"Sınıfa dönmek istediğine emin misin?" Knox bu sabah on ikinci kez sordu.

İçimden ona bir şey fırlatma isteğiyle savaştım. "Dört gün yataktan ve üç gün de dinlendim. Çıldırmaya başlıyorum."

Cáel beni kendine doğru çekti, ama sanki en narin camdan yapılmışım gibi nazik bir hareketti bu. "En az iki hafta daha dayanmalısın."

Yan tarafını hafifçe çimdikledim. "Ben iyiyim."

Adamların üzerime gelmelerinden dolayı kendimi kaybetmeye başlamıştım. Maddox ve Easton mesafelerini koruyorlardı ama yine de o hava vardı. Easton şu anda bile ön kapının yanında duruyor, tek kelime etmeden bekliyordu.

O ve diğer kardeşleri arasında bir gerginlik vardı. Suçluluk duygusu içimi kemiren bir gerilim. Evet, beni kaçmaya iten Easton'ın acımasız sözleriydi. Ama kulüpten korumasız kaçan aptal bendim. Ama Easton'la her konuşmaya çalıştığımda beni atlatıyordu.

Easton'ın iğneleyici yorumlarını ve kaba sözlerini tercih edeceğimi hiç düşünmemiştim ama bu dikkatli sessizlikten çok daha iyidiler. Her şey çok sessizdi. Hiçbir şey yoktu.

kahkaha ya da hayat. Çocuklar alay edip oynamadılar. Ve kesinlikle bana dokunmuyorlardı.

Sırt çantamı almak için eğildiğimde ağzım çatıldı. Ama ben daha kaldıramadan C  el onu kaptı. Ona ters ters bakıp elimi uzattım.

"Ben ."

Elimi oynatmadan gözlerimi kıstım. C  el gözlerini kaçırdı.

Knox yumuşak bir sesle, "Ağır şeyler kaldırmamalısın," dedi.

Yüzümü ona döndüm. "Marcus yüzde 100 iyile  ti  imi söyledi."

Knox   fkeli bakı  larımдан o kadar kolay korkmadı. "Ayrıca bir hafta daha dinlenmen gerektiğini söyledi."

"Kendi çantamı taşıyamayaca  ımdan değil, maraton için antrenman yapmaya ba  lamamam gerektiği gibi."

"Bırak seninle ilgilensinler, Küçük Alev. Buna ihtiyaçları var," dedi Cillian, siyah takım elbisesi içinde yıkıcı bir görünümle girişte ilerlerken.

Bakışlarım ona kaydı.

Cillian sadece güldü ve beni nazikçe kollarına çekti. Dudakları   aka  ımın üzerinde gezindi. "Daha iyi hissettiğini gördüğüme sevindim."

Nefesimin altında pek de sıcak ve i   açıcı olmayan bir şeyler homurdandım. Ama bedenim tam bir haindi. En kısa dokunuşla canlandı. Sanki sinir u  larıım Cillian'dan daha fazlasını almak için geriliyordu. Ama bunu asla elde edemeyeceğimi biliyordum.

Cillian beni kendine çektiği kadar hızlı bir şekilde serbest bıraktı. "Gitseniz iyi olur, yoksa geç kalacaksınız."

Arka dişlerimi birbirine geçirdim ve hırçın bir karşılık vermek için yutkundum. Çocukların kendi çilelerini yaşadıklarını biliyordum. O ejderha ateşiyle vuruldu  umda   dlerini koparmı  tım. Ama kendimi eşleri yerine saklamak istedikleri bir tür mücevher gibi hissetmeye başlamıştım.

"Hayden," diye seslendi Cillian ben kapıya doğru ilerlerken.

Ona bakmak için döndüm ama ağzımdan tek bir kelime bile çıkmadı.

Bakışları üzerimde gezindi ve kısa bir an için yüz ifadesinde bir korku belirtisi gördüğüme yemin edebilirim.

"Kampüste devriye gezen iki infaz memurumuz olacak ve Knox, Cáel ve Easton ders aralarında sizinle buluşacak. Hiçbir yere yalnız gitmeyeceksin. Bana söz ver."

Bu bir soru değildi. Bir talepti. Ama içimde ona meydan okuyacak güç yoktu.

"Söz veriyorum."

Sesimde hayat yoktu, kıvılcım yoktu. Çok yorgundum.

Evden çıktık ve Easton'ın G-Wagon'una bindik. Kampüse giderken sessizdim, sadece pencereden dışarı bakıyor, ormanları ve kasabanın geçişini izliyordum. Spark's Diner'ın önünden geçerken içimde bir sızı hissettim. Cillian Fiona'ya artık orada çalışmayacağını çoktan bildirmişti. Çok riskliydi.

Hal Corbett saklanmaya başlamıştı ama bu diğer Corbett klan üyelerinin saldırmak için beklemediği anlamına gelmiyordu. Kulak misafiri olmayı başardığım kadarıyla, iki ordu arasında tansiyon yükseliyordu. Yanlış bir hareket topyekûn bir savaşa neden olabilirdi.

"Örtbas hikâyesini hatırlıyor musun?" Knox ön koltukta oturduğu yerden sordu.

Sertçe yutkundum, Easton arabayı park ederken bakışlarımı pencereden ayırmadım. "Ashes & Emeralds'ın ara sokağında biraz hava alıyordum ve biri beni soymaya çalıştı. Easton'ın geldiğini duydular, korktular ve beni vurdular. Yüzlerini görmedim."

Sonunda beni sorgulamasına izin verilen polis, sözde saldırım konusunda pek de endişeli görünmüyordu. Bana tehlikeli kulüplerden uzak durmamı söyledi ve gitti. Ama sanırım kimliği ya da kurşunu yoktu, ne yapabilirdi ki?

Cáel uzandı ve bacağımı sıktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Öğrencilerin çeşitli akademik binalara girişlerini izledim. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Okul her zaman benim tek dayanağım olmuştu. Şimdi buna her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı. Kapımı açtım ve dışarı kaydım.

CÁEL HAKLIYDI. Evde kalmalıyım.

Ben koridorda ilerlerken bir kız diğerine, "Duyduğuma göre kız ara sokakta birine sakso çekiormuş, işi bitince de adam onu vurmuş," diye fısıldadı.

Omuzlarım çöktü. Derslere girmedığım bir hafta boyunca dedikodu değirmeninin döndüğö belliıdı ve bunun büyük bir kısmı için Delaney'e teşekkür etmem gerektiğinden emindim. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama çok yorgundum. Kaslarım ağrıyordu ve beynim bulanıktı. Tek istediğim uzun bir şekerlemeydi.

Bilim binasının köşesini döndüm, Hayden görevindeki iki infaz memurundan birinin arkamdan geleceğini biliyordum. Tüm gün boyunca öyleydiler.

"Hayden," diye kesildi sinirli bir ses.

Başımı kaldırdığımda Profesör Brent'in bana ters ters baktığını gördüm.

Gözlerimin arkasında bir baskı oluştu. İnsanoğlunun bildiğı en uzun günden sonra uğraşmam gereken son şey oydu.

"Profesör," diye selamladım. "Ofisime. Şimdi."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Arkamdaki gölgem Pete'e baktım. Her zamanki rahat ifadesi gergindi ama kendini ifşa etmeden yapabileceğı hiçbir şey yoktu.

"Şimdi," diye itti Brent.

İçimi çektim ve onu koridorda küçük ofisine kadar takip ettim. Alan kitaplarla doluydu ama yine de bir masa, öğrenciler için iki sandalye ve deri bir kaneppe sığdırmayı başarmıştı.

Brent kanepeyi işaret ederek, "Otur," diye emretti.

Yanağımın içini ısırdım ama emrettiğı gibi yaptım.

"Sana yarım düzine e-posta gönderdim. *Vurulduğunu* dekandan duymak zorunda kaldım. Ne haltlar dönüyor?"

Danışmanım yanımdaki kanepeye ellerimi birleştirdim. "Özür dilerim. Hâlâ e-postalarım cevap veremedim. İyileşiyordum ve kaçırdığım okul ödevlerimi yetiştirmeye çalışıyordum."

Gerçek şu ki, şu anda tüm derslerimde öndeydim. Geçen hafta çok sıkılmışım ve hemen hemen her derste ilerideydim.

Brent'in ağız sert bir çizgiyle kapandı. "Derslerine odaklandığını duyduğuma sevindim ama bu akademik kariyerini büyük bir riske atmadığın anlamına gelmiyor. Böyle bir kulübe tek başına giderken aklından ne geçiyordu?"

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Yalnız değildim."

Danışmanımın ifadesi gök gürültüsüne dönüştü. "Kiminleydin?"

Sertçe yutkundum, kelimelerimi dikkatle seçtim. "Erkek arkadaşım." Brent'in boğazında kızarıklık belirdi. "bu kim?"

"Knox Gallagher."

Brent'in çenesi ileri geri hareket ederken kızarıklık daha da arttı. "Bay Gallagher ve *oda arkadaşları* kötü haber. Akademik kariyerinizi ciddiye aldığınızı sanıyordum. Doktor olmak istediğini sanıyordum."

"Varım. Yapıyorum. Kaçırdığım tüm ödevleri teslim ettim ve telafi etmem gereken test ve sınavları yeniden planladım."

Profesörün ifadesi yumuşadı ve elini bacağıma attı. Dizimi hedef alıyormuş gibi yaptı ama dizim bunun için çok yüksekti. Bacağıma sıktıkça karnım zangır zangır titriyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Hayden. Bu hayallere ulaştığından emin olmak için birlikte hareket etmemiz gerekecek."

CÁEL

Bilim binasının koridorunda Hayden'ın kokusunu takip ettim. İnsanların kokularıyla karışmış olan bu koku artık çok zayıftı ama sadece onun kokusu bile canavarımı rahatlatmaya yetiyordu. Bütün gün üzerimdeydi. Hayden'la dersim olmadığı için onu pek görmemiştim ve hayvanım bundan hiç memnun değildi.

Hepimiz ona dokunduğumuzdan beri Hayden'a yakın olma ihtiyacımız daha da artmıştı. Buna bir de onu neredeyse kaybetmek üzere olduğumuz gerçeğini eklediğimizde, ejderhamın henüz vahşileşmemiş olması bir mucizeydi.

Sadece anısı bile sırtımda pulların dalgalanmasına neden oldu. Düzensiz nefes alışımı kontrol altına almak için çabaladım.

Knox geldi. "İyi misin?"

Başımı sallayarak onayladım, henüz konuşamıyordum. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

Tekrar başımı salladım. "Doğu nerede?"

Sesim normalden daha sertti, bu da canavarımın yüzeye yakın olduğunun bir işaretiydi.

Knox beni tekrar inceledi ve gözlerindeki endişeyi fark etmedim.

"Doğu mu?" Odaklanmayı üzerimden atmak için çaresizce bastırdım.

Knox önündeki, artık çoğunlukla öğrencilerden boş koridora döndü.

"Bilmiyorum. Muhtemelen arabadadır."

Adımlarım duraksadı. Knox ikizinin nerede olduğunu her zaman bilirdi. Ama olaydan beri Easton'la konuşmak şöyle dursun, ona zar zor bakabiliyordu. Yeni normal beni tedirgin ediyordu, dengesiz bağımızın hissi derinlere yerleşiyordu.

Ellerimi iki yanımda sıktım ve büktüm. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Bu saçmalıkta iyi değildim. Konuşmak. Duygular. Tüm bunları o kadar uzun süre kapatmıştım ki tekrar açmak imkânsız görünüyordu. Hayden dışında kimseye.

Knox'un bakışları bana kaydı. İlk başta yüz ifadesi kızgınlıkla doluydu ama kısa sürede eridi. İç çekerken omuzları çöktü. "Yıllardır onun saçmalıklarıyla uğraşıyorum. Anlayabiliyorum. Ama bu sefer çok ileri gitti. Hayden'ı riske attığı için onu öldürebilirim ama daha da ötesi, onun bizden şüphe etmesine neden oldu."

Bunun üzerine olduğum yerde kalakaldım. "Ne demek istiyorsun?"

Knox yavaşladı ve yüzünü bana döndü. "Hissetmedin mi? Şu anda bize karşı tereddütlü. Emin değil. *Onu* isteyip istemediğimizi ya da bunun sadece hepimizi kontrol eden bir bağ olup olmadığını bilmiyor."

"İkisi de." Kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Başımı salladım. "Biz bir bağız çünkü birbirimizi dengeliyoruz. Çünkü..." Doğru kelimeleri bulmakta zorlandım.

"Biliyorum," diye güvence verdi Knox. "Biz birbirimizin mükemmel tamamlayıcılarıyız. Birbirimizden etkilenmememiz mümkün değil ama bu sadece Hayden'ın tüm eşsiz inceliklerini başka hiç kimsenin takdir edemeyeceği kadar takdir ettiğimiz anlamına geliyor."

Homurdandım. Knox kelimelerle her zaman benden daha iyi anlaşırdı. Ama belki de bu . Çünkü masaya başka şeyler de getirmiştım.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve döndüğümde Easton'ın bize doğru yürüdüğünü gördüm. Kaşlarını çatı. "Hayden nerede?"

Knox tek kelime etmeden ikizine kaşlarını çatarak baktı.

"Biz de onu bulmaya gidiyorduk. Yanında Pete var," diye açıklamak için acele ettim.

Knox kardeşinden kaçmaya hevesli bir şekilde tekrar yürümeye başladı. Knox'un reddetmesi karşısında Easton'ın omuzlarının hafifçe eğildiğini fark etmedim. Bu ikisinin bunu dövüş halletmesi gerekiyordu.

Knox'un peşinden ilerledim, köşeyi döndüğümüzde Pete'i koridorda tek başına dururken buldum. İçimdeki her şey gerildi. "Hayden nerede?"

Pete kaşlarını çatı. "Danışmanı ile birlikte. Onu içeride tam olarak takip edemedim."

Easton yanımda gerildi. "Brent?"

Pete başını salladı.

Easton bir küfür mırıldandı.

"Ne?" diye sordu. Ben talep ettim.

Easton'ın çenesi sıkıştı. "Ona davranış şeklinden hoşlanmıyorum. İçimde kötü bir his var."

Easton bizden bir şey beklemeden kapıya doğru yürüdü ve kapıyı çaldı. Yüksek sesle.

"İçeri gel," dedi sinirli bir ses.

Odanın manzarasını görebilmek için kenara çekildim. Hayden aceleyle ayağa kalkmış ve çantasını kapıyordu. Yüzü saldırıdan beri gördüğümde daha solgundu.

Boğazımda bir hırıltı yükseldi ve Knox beni gömleğimden yakaladı. "Kendine hakim ol," diye ısırdı.

"Üzgün," dedim dişlerimi sıkarak.

"Biliyorum."

"Merhaba Profesör," dedi Easton sahte bir gülümsemeyle. "Psikoloji için grup projesiyle ilgili bir sorum vardı."

Profesör East'e ters ters baktı. "Bunlar benim çalışma saatlerim değil."

Yarın derste bana sorabilirsin."

Hayden öğretmenin etrafından dolandı ve ofisinden çıkarken ona geniş bir alan bıraktı. "Yardımanız için teşekkürler Profesör," diye mırıldandı.

Brent, "Daha işimiz bitmedi Bayan Parrish," diye kestirip attı.

Knox bir adım öne çıktı. "Merhaba bebeğim." Bir kolunu onun omuzlarına doladı ve profesöre el salladı. "Doktor Hayden'ın dinlenmesi gerektiğini söyledi, o yüzden eve gitmesi gerekiyor."

Profesör Brent ağzını kapattı ama bakışları Hayden'ın omuzlarına dolanan kola odaklandı.

Göğsümde bir hırıltı daha yükseldi ama onu da .

"Yarın sınıfta görüşürüz," dedi Easton, öğretmenin dikkatini tekrar kendisine çekerek.

Easton'ın yüzüne kapıyı kapatırken nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

Knox çoktan Hayden'ı koridorda, hiçbirimizin sevmediği erkekten uzağa götürüyordu.

Easton geldi. "Onunla ilgili içimde iyi bir his yok."

Ben de öyle.

HAYDEN

"Orada ne oldu?" Knox yumuşak bir sesle sordu.

Bedenimin onunkine karşı titrediğini hissedebileceğini biliyordum. Ama bunu onun ayaklarının altına sermek istemedim. Çocuklar zaten benim için yeterince endişeleniyordu. Eğer profesörümün tam bir sürüngen olduğunu öğrenirlerse, kendilerini kaybederlerdi.

"Okula gitmediğim için bana yüklendi. Başım beladaymış gibi hissetmekten nefret ediyorum."

Yalan değildi. Bunların hepsi doğruydı. Sadece elinin bacağımda olduğu kısmı atlamıştım. Ama bunu halletmiştim. Hareket ettim, vücudumu kanepenin koluna yasladım.

Profesör Brent'in yüzünün görüntüsü zihnimi doldurdu. Easton kapıyı çalmadan hemen önce öfkeyle iki büklüm oluşu.

"Senin vurulduğunu düşünüyor ve birkaç dersi kaçırdığın için sana bok mu atıyor?" Easton kırptı. "Tüm ödevlerini çoktan teslim ettiğini biliyorum."

Bakışlarım ona kaydı. Easton çalışmalarımı nereden biliyordu? "Tıp fakültesine gitmek ve bir doktora ihtiyacım olacağını biliyor. burs. Bunun için notlarımın kusursuz olması gerekiyor."

Knox bana baktı. "Senin bursa ihtiyacın yok."

Boş koridorun ortasında durdum. "Uh, evet. Var." Gizli bir milyarder değildim ki.

Knox sırtıttı. "Eğer fark etmediysen, bu işin içinde yuvarlanıp gidiyoruz." "Evet. *Siz yuvarlanıyorsunuz*. Ben değil."

Knox'un neşesi hızla kaşlarını çatmaya dönüştü. "Bizim olan her şey sizindir. Bu işler böyle yürür."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Hayır, değil. Senin paran. Sadece parayı almayacağım. Kira ödememe izin vermemen yeterince kötü zaten. Okulum için yılda altmış bin dolar ödemene asla izin vermem."

Knox'un elinden kurtuldum ve yürümeye devam ettim. Cillian'ın Corbetts'le nasıl başa çıkacaksa çıkmasına ihtiyacım vardı ki ben de lokantadaki işime geri dönebileyim. Kendi kendime yetebilme, kontrol edebilme duygusuna ihtiyacım vardı.

Knox bana yetişmek için acele etti, Cáel, Easton ve Pete de arkamdan geliyordu. "Sana yardım etmemize izin vermek yerine iliklerine kadar çalışmak mı istiyorsun?"

"Evet," diye tersledim.

Kolumu tutarak beni durdurdu. "Neden?"

"Çünkü ben kendi başımın çaresine bakarım. Her şeyi düzeltmek zorunda değilsin."

Knox'un yüzünde acı ifadesi belirdi ve o anda sözlerimi geri almak istedim.

Gözlerimde bir ateş yandı. "Özür dilerim," diye fısıldadım. Gözlerim yaşla dolarken milyonlarca sessiz küfür savurdum. "Kendi başımın çaresine bakmaya alışkınım. Her şey değişiyor ve benim sadece biraz normalliğe ihtiyacım var."

Knox kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. "Özür dilerim. Biraz ısrarcı davrandım. Bunun yeni olduğunu biliyorum. Ama seninle ilgilenmek, tüm ihtiyaçlarınla ilgilenmek bizim doğamızda var. Eğitim masraflarını karşılamamanın bizim için ne kadar kolay olacağını biliyorum, bu yüzden bunu aptalca geliyor. Ama eğer burs almak istiyorsan, önümüzdeki dört yıl boyunca senin en iyi çalışma arkadaşın olacağım."

Knox'un göğsüyle boğulan küçük bir kahkaha attım. "Teşekkür . Boş bir çek yerine bir çalışma arkadaşım olmasını tercih ederim." Knox başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Anlaşıldı."

Sırtımda bir sıcaklık hissettim ve kaynağını bulmak için Knox'un kollarında döndüm.

Cáel yaklaştı, yüzü endişeyle çarpılmıştı. "Sen iyi misin?"

Suçluluk duygusu beni sardı ve burnumu çektim. "Ben

iyiyim, Koca Adam."

İkna olmuş görünmüyordu.

Knox'un elinden kurtuldum ve kollarımı Cáel'in beline doladım. "Söz veriyorum. Tüm bunlar... çok fazla oldu."

Cáel yüzüme bakmak için bir parça geri çekildi. "Yani her gün aşırı büyümüş bir kertenkeleye dönüşeceğini ve sonsuza kadar beş eşin olacağını öğrenmiyor musun?"

Bir kahkaha attım. "Cáel, şakaların var." Sırıttı ve omuz silkti.

"Bu küçük sahtekâr değil mi?" diye koridorun sonundan bir ses yükseldi.

Delaney, Maggie ve Bella'yı da yanına alarak bize doğru ilerledi. "İlgi çekmek için neler yapmaz ki?"

Maggie ve Bella gergin bir bakış attılar ama tek kelime etmediler.

"bir çorap sok, Delaney," diye mırıldandı Easton. "Kimsenin Bugünkü iğrenç saçmalıkların."

Koyu renk saçlarını omzunun üzerinden savururken ofladı. "Ne yani? Şimdi de fikir beyan edemeyecek miyim? Fahişenin duygularını incitebilir miyim?"

Cáel öyle bir hırladı ki Delaney birkaç adım geri atıp Maggie ve Bella'ya doğru tökezledi.

"Ow," diye ciyakladı Maggie. "Dikkat ."

Delaney bakışlarını Maggie'ye çevirdi. "Kapa çeneni."

Maggie'nin yanakları pembeleşti ve Delaney'yi azarlayacakmış gibi ağzını açtı ama kraliçe arısının gözlerinde gördüğü şey ağzını kapatmasına neden oldu.

Delaney bize döndü ve bakışları benim üzerimde yoğunlaştı. "İnsanlar senin hakkındaki gerçeği öğrenecek. Umarım buna hazırsındır, sürtük."

Yorulmuştum. O kadar yorgundum ki kemiklerim ağrıyor gibiydi. Bir yanım sadece uzanıp Delaney'nin saçmalıklarına katlanmak istiyordu. Ama bugün kaba yorumlarıyla çok fazla uğraşmışım.

Cáel'in elinden kurtuldum ve ona doğru bir adım attım. Elimden geldiğince melek gibi gülümsedim. "Delaney, benim için bu kadar endişelenmen çok tatlı. İlk birkaç hafta oda arkadaşım olduğun için çok şanslıydım. Ama söz veriyorum, bana göz kulak olmak zorunda değilsin."

Artık ben yokum." Öne doğru eğildim, sahne fısıltısını yükselttim. "İnsanlar senin bana biraz takıntılı olduğunu düşünmeye başlayabilir. Bunu istemeyiz."

Easton arkamda kahkahalara boğulurken Knox öksürmeye başladı. Cáel sadece homurdandı.

Delaney'nin yüzü bir domatesin tonuna döndü. "Sana kafayı takmış değilim."

Ona sahte bir şaşkınlık ifadesiyle baktım. "Sen değil misin? Bilmiyorum, benim hakkımda çok konuşuyorsun. Hayatımla ilgili ayrıntıları, kiminle vakit geçirdiğimi ve ne yaptığımı öğrenmeye çalışıyorsun. İnsanların bunu nasıl yanlış anlayabileceğini görebiliyorum."

Bella kahkahasını bastırmak için dudaklarını dişlerinin üzerinde gezdirirken Delaney'nin ağzından köpükler çıkıyordu.

Delaney, "Bence insanlar aralarında kimlerin olduğu konusunda gerçeği bilmeli," dedi.

"Oh?" Masumca sordum. "Peki o kim? Kendi işine bakmaktan ve kimseyi rahatsız etmemekten son derece mutlu olan biri mi?"

"Knox ve Cáel ile yattığını söylemiştin!"

Omuz silktim. "Yani? Neden umursuyorsun?" Abartılı bir duraklama yaptım. "Knox'u kendine çekmek için tür çarpık plan üzerinde çalıştığın için olabilir mi? Yoksa o Cillian mıydı? İkisini de tanımadığın için senin için birbirlerinin yerine kullanılabilirler."

Knox arkamdan alay etti. "Ona on metrelik bir sopayla bile dokunmazdım."

"Sanırım Cillian'a odaklanman gerekecek. Sana iyi şanslar," dedim tekrar yürümeye başlarken kayıtsızca. Bu günle işim o kadar bitmişti ki.

Delaney arkamdan küfürler savurdu ama hiçbirinin inmesine izin vermedim. Sadece yürümeye devam ettim.

Knox bana yetişmek için koştu ve bir kolunu omuzlarıma attı. "Bu çok güzel bir şeydi."

Başımı salladım. "Artık eve gidebilir miyiz?"

O, Cáel ve Pete bize ulaştığında cevap veren Easton oldu. "Lütfen, Cáel koridorda Delaney'nin bağırsaklarını deşmeden önce."

Cáel homurdandı. "O bir kadın. Ben olsam daha acısız yapardım. Sadece boynunu kırardım."

Kendimi tutamadım; güldüm ve göğsünü okşadım. "Tam bir centilmen."

Knox'un telefonu çaldı ve cebinden çıkardı. Hoparlörü açarken sırıttı. "Cill, kızımızın az önce attığı sözlü tokadı duysan inanamazsın."

"Şimdi olmaz Knox," diye kestirip attı

Cillian. Herkes sustu.

"Büyük bir sorunumuz var. Ejderha konseyi burada."

HAYDEN

Havayı dolduran küfürler ve hırıltılar bana ejderha konseyinin iyi bir şey olmadığını söylüyordu ama yine de aklımda milyonlarca soru vardı.

"*Burası* neresi?" Easton .

"The ev," Cillian cevap verdi, gerginlik çalışan aracılığıyla onun sözleri.

"Hemen şimdi mi?" Knox talep etti.

"Haber vermeden geldiler. Onları içeri alıp almamak gibi bir seçeneğim yoktu," diye mırıldandı Cillian.

Cáel daha da yaklaşarak iri gövdesiyle beni sardı. "Oyun ne?" Easton sordu.

Cillian hat boyunca duyulabilir bir nefes verdi. "Manevra yapacak fazla yerimiz . Hayden'ı görmek istiyorlar."

"Hayır," diye tükürdü Cáel ve beni zıplattı. "Yapmak zorundayız," dedi Cillian sakince.

Bakışlarım koridordaki tüm erkekler arasında gidip geliyor, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Knox telefonuna ters ters baktı. "Onu nasıl öğrendiler?"

"Corbetts," diye mırıldandı Easton. "Öyle olmalı."

"Benim tahminim de bu yönde," diye onayladı Cillian. "Muhtemelen Hayden'ı neredeyse öldürdükten sonra kışlarını kurtarmaya çalışıyorlar."

Cáel alçak sesle homurdanarak kolumdaki tüyleri diken etti.
"Sanki sorunlarımızı konseye götürecekmışız gibi," diye tükürdü Knox.

"İşlerini şansa bırakmıyorlardı. Maddox'a seninle Easton'ın arabasında buluşmasını söyledim. Eve dönerken Hayden'ı elinden geldiğince iyi hazırla," diye emretti Cillian.

Knox, Easton ve Cáel'e baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misiniz?"

"Hangi kısmı?"

Knox, "Hepsi ama Mad'i de dahil etmeyi düşünüyordum," diye cevap verdi.

Cillian içini çekti. "Onların varlığını daha sonra öğrenirse daha kötü olur."

Easton nefesinin altında bir şeyler mırıldandı.

"Çabuk olun," diye emretti Cillian. "Beklemek zorunda kaldıkları süre uzadıkça daha da kötüleşecek."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Ben konuşmadan önce herkes bir an sessiz kaldı. "Ejderha konseyi de neyin ?"

"Arabada açıklarız," dedi Knox. "Gitmemiz gerekiyor."

Pete çoktan telefona sarılmış, infazcı ortağı Terry ile konuşuyordu. Cáel beni koridordan aşağıya ve öğleden sonra güneşine doğru aceleyle götürürken kolunu boynuma doladı. Otoparkı geçip Maddox'u G-Wagon'un başında bulduk.

Onu hiç şu anki gibi görmemiştim. Maddox'un içinden bir öfke yayılıyor, yaklaşmamızı beklerken neredeyse vücudunu titreştiriyordu.

Easton ona temkinli bir şekilde yaklaştı. "İyi olacak mısın?"

"Evet." Maddox'un sesi insandan çok hayvana benziyordu ve onun iyi olmadığından emindim.

Maddox ve Easton bizimkinin ön koltuklarına otururken Pete ve Terry de bizimkinin yanındaki SUV'ye bindiler. Cáel benim için kapıyı açtı ve ben de ortadaki arka koltuğa kaydım. Knox ve Cáel iki yanımda olduğu için sığabilmek için vücudumu yana doğru bükme zorunda kaldım.

Easton park yerinden geri geri çıkarken, "Konuşmaya başla," diye emrettim.

Knox ve Easton dikiz aynasından birbirlerine baktılar. Knox konuşmaya başlamadan önce aralarında sessiz bir ikiz konuşması geçmiş gibi hissetti.

"Uzun bir süre boyunca bir yönetici sınıfımız vardı. Dünya üzerindeki tüm orduları yöneten bir kraliçe ve onun bağı. Her bir sürünün kendi yönetici figürleri vardı. Bazılarına kral ve kraliçe denirdi, bu onur kan bağıyla geçerdi. Diğerlerinin ise baskınlık yoluyla seçilen alfaları vardı."

"Bir alfanız var. Cillian en baskın ejderha mı?" Ben sordum.

Knox başını salladı. "Sürümüz bu şekilde oluştu. Cillian'a gerçekten de fazla seçenek bırakmadık."

"Ve kimse sadece oy kullanmıyor mu? Ejderha demokrasisi gibi mi?" diye sordum. Knox'un dudakları seğirdi. "Bunun gerçekten bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Öyle olmalı," diye mırıldandım.

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Yıllar geçtikçe, kraliçenin hayatına yönelik daha fazla girişim oldu. Giderek daha fazla iç çatışma. Değişim isteyen güçler vardı. Dünyanın tüm çeyreklerini temsil eden bir konseyimiz ."

"Kulağa adil geliyor."

Cáel homurdandı.

Knox, "Dürüst olmak gerekirse bu sadece insanların daha fazla güç elde etmek istemesinden kaynaklanıyor," diye açıkladı. "Ailemin bana anlattığı hikayelere göre, kraliçe ve bağı halkımızı gerçekten önemsiyordu. Şu anda sahip olduğumuz kişi ise daha çok kontrol ve prestijle ilgileniyor gibi görünüyor."

"Kraliçeye ne oldu?" Ben sordum.

Knox'un gözlerinin üzerinden bir gölge geçti. "O ve bağı bir saldırıda öldürüldü. Yeni konsey günler sonra devreye girdi."

Ona bakakaldım. "Onu öldürttüklerini düşünüyorsun." "Çoğu kişi buna inanıyor," dedi Easton.

Bakışlarım ön koltuklara kaydı. Maddox'un elleri o kadar sıkı kenetlenmişti ki eklemlerinde hiç renk kalmamıştı, Easton ise sadece üzgün görünüyordu.

"Ve buradalar mı? Neden buradalar?" Knox'a sordum.

Aracın etrafına endişeli bir bakış gönderdi. "Dişi bir ejderha doğduğunda ya da keşfedildiğinde bilmek istiyorlar."

Mideme ağır bir yük yerleşti. "Neden?"

Knox elimi daha sıkı kavradı. "Kontrolü sevdiklerini söyledim. Diş ejderhaları piyon olarak, daha fazla güce erişmenin yolu olarak görüyorlar."

Bu ağırlık daha da arttı. "Ama onlar insan."

"Biliyorum. Ama dünyanın her yerinde bir ejderha eşi için *her şeyi* yaparım."

Panik içime işledi, kan kulaklarımda uğuldadı. "Ama benim dostlarım var."

Easton'ın bakışları aynada benimkileri buldu. "İstersen bizi terk etmeyi seçebilirsin."

"Ama beni zorlayamazlar, değil mi?" Kaygım kelimemde kendini gösteriyordu.

"Seni almayacaklar," diye homurdandı C  el, inanılmaz derecede yaklaşarak.

Knox'un bakışları benimkilere kilitlendi. "Ama sana bu seçimi yaptırmak için ellerindeki her şeyle seni manipüle edecekler."

HAYDEN

Kelimeler Knox'un ağzından çıkar çıkmaz, Cáel emniyet kemerimi çözdü ve beni kucağına çekti. "Hayır."

Kolları sanki kaybolacakmışım gibi beni sıkıca sardı.

Knox ve Easton dikiz aynasından birbirlerine baktılar.

Maddox hâlâ kıpırdamadan önüne bakıyordu.

Cáel'e sokuldum. Kar ve duman kokusu etrafımda dönüyordu. Kalp atışlarının hızlı bir ritimle bedenime çarptığını hissedebiliyordum. Avucumu göğsüne bastırdım. "Ben buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu Cáel için olduğu kadar kendim için de söyledim. Ama midem sanki dalgalı denizlere açılmışım gibi çalkalandı.

Knox bana güven verici bir gülümseme gönderdi ama kenarları gergindi. "Seni onlarla yalnız bırakmayacağız. Söz veriyorum."

Titreyerek nefes aldım. Bunun yardımı oldu. Son zamanlarda işler ne kadar gergin olsa da, bu adamların bir tehdit karşısında her zaman arkamı kollayacaklarını biliyordum.

Easton dikiz aynasından bana baktı. İfadesini okuyamadım. Yüzünde tek bir tanesini belirleyemeyeceğim kadar hızlı bir duygu karmaşası vardı.

Kapıda yavaşladı, camını indirdi ve elini avuç içi okuyucusuna bastırdı. Kapılar açıldı ve midem

Sıkışık.

Yüzümü Cáel'in boynuna bastırdım ve derin bir nefes aldım. Kokusu içimdeki huzursuz enerjiyi, bir çırpınışı yatıştırdı. Ve Cáel daha çok mırıltıya benzeyen gürleyen bir hırıltı çıkardı.

Easton çakıllı yollardan eve doğru ilerlerken, Cáel'in kolları bana sıkıca sarıldı. Easton durduğunda zar zor nefes alabiliyordum.

Bir an için hiçbirimiz kıpırdamadık, sadece eve ve önümüze park etmiş yabancı cipe baktık.

Sonunda Knox konuştu. "Bekleyerek durumu daha da kötüleştireceğiz."

Cáel homurdandı ama kapıyı açtı. Ancak gitmeme izin vermedi. Bizi araçtan indirdi ve beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı.

Easton, "Onu yere bırak, dostum,"

diye uyardı. "Hayır."

Cáel tek kelimelere ve homurdanmalara geri dönmüştü. Belki de onu korumaya çalışan hayvani yanı daha çok devreye giriyordu.

Boğazının çukuruna, oradaki mürekkep girdabına bir öpücük kondurdum. "Ben iyi olacağım. Sen de yanımda olacaksın."

Knox, "Kendi ayakları üzerinde yürürse her şey daha iyi olacak," dedi.

Bakışlarım Maddox'u buldu. Yakınımda duruyordu ama milyonlarca kilometre uzakta da olabilirdi. Kehribar rengi gözlerinde beni geren cam gibi, odaklanmamış bir nitelik vardı.

Cáel'in beni tutuşu hafifçe gevşedi ve ayaklarımı yere indirdi. "Yakınımda kal."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Her zaman."

Başını eğdi ve ağzımı aldı. Saldırıdan beri ilk kez Cáel beni öptü. *Gerçekten* öptü. Bu kibar ve nazik bir dudak teması değildi. Bu Cáel'di. Ağzımı yağmaladı, dili içeri girmek istiyordu.

Bedenim anında karşılık verdi, ona doğru bastırdı ve daha iyi erişebilmesi için başımı geriye eğdi. Cáel'in dili içimden ihtiyaç dalgaları göndererek alay etti ve okşadı.

Bir boğaz temizlendi ve ben geri çekildim.

Easton başını eve doğru eğdi. "Gitmemiz gerekiyor."

Knox başını salladı. "Beni ejderha konseyinin karşısına ereksiyon olmuş bir halde çıkardığın için teşekkürler. Bu eğlenceli olacak."

Yanaklarım kızardı ve başımı eğdim. Cael kaşlarını çatarak ona baktı. "Onu utandırma."

"Onu utandırmak mı?" Knox itiraz etti. "Oraya kaya gibi sert giren benim. İkinci kez ergenlik çağına girmiş gibi görünüyorum."

Maddox'a baktım. Hâlâ bir tepki vermemişti. Dehşet karnımda ve ona doğru ilerledim. "İyi misin?" Fısıldadım.

Sanki orada olduğumu yeni fark etmiş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Peki," kestirip attı ve ön kapıya yöneldi.

İyi gitti.

Knox sesini alçaltırken omzumu sıktı. "Bunu kişisel algılama. Mad'in konseyle husumeti var."

Ona baktım, bakışlarımda milyonlarca soru vardı. Ama hiçbirinin cevaplanmayacağını biliyordum.

Maddox kapıyı açtı ve içeri girdi. Biz de arkasından gittik. Girişe girdiğimiz anda Knox bir tarafımı, Cael de diğer tarafımı tuttu. Beni sıkıştırmışlardı, bu yüzden hareket etmek bile zordu.

Easton ve Maddox daha önce hiç vakit geçirmediğim resmi bir oturma odasına doğru ilerlediler. Tanıdık olmayan sesler havada süzülüyordu ve içimi bir bulantı dalgası kapladı.

"Ah, işte ," diye mırıldandı kadınsı bir ses.

"Geciktin," diye azarladı bir erkek sesi.

"Geç kalmaları için *planlı* bir ziyaret olması gerekirdi, Nolan." Cillian'ın sesi sanki bir çocuğu azarlıyormuş gibi çıkıyordu.

Diğer adam nefesinin altında bir şeyler homurdandı.

Maddox ve Easton ayrılırken, nihayet odaya bakabildim. Dört yabancı çeşitli mobilyaların üzerine tünemişti. Hepsi ne kadar farklı görünse de ortak bir noktaları vardı. Şaşırtıcı derecede güzellerdi.

Tek kadın yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Püsküllü bir sandalyeye oturmuş, yağlı boya bir tabloya yakışacak bir poz vermişti. Üzerinde eldiven gibi duran deri bir pantolon, ince topuklu ayakkabılar ve üzerine bir şey dökülmesinden çok korkacağım bir bluz giymişti.

Saçları canlı bir kırmızıydı ve mükemmel bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Dalları gölgede bırakan tek şey delici yeşil gözleriydi. Gözleri bana kilitlenmişti. Değerlendiriyordu.

Ne giydiğimi düşünürken yüzümü buruşturdum. En azından çocukların bana hediye ettiği yeni kotlardan birini ve yeni bir Vans giymiştim. Ama tişörtüm eski bir tişörtümdü ve üzerinde "*Bir Atom'a Asla Güvenme, Her Şeyi Uydururlar*" yazıyordu. Pek de iyi bir ilk izlenim sayılmazdı.

Koyu tenli ve mükemmel dikilmiş bir takım elbise giyen bir adam kanepeye uzandı. Beni incelerken kehribar rengi bir sıvıdan bir yudum aldı. "İlginç."

"Fionn," diye azarladı kadın, sesinde bir eğlence vardı.

İkinci bir adam kaşlarını çatarak bana doğru baktı. Haki pantolon ve şık bir kazak giymişti. Bunların sarı saçları ve mavi gözleriyle birleşimi onu daha çok bir yat kulübünde evindeymiş gibi gösteriyordu. "Bu son derece uygunsuz," diye azarladı. "Bizi hemen aramalıydınız."

Cillian kanepeye uzanmış, hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Eşimizi bulduğumuzu sana bildirmemiz gerektiğini belirten bir yasa yok Arthur."

Dördüncü bir adam barı itip öne doğru yürürken bir hareket dikkatimi çekti. O da takım elbise giymişti. Koyu renk saçlarına gümüş teller dolanmıştı ve bronz teninde gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Ama içimden bir ses bu çizgilerin gülümsemekten kaynaklanmadığını söylüyordu.

"O haklı, Cillian." Adamın sesi tüylerimi diken diken etti. "Yeni bir ejderha bulunduğunda konsey bilgilendirilmelidir." Bana bir gülümseme fırlattı. Fazla beyaz dişlerinden yanaklarındaki gergin kaslara kadar her şey sahteydi. "Ne de olsa Hayden'ın kendi geleceğini seçme şansı olmadan beyninin yıkanmasına izin veremeyiz."

Maddox kısık bir hırıltı çıkardı.

Adamın gülümsemesi daha da arttı. "Dikkatli ol Maddox. Bunu bir saldırganlık işareti olarak görebilirim."

Cillian elini kristal bir bardağın etrafına sardı. "Bence dikkatli olması gereken kişi sensin, Nolan. Bana ve aileme hakaret ediyormuşsun gibi geldi."

Nolan'ın yüz ifadesinde bir *şeylerin* titreşimi vardı. Kızgınlık mı? Korku mu? Tam olarak emin değildim.

Nolan, Cillian'a el salladı. "Öyle bir şey yok. Ama Hayden'in seçenekleri olduğunu bilmesini sağlamak benim sorumluluğum. Benim sorumluluğum onu eş arayan diğer ordularla tanıştırmak. Bununla ilgili bir sorunun yok, değil mi?"

CILLIAN

Ejderham derimi itiyor, yüzeye çıkıyor ve umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu. Oturma odamızda durup eşimizi almakla tehdit eden adamı yok etmek istiyordu. Pençelerini açıp Nolan'ın bağırsaklarını halının üzerine dökmek istiyordu.

Canavarımı zorla indirdim.

Bunu akıllıca oynamalıydık. Nolan kesinlikle . Eğer bizi sinirlendirir ve içimizden biri patlarsa, Hayden'ı almak için bir nedeni olacağını biliyordu. Ona bunu vermeyecektim.

Ayağa kalktım, Nolan'ın önünden geçip doğruca Hayden'a gittim. Knox geri çekilerek bana alan açtı. Elim onun muhteşem sarışın dallarının altından kaydı ve boynunu sıktım.

Sahiplenici bir tutuştu. Odadaki her ejderha bunu fark ederdi. Hayden hariç herkes.

Başını geriye eğmiş, tatlı bir teslimiyetle bana bakıyordu. Ama o hipnotize edici mor gözlerinde korku ve belirsizlik vardı. Nolan'ın bu duyguları oraya koymuş olması, içimde onu tekrar deşme isteği uyandırdı.

Başımı eğdim ve dudaklarımı Hayden'ın dudaklarına değdirdim. Bu konseye açık bir *siktir* ama umurumda bile değildi.

Hayden içimde eridi ve onu omzuma atıp hızla ve uzağa kaçma dürtüsüyle savaştım zorunda kaldım. İçimdeki her şey etrafımızdaki tehditle aramıza mesafe koymak istiyordu.

Hayden'ın ağzından, tadından, yasemin ve taze çiy kokusundan uzaklaşmak için kendimi zorladım. Gözlerimin kararmış olabileceğini biliyordum ama yapacak bir şey yoktu. "Hayden istediği kişiyle buluşmakta özgürdür. Ayrıca bu görüşmelerden vazgeçmekte de özgürdür."

Nolan'ın kahverengi gözleri altın sarısı parlıyordu. "Bu konuda söz hakkın yok." "*Çocuklar*," diye uyardı Mona, bacaklarını açıp tekrar kapatarak. "Hadi bu konuşmanın sapmasına izin vermeyin."

Nolan ona sinirli bir bakış fırlattı ve Mona bazen beni ne kadar kızdırsa da, ona tercih ettiği o berbat votkadan bir şişe almak istedim. Odak noktası bana döndü. "Cillian'a *yerinin* hatırlatılması gerekiyor. Konseyin izni olmadan bir alfayı, sürülerden birinin *kralını* infaz etti bile."

Öfke içimde alevlenirken bedenim kaskatı kesildi. Canavarım dizginleri çekti, kurtulmak için can atıyordu. "Küçük kardeşimi öldürmeye çalıştığında *babamı* öldürdüm. Neredeyse başarıyordu."

Alfa ateşinin Declan'ı göğsünden vurduğunu, bedeninin yere düştüğünü ve arkadaşının onun için ağladığını hâlâ . Patrick'i tekrar tekrar öldürebilmeyi diledim. Ama bunu hayatımın sonuna kadar her gün yapabilsem bile öfkemi dindiremezdi.

Hayden'ın eli düğmelerimi ilikliyordu, soru sorar gibi bana bakarken kasları gerilmişti.

Nolan bunu hemen anladı. Ona sırtıttı. "Sözde arkadaşın sana babasını öldürdüğünü söylemedi mi?"

Maddox bir hırıltı daha çıkardı. "Burada insanların cinayetten paçayı sıyırmasına bir tek siz izin veriyorsunuz."

Oh, lanet olsun. Mad'in sesindeki öfkeyi duyabiliyordum. Patlamasına saniyeler kalmıştı.

Easton'a sert bir bakış gönderdim.

Hızla Maddox'un yanına yaklaştı, o kadar yakındı ki, Mad gerçekten kendini kaybedecek olsa onu yakalayabilirdi. "Hal Corbett'in Hayden'a saldırısını soruşturmak için mi buradasınız?"

Bunu Easton'a vermek zorundaydım. Sorusu kulağa çok masum geliyordu, sanki konseyin gerçekten adaletsizliğe karşı çalışacağına inanıyordu. Ama biz

gerçeği biliyordu. Süslü kıyafetleri, pahalı arabaları ve saray gibi evleri dünyanın dört bir yanındaki ordulardan alınan rüşvetlerle satın alınmıştı.

Nolan'ın gözleri parladı. "Hal bize bir olay rapor etti. Son derece endişelendiğimiz bir olay."

Fionn viski bardağını yan masaya koydu. "Ona saldırdığını Easton. Dişı bir ejderha çapraz ateşte kalmış."

Hayden ben onu durduramadan ileri atıldı. "Bu doğru değil. Easton hiçbir şey yapmadı. O canavar bize saldırdı."

Easton'ın yüzünde acı çizgileri belirdi. Anısı ve hak etmediği halde hâlâ onu korumaya çalışıyor olması acı veriyordu.

Mona'nın gözlerinde ilgi titreşti. "Yepyeni bir dünyayla tanışmanın zor olabileceğini biliyorum. Doğaüstü dünyanın dinamiklerini her zaman anlayamazsınız."

Hayden ona ters ters baktı. "Biri durup dururken bize ateş topu fırlattığında anlarım. Ben aptal değilim."

Kızımız ateşliydi. Ve ben onu bunun için seviyordum. Ama bu durumda, bu ateş bizi çok fazla sıcak suya sokabilirdi.

Arthur elini mükemmel bir şekilde taranmış saçlarında gezdirirken alay etti. "Bizim dünyamız hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, kızım."

Hayden'in boğazında bir kızarıklık belirdi. "Burada mutlu olduğumu ve başka ordularla ya da aklınızdan geçen başka bir şeyle karşılaşmak istemediğimi biliyorum. Sadece beni rahat bırak."

Nolan'ın gözleri kısıldı. "Dikkatli ol. Bunu bir hakaret olarak ."

Cáel o anda hareket ederek Hayden'ı göğsüne doğru çekti. "Geri çekil."

"Bu kararı sen veremezsin," diye karşılık verdi Nolan. "Tabii otoritemize meydan okumuyorsanız?"

"Kimse bunu yapmıyor," diye araya girdim. "Ama Hayden'ın hâlâ özgür iradesi var, *değil mi?*"

Gözlerimi Nolan'a kilitlediğimde öfke ve acının karışımı bu sözlere karıştı. Ne demek istediğimi çok iyi biliyordu. Yıllar önce raporumu sunmaya çalıştığım da konseyin yönetiminde olan tek üyeydi. Onlara ne olduğunu anlattığımda

sözde babamın zulümler. Konseyin hala iyi şeyler yaptığına inandığım zamanlar.

Ama Nolan'ın umurunda bile değildi. Çünkü başından beri babamın cebindeydi.

Mona gerginliğin arttığını hissederek ayağa kalktı. "Tabii ki biliyor. Ama bir kızın *bilinçli* bir karar verebilmesi için seçeneklerini bilmesi gerekir. Bu yüzden hafta sonu için küçük bir kokteyl partisi planladık. Uygun olan herkes davet edildi. Sonra Hayden kendi seçimini yapabilir."

Ama bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Davet edilmek için konseye para ödeyen tüm ordular. Bir eş için her şeyi yapabilecek ordular. Bu onu almak anlamına gelse bile.

HAYDEN

"Bir şeyler yemek istemediğine emin misin?" Knox altıncı kez sordu.

Başımı salladım. "Aç değilim."

Cáel kaşlarını çattı. "Yemek yemen gerek. Bu şekilde iyileşirsin."

İçimi çektim. "Bir gün oldu çocuklar. Yarın güzel bir kahvaltı yapacağım."

Bomba üstüne bomba atılmışken ve hâlâ saklanan milyonlarca sır olduğu ortadayken nasıl iştahım olabilirdi ki? Hem Maddox'un hem de Cillian'ın konseyle aralarında bir husumet olduğu gün gibi ortadaydı. Ama ikisi de konsey üyeleri gider gitmez ortadan kaybolmuştu. Easton da hemen arkalarından gelmişti.

Knox ve Cáel birbirlerine yakın duruyorlardı ama açıkçası ben biraz boğulduğumu hissetmeye başlamıştım. Kanepeden kalktım.

İkisi de ayağa kalkmaya başladı ama onları durdurmak için elimi uzattım. "Teşekkür ederim. Burada olduğunuz için. Beni desteklediğiniz için. İkiniz de benim için tahmin edebileceğinizden çok daha fazla şey ifade " Bu üç küçük kelime dilimin ucundaydı ama onları yuttum. "Sadece düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var, tamam mı?"

Cáel kaşlarını çattı. "Yalnız mı?"

Lanet olsun. Bu bir köpek yavrusunu tekmelemek gibi hissettirdi.

Bacaklarının arasından geçerek ona doğru ilerledim. Elimi başının üzerinde gezdirdim, ipeksi sarı örgüleri ve saçları parmaklarımın arasından süzülüyordu. Eğilerek ağzını aldım. Öpücük agresif değildi; rahatlatıcı ve güven vericiydi. Henüz dile getiremediğim her şeyi içine akıttım.

Geri çekildiğimde Cáel'in gözleri kapalıydı. Parmaklarımı boynundaki dövmelemin üzerinde gezdirdim. "Her zaman seninleyim."

İfadesini boğazımı yakan bir şefkat doldurdu. Bir yumruğunu göğsüne bastırdı. "Her zaman burada."

"Her zaman," diye fısıldadım.

Cáel'i tuttuğum yeri bıraktım ve Knox'a doğru ilerledim. Bana tereddütlü bir gülümseme gönderdi. "Yine geziniyoruz, değil mi?"

Dudaklarım kıpırdadı. "Belki birazcık."

Knox beni kendine doğru çekti, elleri kıcımdaydı. "Önemsediğimiz için havada asılı duruyoruz."

Ellerimi omuzlarına koydum. "Biliyorum. Biri arkamı kollamayalı çok uzun zaman oldu. Hâlâ alışmaya çalışıyorum."

Knox kaşlarını çatı. "I keşke biz olmuştur Orada için sen itibaren Başlangıçta."

Eğildim, onu derinden öptüm, temasla birlikte içime bir sıcaklık yayıldı. "Artık buradasın."

Doğrudum ve elinden . "Geri döneceğim."

Cáel suratını astı ama Knox ona bir yastıkla vurdu. "Hadi gel. Biraz Xbox oynayalım."

Cáel homurdandı ama bir kumanda aldı. İyi olacaktı.

Aile odasından çıkıp koridora doğru ilerledim. Yalan söylememiştim. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım vardı. Ama bu süreç cevaplar gerektiriyordu. Ve Cillian bu cevapları verebilecek tek kişiydi.

Önce ofisini denedim, orada saklanmış olabileceğini düşündüm, ama alan karanlıktı. Sonra yatak odasına baktım ama orası da boştu. Koridorda durup düşündüm. Sonra aklıma başka bir oda geldi.

Bu evdeki labirenti takip ederek sonunda bodruma açılan kapıyı buldum. Kapıyı açtığımda kulağıma sert rock müziğinin hafif tınıları geldi. Bingo.

Merdivenlerden aşığı indim ve devasa, son teknoloji spor salonunda kısa bir süre durdum. Hızlıca sayabileceğimden çok daha fazla makine ve ekipman vardı. Ama gözlerim tek bir şeye odaklandı.

Cillian.

Üstsüz bir Cillian. Yumrukları ağır bir torbayla birleşirken kaslarında ter parlıyordu. Her vuruşta torba sallanıyor ve sallanıyordu.

Siyah formun etrafında hareket edişinde, her yumruk arasında sallanıp durmasında bir güzellik vardı. Ama aynı zamanda her bağlantının ardındaki öfkeyi ve bunun altındaki acıyı da görebiliyordum.

Torbaya özellikle sert bir yumruk indirdiğinde göğsüm daraldı.

"Şimdi zamanı değil, Hayden."

Cillian bir kez olsun gözlerini ağır çantadan ayırmamıştı ama elbette orada olduğumu biliyordu.

Derin bir nefes aldım ve geri çekilmek yerine spor salonunun içine doğru yürüdüm.

"Hayden," diye hırladı.

"Gitmiyorum."

Cillian kafasını kaldırdı. Gözleri tamamen kan çanağına dönmüştü. "Sen değil misin?"

Sertçe yutkundum. Sanırım bir alfa, alışık olmadığı *hiçbir cevap yok.* "Ben ."

"Neden?" Cillian bana doğru sinsice yaklaşırken homurdandı.

Omuzlarımı dikleştirdim, Cillian'ın boyu benden bir karıştan fazlayken kendimi savunmak için saçma bir girişimde bulundum. "Çünkü canın yanıyor."

Kısa düştü ve olduğu durdu. "Küçük Alev..."

Bu iki kelimede o kadar çok acı, o kadar çok dile getirilmemiş duygu vardı ki.

Bir elini tutarak aramızdaki mesafeyi kapattım. Yumruklarındaki siyah sargıları yavaşça çözdüm. Sargı yere düştüğünde, parmak eklemlerindeki etin yırtılmış olduğunu görebiliyordum.

İçgüdülerimle hareket ettim, elini ağzıma ve dudaklarımı yırtık deride gezdirdim.

"Dikkatli ol. Şu anda kontrol bende değil."

Bakışlarımı Cillian'ınkilere kaldırdım. "O zaman benimle birlikte kontrolünü kaybet."

HAYDEN

Cillian'ın koyu yeşil gözleri yeniden siyaha döndü. "Kötü fikir, Küçük Alev." Ona baktım, daha da yaklaştım. "Bana zarar vermeyeceksin."

"Bunu bilmiyorsun," diye hırladı ama kolları beni sardı, elleri kıcıımı sıkıyordu.

"İstiyorum," dedim sesime katabildiğim tüm kesinliği katarak.

Cillian bana karşı sertleşti ve kalçalarım içgüdüsel olarak sıkıştı.

Buna ihtiyacı vardı. *Benim* buna ihtiyacım vardı.

Sahip olduğum tüm cesareti topladım ve elimi Cillian'ın egzersiz şortunun içine kaydırdım. Parmaklarımı uzun aletin etrafına sardım ve okşadım.

Çıkardığı hırıltı saf bir zevkti.

Bu ses beni cesaretlendirdi. Tekrar okşadım. Çeliğin etrafına sarılmış ipek gibi hissettiriyordu. Elim her hareketi içimde ısı dalgaları yaratıyordu.

"Yeter!" Cillian havladı.

Geri adım atarak onu serbest bıraktım.

Dudaklarından bir hırıltı daha çıktı, bu sefer daha karanlıktı.

"Oynamak ister misin, Küçük Alev?"

"Evet," diye nefes aldım.

Cillian eğildi ve atılmış el sargısını aldı. Avına sinsice yaklaşan bir yırtıcı gibi bana doğru ilerledi.

Bileğimden tuttu ve beni kendisine doğru çekti. "Çok güzel. Çok masum. Seni kızartmaya bayılıyorum. O güzel allığın yayıldığı her yeri görelim."

Bir anda Cillian iki bileğimi tek eliyle kavradı ve beni ağır torbaya yasladı. Kollarımı kaldırdı ve bileklerimi sargılarla torbanın zincirlerine bağladı. İş biter bitmez geri çekildi, nefes nefese kalmıştı.

Bağlamaları test ettim. Sıkı ama korkunç değil. Sadece biraz rahatsızlık veriyor.

"Güvenli kelime," diye .

"Kırmızı," diye fısıldadım.

"?" "Sarı."

Cillian'ın gözleri parladı ve dönmeye başladı. "Peki ya şimdi?"

"Yeşil." Ses yarı kelime, yarı nefes gibiydi. Ama Cillian'ın ihtiyacı olan tek şeydi.

Sağ elindeki pençeleri açarak bana doğru yürüdü. Nefesimi içime çektim ama tek kelime etmedim. Akıcı bir hareketle, duştan sonra üzerime geçirdiğim atleti parçaladı. Kumaş bir dalgalanma ile yere düştü.

"Biraz müsrifçe, Cill," diye mırıldandım.

Gözleri kısıldı. "Cevap mı veriyorsun, Küçük Alev? Bir cezaya mı ihtiyacın var?"

Göbeğim sıkıştı, bacaklarımın arasında ıslaklık ve sıcaklık birikti.

"Sen böylesin. Mükemmel olabilirsin." Cillian sol elindeki pençeleri de açtı. İki elini de eşofmanımın yanlarından aşağı kaydırды. Onlar da yere düştü.

"Onları gerçekten sevdim."

Cillian'ın dudakları kıpırdadı. "Sana bir çift daha alırım."

Ayağa kalktı, yaklaştı ve beni bacaklarımın arasından kavradı. Aramızdaki tek şey tangamın danteliydi.

Göğsünden alçak, gürleyen bir hırıltı çıktı. "Sırılsıklam." Bakışları yüzümde gezindi. "Ağrıyor mu?"

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Evet."

Cillian'ın yüzüne sinsî bir gülümseme yayıldı. "İyi bir kız olup kıpırdamadan durabilir misin?"

Nefeslerim hızlanırken kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Başıımı salladım.

Beni daha sıkı kavradı. "Kelimeler."

"Evet."

Sırtışı geri gelmişti ama sonra eli gitmişti. Parmakları tangamın yan tarafına dolandı ve onu vücudumdan söküp attı.

Cillian bir adım geri çekildi, bakışları çıplak bedenimde geziniyordu. "Evde her zaman sütyensiz mi dolaşırsın?"

Meme uçlarım onun altında akıllaştı. "Bir yere gitmediğim zaman."

Cillian beni içine çekerken bir parmağını alt dudağının altında gezdirdi. "Bildiğim iyi oldu."

O zaman bana doğru hareket etti, panter gibi zarafeti tam etkisindeydi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde yutkundum. "Bakalım ne kadar hareketsiz kalabiliyorsun."

Oh, olsun.

Cillian'ın parmakları bacağımın iç kısmında gezindi. "durursan boşalmana izin veririm. Eğer durmazsan, seni dizlerimin üzerine yatırırım."

Dudaklarımdan bir inilti ıktı.

Cillian'ın bakışları yüzüme kaydı. "Bunu ister miydin, Küçük Alev? Kışın pembenin nefis bir tonuna dönüşene kadar sana şaplak atmamı?"

Uyluklarıımın tepesinde daha fazla ıslaklık birikti. Onları birbirine bastırmaya çalıştım ama Cillian'ın avucu iç uyluğuma indi.

"Yine de," diye emretti, alfa otoritesi sesine yansımişti. "Benden saklanmayın."

Cillian duruşumu genişletti, merkezim onun için sergileniyordu. "Parlıyor. Çok güzel." Yüzüm alev alev yanarken başını kaldırıp bana baktı. "Bunda utanılacak bir şey yok Hayden. Bu sadece bana bunu ne kadar istediğini gösteriyor. *Beni* istediğini."

Yavaşça başımı salladım.

Parmakları beni ayırdı ve içeri kaydıklarında nefesimi içime . Bu lezzetli esnemeyle gözlerimin kapanmasına engel olamadım.

"A," diye emretti Cillian. "Gözlerini benden ayırma."

Göz kapaklarım açıldı ve bakışlarım onunkileri buldu. O koyu yeşil yine neredeyse siyahtı. Cillian'ın parmakları içimde kıvrıldı ve bacaklarım titredi.

Cillian içimdeki her şeyi titreten o noktayı okşadı. "Gelme."

"Bunu kontrol edebilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ettim. Gözleri parladı. "Yapabilirsin ve yapacaksın da."

Yanağımın içini ısırdım.

Cillian sırtı ve öne doğru eğildi. Dili klitorisimin üzerinde gezindi ve içimdeki his parçalanırken haykırdım.

Cillian'ın tek yaptığı içime bir parmak daha sokmak oldu.

İnledim, parmaklarım bileklerimin etrafındaki sargıları sertçe çekiştiriyordu. Acının ısırtığı orgazmla savaşmama yardımcı oldu, ama sonra Cillian'ın dudakları sinir demetinin etrafında kapandı. Klitorisimi bir başyapıtı resmeden bir sanatçı gibi işledi.

Parmakları içimi okşarken, dili başlığımı okşadı ve en hassas noktam ona maruz kalana kadar geri çekilmesini sağladı. "Gelme," diye homurdandı etime karşı.

Bakırımsı kan tadı ağızıma dolana kadar yanağımı ısırdım.

Cillian'ın dilinin ucu klitorisimin etrafında yuvarlandı ve tenimde alev alev yanan bir orman yangını gönderdi. Duvarlarım parmaklarına kenetlendi, hareket etmesini durdurmaya çalışıyordu çünkü kendimi tutamıyordum. Artık tutamıyordum.

"Yapamam," diye nefes nefese kaldım.

"Biraz daha. Geri çekil," diye mırıldandı Cillian parmaklarını aşağı bastırırken.

Gözlerim yaşlarla doldu, beni bunaltan katıksız his yüzünden taşıtı. Basınç, hem de çok fazla, her yerde.

"Çok güzel." Cillian'ın sesi dökülen bir merhem gibiydi. "Hepsini alıyorsun. İşte benim iyi kızım."

İçimdeki her şey sarsıldı. Zincir tüm gücüyle başımın üzerinde sallandı.

"Bırak. Benim için gel, Küçük Alev."

Cillian'ın dudakları klitorisimin etrafında kapandı ve parmakları G noktama sıkıca bastırırken sertçe emdi.

Sanki biri içimde bir havai fişek zinciri yakmış gibiydi, her şey dışa doğru uzanırken his patlamaları birbirini . Ve ben paramparça oldum, Cillian sahip olduğum her şeyi alırken görüşüm tünel gibi oldu.

Bacaklarım çöktü ve Cillian beni belimden kavradı ama bırakmadı. Ben gevşeyip bilincimi kaybedinceye kadar bırakmadı.

Ayağa kalktı, bir koluyla beni kucaklarken diğer eliyle bağları kesti. Beni kendine çekti, boynumu okşadı. "Benim iyi kızım. Bana her zaman ihtiyacım olan her şeyi veriyorsun."

HAYDEN

Cillian beni merdivenlerden yukarı, yatak odasına doğru taşırken neredeyse kemiksizdim. Tamamen çıplak olduğum ve evdeki herhangi birinin beni görebileceği gerçeği beni rahatsız bile etmiyordu.

Beni yavaşça yatağa yatırdı, yorganı üzerime çekti ve dudaklarını şakağımda gezdirdi. "Hemen döneceğim."

Tutarsız bir şeyler mırıldandım, zaten uyku ile uyanıklık arasındaki o duruma kayıyordum. Duşun açıldığını duydum. Bedenim bir parça kıpırdandı, beni Cillian'duşa kadar takip etmeye, bana verdiklerinden birazını ona vermeye itti. Ama uyku beni yine çekiştiriyordu.

Yatak arkamdan eğildiğinde uyandım. Cillian'ın iri bedeni, beni kendine doğru çekerken küçük bedenimin etrafında kıvrıldı.

"Duş almam lazım," diye homurdandım.

"Yarın." Nefesi kulağımı gıdıkladı.

Karnımın üzerinde duran parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "İyi misin?"

Cillian cevap vermeden önce bir an sessiz kaldı. "Hayır. Pek sayılmaz."

Parmaklarını daha sıkı kavradığımda göğsümde bir sızı belirdi. "Görünüşe göre hem senin hem de Maddox'un konseyle bir geçmişiniz var."

Cillian'ın başparmağı karnımda ileri geri hareket etti ama konuşmadı.

Dudağımın kenarını kaşıyordum, odanın karanlığı beni cesur kılıyordu. "Seni tanımak istiyorum, Cill. Bu, birbirimize açılmak ve birbirimiz hakkında bir şeyler öğrenmek anlamına geliyor - sadece arkadaş olduğumuz gerçeğinden daha fazlası ve hepsi bu."

Cillian beni kendine daha sıkı çekti. "Seni dostumdan daha fazlası olarak tanıyorum."

Öfkelendim.

"Bilime ve bilimle ilgili kelime oyunlarına takıntılısınız, yapmamanız gerekse bile başkalarına yardım etmeye çalışıyorsunuz ve doktor olmak istiyorsunuz çünkü bu size bir şekilde ebeveynlerinizi kurtarma şansı verecek."

Kıpırdamadım, vücudum gerildi. "Bunu nereden biliyorsun?"

Cillian karnımın üzerinde bir desen çizdi. "Dikkatimi veriyorum, Küçük Alev. Ve bize vereceğin her küçük bilgi için açlıktan ölüyorum."

Yüzünü ona dönerek karanlıkta yüz hatlarını seçmeye çalıştım. "Benim de aynı şekilde hissedebileceğimi düşünmüyor musun? Ama seni okumak o kadar da kolay değil."

Cillian'ın dudakları seğirdi. "Bu tasarımı gereği." "Bir kızı biraz rahat bırak."

Elini kaldırdı, parmakları saçlarıma dolandı. "Babam iyi bir adam değildi."

Sözleri midemi bulandırdı. Cillian'ın sesinde hiç duygu yoktu. Sadece boştu. "Nasıl yani?"

"Annemi kaçırdı. Onu bir zindanda esir tuttu ve defalarca tecavüz etti. Ben bu saldırıların çocuğuyum."

Acı dolu bir nefes çektim. "Cillian..."

"Yine de bana asla böyle hissettirmedi. Beni her şeyiyle sevdi. Sonunda bir gardiyanı kaçmama yardım etmesi için ikna etti. O muhafız, babamın eninde sonunda hem beni hem de onu öldüreceğini . Zaten siyasi bir evlilik . Ben piç bir oğuldan başka bir şey değildim, onun soyu için bir yüküm."

Her şey acıyordu. "Çıktın mı?"

Başını salladı. "Muhafız bana biraz para verdi. En yakın büyük şehre kaçtım ve sokaklarda yaşadım."

"Kaç ?" "On iki."

Genç Cillian'ın korkmuş ve yalnız görüntüsü zihnimde canlandı. Buna dayanamadım. Ona doğru ilerledim, yan tarafına sıkıca bastırdım ve bir elimi göğsünün üzerine koydum. Kalbinin sabit avucumda hissetmeye ihtiyacım vardı. Kendime onun iyi olduğunu hatırlatmak için.

"Başka şekil değiştirenler buldum. Bir grupla takıldım. Biri bana konseyden bahsetti. Dünyanın herhangi bir yerinde herhangi bir ejderha şekil değiştiren çizginin dışına çıkarsa müdahale etmeleri gerektiğini söyledi."

"Demek onlara gittin," diye tahmin ettim.

Cillian'ın kalbi daha hızlı atıyor, elime çarpıyordu. "Aylarca para biriktirdim. Sonunda New York'a otobüs bileti alacak kadar param oldu. Nolan'ın ofisine gittim."

İçimdeki her şey düğümlendi. "İyi gitmedi."

"Bana babamın yanlış yaptığına dair hiçbir kanıt olmadığını söyledi. Ona bahsettiğim bölgeyi araştırması için yalvardım ama babamın itibarına sahip birine bunu yapmayı reddetti. Ne de olsa Patrick O'Connor kraldı. Dünyanın en büyük ejderha ordularından birini yönetiyordu."

Keşke bugün Nolan'ın burnuna yumruk atsaydım. Hayır, çok daha kötüsünü yapmak isterdim.

"Ne yaptın sen?" Fısıldadım.

"Geri dönmeye çalıştım. Onu kendim çıkarmak için. Ama oraya gittiğimde çoktan öldürülmüş olduğunu öğrendim. Sanki atılacak bir çöp parçasından başka bir şey değilmiş gibi hayatına son vermiş."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Çok özür dilerim."

Cillian'ın eli enseme buldu ve sıkı. "Ben de öyle.

Onu asla terk etmemeliydim. Kalmalıydım-"

"Hayır." Kelimenin arkasına mümkün olduğunca büyük bir güç koydum. "Yani sen de öldürülebilirdin? Bu annenin isteyeceği son şey olurdu."

Karanlıkta bile Cillian'ın gözleri parlıyordu. "Yalnızdı." "Ama senin özgür olduğunu biliyordu. Bu ona huzur veriyordu."

Cillian beni üstüne çekti ve yüzünü boynuma bastırdı. Orada ıslaklık hissettim ve ağladığımı anladım. En güçlülerinden biri

ona her şeyini veren kadın için gözyaşı dökmesine izin veriyordu.

"Onu ben öldürdüm. Babamı," dedi Cillian, sesi sertti. "Bunu üvey kardeşlerimi korumak için yaptım ama ne olursa olsun yapardım. Soğukkanlılıkla, hiçbir tahrik olmadan."

Gözlerini görmek için bir parça geri çektim. "Bunun beni kaçırtacağını mı sanıyorsun?"

"Muhtemelen öyle olmalı," diye mırıldandı Cillian. "İçimde bir soğukluk var.

Bir zalimlik. Hayatta kalmak için buna ihtiyacım vardı."

Doğruldu, kucağına oturdum ve ellerimi göğsüne koydum. "Seni sevmek, senin her parçan demek. Bu soğukluğu ve acımasızlığı seviyorum çünkü onlar seni hayatta tuttu. Seni bana onlar getirdi."

"Hayden," diye
mırıldandı. "Seni
seviyorum."

Cillian çekirdeğime karşı sertleşti. "Bırakın bunu yapabilecek kapasitede olup olmadığımı, bunun ne anlama geldiğini bilip bile bilmiyorum."

Yüz ifadem yumuşadı. "Etrafındaki insanları her gün seviyorsun. Bir gün buna güveneceksin."

Ama o kadar, ona başka yollarla gösterecektim. Ben de aynen öyle yaptım.

HAYDEN

Easton'ın cipine binmeme yardım ederken Cáel, "Daha iyi bir ruh halinde görünüyorsun," dedi.

Knox kıkırdarak, "Ve Cill *kesinlikle* daha iyi bir ruh halinde görünüyor," dedi.

Yanaklarıma doğru yükselen kızarıklıkla mücadele ettim ama faydası olmadı.

Cáel sırıtarak beni kucağına çekti ve boynuma sarıldı. "Bazı şeyleri çözdüğünüze sevindim."

Geri çekildim ve ona baktım. "Gerçekten , değil mi?"

Cáel'in eli kalçamda gezindi. "Dün çok üzgündü. Sana ihtiyacı vardı. Huzursuzluğunu hissedebiliyordum ama sen onun yanında olduktan sonra huzur buldu."

Kaşlarım birbirine çarptı. "hissedebiliyor musunuz?"

Knox, "Bu daha çok bir duygunun zayıf bir yankısı gibi," diye açıkladı. "Hepimiz seninle bağ kurduğumuzda daha güçlü olacak."

Evden uzaklaşırken Easton'ın parmakları direksiyonu sıkıca kavradı ama tek kelime etmedi.

Onu çözemedim. Saldırıdan beri sessizleşmişti. Artık bir pislik gibi davranmıyordu, ama sıcak ve bulanık da değildi. Pisliği tercih ettiğimi düşünmeye başlamıştım. En azından o zaman ne düşündüğünü biliyordum.

Tekrar Knox'a baktım. "Ben de miyim?"

Knox sırtıttı. "Ne zaman bir duygu ya da his yükselse.
Harika olduğunu duydum-"

Easton ona sert bir tokat
attı. "Ow. Ne oluyor be?"

"Sabah sekizden önce seks muhabbeti yapmasak olmaz mı?"
Easton homurdandı.

Başımı eğdim. Tabii ki Easton beni ve seksi aynı cümle içinde düşünmek istemiyordu. Çiftleşme dürtüsü sayesinde vücudu beni istese bile, beyni ve kalbi istemiyordu.

"Kafanı kışından ne zaman çıkaracaksın?" Knox homurdandı.

Easton, "Mad'in dersine azgın bir ereksiyonla gitmek istemediğim için beni mazur görün," diye karşılık verdi.

Mideme kramplar girdi. Dün konseyin ziyaretinden beri Maddox'u görmemiştim. Ortadan kaybolmuştu ve bildiğim kadarıyla eve de dönmemişti. Dün gece nerede kaldığını merak ettiğimde kramplar mide bulantısına dönüştü.

Cáel boynumun yan tarafına sokuldu. "Neyin ufaklık?" "Hiçbir şey,"
diye fısıldadım.

"Endişenin kokusunu alabiliyorum."

"Bu hile yapmaktır," diye .

Cáel tenime karşı sırtıttı. "Vücudunun bana söylediği her şey hoşuma gidiyor."

Kucağında kıpırdandım ve Cáel anında kışıma karşı sertleşti.
Kahretsin.

Sadece daha geniş sırtıttı. "Bana ne olduğunu söyle."

Easton yola odaklanmıştı ama Knox arka koltuğa bakıp cevabımı bekliyordu.

Sonunda bir nefes verdim. Bu meraklı ejderhalar beni neyin rahatsız ettiğini öğrenene kadar peşimi bırakmayacaklardı. "Maddox için endişeleniyorum. Ben de dün gece nerede kaldığını merak ediyordum."

Knox'un yüzünde anlayış belirdi. "Dağlarda küçük bir kulübesi var. Biz ona fazla geldiğimizde bazen oraya gider. Ama hep yalnız gider. Hiçbirimiz oraya gitmedik bile."

İçime dolan rahatlama hem memnuniyet verici hem de utanç vericiydi. Maddox üzerinde hiçbir hakkım yoktu. Benimle oraya gitmeyeceğini açıkça belirtmişti. O ve Easton hayatlarına farklı kadınlarla devam etmeye karar verselerdi bu ne kadar acı verici olurdu? Hâlâ onlara karşı bir çekim hisseder miydim?

Easton kampüse girdiğinde C  el tekrar boynuma sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Keşke ona inanabilseydim.

Easton bilim binasının yakınındaki bir noktaya girdi, iki infazcımız Pete ve Terry de yanımıza park etti. C  el kapıyı açtı ve beni dışarı çıkardı. Knox bekliyordu.

Beni kollarına çekti ve derinden öptü. Dili dilimi okşarken ağzımdan kaçan iniltiye engel olamadım. Ağzımın içinde hırladı. Ve geri çekilirken gözleri altın renginde parladı. "Seni özledim."

Kalbim sıkıştı ve kollarımı Knox'un beline doladım. Her zaman kendini toparlamış görünen oydu, sanki bana o kadar da ihtiyacı yokmuş gibi. Ama belki de bu doğru değildi. "Okuldan sonra sadece sen ve ben bir şeyler yapmaya ne dersin?"

Önerim   zerine Knox'un tüm yüzü aydınlandı. "Sen ve ben mi?"

Beni tekrar öptü ve sonra kolunu omuzlarıma doladı. Sırt çantamı almak için C  el'e doğru uzandım ama o sadece başını salladı. "Ben alırım."

Tartışmak için ağzımı açtım ve sonra kapattım. Nasıl olsa kazanamayacaktım.

C  el ve Knox'un bu sabah orada dersleri olmamasına rağmen bilim binasına doğru yola çıktık. Kendi derslerine gitmeden önce nereye gidersem gideyim bana eşlik etmeleri rutin hale gelmişti. Ama gerçek ş   ki, buna aldırımıyordum. Mümkün olduğ unca çok adamımın yanımda olmasını seviyordum.

Adamlarım.

Birkaç hafta önce böyle bir düşünce mantıksız gelebilirdi. ş  imdi normal geliyor. Daha da ötesi, *doğ ru geliyor*.

Easton ilerleyerek kapıyı açtı. Bina çeşitli derslerine giden öğrencilerle doluydu.

Delaney ve Bella yanımdan geçerken Delaney beni oracıkta kızartması gereken bir bakış fırlattı.

"Görünüşe göre dünkü mesajı almamış," diye mırıldandı Easton.

Knox ona baktı. "Sizinle Mad'in dersine giriyor, değil mi?" Easton başıyla onayladı.

"Gözünüzü dört açın," diye emretti Knox. "Hayden'a saplanıp kalması hoşuma gitmiyor."

Easton başını sallayarak onayladı.

Yolumuza bir adam çıkana kadar koridorlarda ilerledik. Abartılı bir hareketle dudaklarını yaladı. "Bir parça için sıraya nasıl ? Yoksa ödeme mi istiyorsunuz?"

Bir an önümdeydi, sonra duvara yaslanmış, bir metre havada duruyordu. Cáel ön kolunu adamın boğazına bastırdı. "Söyle. Bunu. Tekrar söyle."

Koridordaki herkes dondu kaldı, hepsi durup gösteriye baktı.

"Lanet olsun, dostum. Şaka yapıyordum," diye hırıldadı.

Easton olabildiğince rahat bir tavırla Cáel'in yanına yaklaştı. "Kimse gülüyor görünüyor mu?"

"Hayır, hayır."

"Onu yere bırak, Cáel. Çoktan altına sıçtığına eminim. Kokusunu ," dedi Easton tiksintiyle.

Etrafımızdaki öğrencilerden bazıları kıs kıs güldü ve adamın yüzü kızardı. "Hayır," diye homurdandı Cáel.

"Bu seferlik gitmesine izin ver, bir daha bir şey söylerse onu bir balık gibi deşmene izin veririm," dedi Easton, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça.

Adamın yüzü kırmızıdan hastalıklı bir solgunluğa dönüştü. "Hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Cáel alçak sesle homurdandı ama tutuşunu bıraktı ve adam yere yığıldı. Ağladığından oldukça emindim.

Knox'un kızıl saçlı arkadaşı yaklaşırken, "Kahretsin, dostum," diye mırıldandı. "Erik Cáel'e ne yaptı?"

Knox'un beni kavrayışı acıdan biraz uzaktı ve kontrol için mücadele ettiğini gördüm. Elimi hızla tişörtünün altından geçirdim ve avucumu sırtına bastırdım. "Ben iyiyim," diye fısıldadım.

Knox sertçe yutkundu. "Hayden hakkında bir şeyler söyledi."

Jason'ın gözleri büyüdü ve sonra düşen adama baktı. "Gerçekten aptalca bir hareket, Erik. Bütün futbol arkadaşlarına Hayden'ın yasak bölge olduğunu söyle."

Erik ayağa fırladı, Jason'a arkasını dönüp koridorda koşmaya başladı.

Jason bana bir sırıtış gönderdi. "Bazı erkeklerin hiç görgüsü yoktur. Diğer yandan ben-"

Bir el kafasının arkasına vurmak için uzandı. Arkadaşları Frank onu kenara itti. "Az önce altına sıçan Erik'in kıkına tekme yediğini görmedin mi?"

Cáel onların etrafından dolaşıp benim alanıma girdi, nefes nefese kalmıştı. Beyaz-sarı saçları tedirginliğinin verdiği güçle etrafına savruluyordu.

Tüm koridor ölümcül bir sessizliğe büründü.

Knox'u tuttuğum elimi bıraktım ve ellerimi Cáel'in yanaklarına doğru kaldırdım. Alnımız birbirine değecek şekilde yüzünü kendime doğru çektim. "Ben iyiyim. Sadece aptalın biri aptalca şeyler söylüyor."

"Senin hakkında konuşamaz."

Ağzım kıvrıldı. "İçimden bir his bir daha asla yapmayacağını söylüyor."

Cáel'i öpmeyi istiyordum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum. İnsanlar Knox'la birlikte olduğumu düşünüyordu. Diğer erkeklerle ilgili söylentiler vardı ama daha fazlası yoktu. Eğer onu öpersem, kanıt olacaktı. O kırmızı A ile damgalanacaktım. Ama Cáel'in o anda bana ihtiyacı vardı. Yani...

Siktir.

Ve etrafımızdaki fısıltılar kükremeye dönüştü.

HAYDEN

İngilizce dersinden çıktığım anda Pete ve Terry etrafımı sardı. Bütün gün gergindiler. Ve sebepsiz yere değil.

Cáel'le öpüşme konusunda haklıydım. Tüm kampüs çalkalanıyordu. Tepkiler bir karışımdı. Bir miktar tiksinti. Sağlıklı bir dozda kıskançlık. Ve birkaç kaba yorumdan fazlası, her zaman etrafta kimse yokken fısıldanırdı.

Wren koridorda ilerlerken bana küçük bir el salladı, bu hareket saçlarının sallanmasına ve yanağındaki yara izinin ortaya çıkmasına neden oldu. İki infazcıya temkinli bir bakış attı. "İyi olacak mısınız?"

Başımı salladım. "Bir avuç namuslu insanın beni alt etmesine izin vermeyeceğim." Dudakları hafifçe seğirdi.

"Güzel. Yarın görüşür müyüz?" "Kırmızı A'yı takan ben olacağım."

Wren sadece başını salladı ve koridorda ilerlemeye başladı.

Pete, Terry ve ben yarı kalabalık koridorlarda yolumuza devam ettik. Biri tam önüme çıkana kadar yoluma çıkan herkesi görmezden geldim.

Kısa kesmiştim, bakışlarım yukarıya doğru kaydı ve sonra rahatlayarak iç çektim. "Acıyan gözler için bir manzarasın."

Ve nasıl bir görüntüsü vardı. Kalçalarını saran ve kaslı uyluklarını sıyıran koyu renk bir kot pantolon. Altında yattığını bildiğim belirgin kasları ima eden beyaz bir tişört.

Knox sırt çantamı omzumdan aldı ve kendi omzuna astı. Sonra beni kendine çekti ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Birlikte daha fazla derse ihtiyacımız var. Bütün gün seni özledim."

Onun içinde eridim. "Online derslere geçip geçemeyeceğimi merak etmeye başladım."

Yüzünü buruşturdu. "Bugün o kadar kötü mü?"

"İyisi değil." Geri çekildim. "Cáel'e söyleme."

İhtiyacımız olan son şey, bana kaşlarını çattığı için birinin boğazını kestiği için okuldan atılmasıydı.

"Yemin ederim," diye söz verdi Knox. Beni tekrar öptü. "Ama gerçekten üzgünüm. Bugün hiçbir şey yapmamıza gerek yok. Sadece eve gidebiliriz ve-"

"Hayır. Biraz normale dönsem iyi olacak."

Knox bana sıırttı. "Güzel. Seni alışverişe götürebileceğimi ve sonra da akşam yemeği yiyebileceğimizi düşünüyordum."

Yüzüm buruştu. "Alışveriş mi?"

Bir kolunu bana dolayarak beni binanın çıkışına doğru yönlendirirken kıkırdadı. "Kızların alışverişi sevdiğini sanırdım."

"Sanırım o gen beni atladı." Belki de hiç pratik yapmadığım içindi.

"Cill, Cumartesi günkü kokteyl partisi için bir şeye ihtiyacın olacağından bahsetti. Kendin seçersen daha rahat hissedebileceğini düşündüm."

Karnım zil çaldı. Kokteyl partisi. Lanet konsey beni kendi seçtikleri ordularla tanıştıyor.

"Çöp torbası takarsam belki diğer ejderhalar gider."

Knox şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sen yine de onların gördüğü en güzel şey olurdun."

Ağzım kıvrıldı. "Bence önyargılısın."

"Asla." Beni kendine doğru daha sıkı çekti. "Alışverişe gitmek zorunda değiliz. Sadece biraz kontrol sahibi olmak isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır, haklısın. Yardımcı olabilir. Zırh gibi."

"Aynen öyle."

Çenesinin altını öpmek için parmak uçlarımda yükseldim. "Beni tanıdığın için teşekkürler."

"Çabuk öğrenirim."

Güneş ışığına çıkarken neredeyse biriyle çarpışıyorduk.

"Üzgünüm," dedi Knox.

Profesör Brent bize ters ters baktı, yüz ifadesi hiç görmediğim kadar soğuktu. O soğuk bakışlar bir an için olması gerekenden daha fazla üzerimde kaldı ama danışmanım tek kelime etmedi.

Sonunda Knox bizi onun etrafından dolaştırıp tanıdık X5'e doğru yönlendirdi. "Bu adamdan gerçekten hoşlanmıyorum."

"Sen ben de," diye mırıldandım.

Knox benim için yolcu kapısını açtı. "Danışman değişikliği talep edebilirsiniz."

"Psikoloji dersini bitirir bitirmez gideceğim. Başka birini istediğim için bana kızıp kötü not vermesini istemiyorum."

Knox'un ağzı inceldi. "Dönemin bitmesine daha aylar var." "O zamana kadar onunla başa çıkabilirim." Ben de öyle umuyordum zaten.

"Kötüleşirse söyle."

Yanağımın içini ısırdım ve başımı salladım. Sesimin yalanımı ele vermeyeceğine güvenmiyordum.

Knox kapıyı kapattı ve takip edebilmeleri için infaz memurlarına nereye gittiğimizi bildirdi. Birkaç saniye içinde direksiyonun başına geçti ve şehir merkezine doğru yola koyulduk.

Knox'a baktım, bir an için güzelliğine hayran kaldım. Açık kahverengi saçlarında altın rengi vurgular vardı. Altın benekli yeşil gözleri. Camı kesebilecek bir çene.

"Bakıyorsun."

Sırıttım. "Sana bakmayı seviyorum."

Knox elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi ve kalçasının üzerine koydu. Bu hareket çok normal geldi. Çok rahatlatıcı.

"Easton'la aranız nasıl?"

Sorulması gereken yanlış bir şeydi. Knox'un rahat ifadesi fırtınaya dönüştü.

"İyiler." Ama kelimeler sıkılmış dişlerin arasından geliyordu.

Knox'un parmaklarını sıktım. "İkinizin kavga etmesinin sebebi olmak istemiyorum."

"Sen değilsin. Kavga etmemizin sebebi Doğu'nun inatçı bir eşek olması."

"O korkuyor, Knox. Bunu kendin söyledin."

"Olabilir, ama bir noktada, bu yüzden berbat davranışlarını mazur bırakmalıyız." Knox bir park yerine girdi ve bakışları bana yöneldi. Altın rengi benekler daha parlaktı ve yeşil derinliklerde dönüyordu. "Onun yüzünden neredeyse *ölüyordun*. Bunu öylece halının altına süpüremem."

"Knox-"

"Yapamam, Hayden."

Uzun bir nefes aldım. "Tamam. Konuşmaya hazır olduğunda onu dinle. Bana söz verir misin?"

Knox'un çenesi ileri geri hareket etti. "."

Eğildim ve yanağından öptüm. "Teşekkür ." "O senin sadakatini hak etmiyor," diye homurdandı Knox. "Bunu onun için yapmıyorum. Senin için yapıyorum."

Knox durdu, gözleri yanıyordu. "Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum."

"Ben de," diye fısıldadım.

Yanımızda bir kapı çarparak anı bozdu.

Knox beni tekrar öptü. "Gel . Gidip sana güzel bir elbise alalım."

HAYDEN

Knox her zaman sahip olduğu o zahmetsiz rahatlıkla cipten indi. İkinci bir deri gibi giydiği rahat bir güven vardı ve bu bağımlılık yapıyordu. Bir dakika sonra kapımı açıyordu.

"Tam bir centilmen."

Elimi tutarak sırtıttı. "Bu bizim ilk gerçek randevumuz."

Gözlerimi kırıştırtarak ona baktım. "Biz ciddi bir randevuya bile çıkmadık mı?"

Son birkaç hafta içinde çok şey olmuştu ama bunların arasında *gerçek* bir randevunun olduğundan emin değildim.

Knox beni bir dükkâna doğru çekti. "Sana getirdiğim sıcak çikolatanın Easton'ın hıyarlığı yüzünden yarıda kalmasını saymıyorum. Ya da Maddox'un seni korkutması yüzünden yarıda kalan sandviçleri."

Gülmek için alt dudağımı ısırdım. "Oyununuz gerçekten de sürekli mahvoluyordu."

"Şaka yapmıyorum. Ölüme yakın deneyimler yaşadık, doğaüstü bir dünyanın varlığını keşfettik ve senin ruh eşimiz olduğunu öğrendik. Ama ilk randevu yok."

Bu sefer kahkahamı tutamadım ve kahretsin, iyi hissettirdi. Çünkü Knox her şeyi bu şekilde sıraladığında gülünç oluyordu.

"Sonunda sevgilimi bir randevuya götürüyorum."

Kapıyı tuttuğunda hareketsiz kaldım. "Bunun sesini sevdim."

Knox bana gülümsedi.

"Randevu mu?" *"Benim kızım."*

Yeşil ve altın rengi gözleri kızardı. "Dikkatli ol. Tüm bu randevu saçmalığını unutup bizi bir otele götüreceğim."

Karnımın alt kısmında sıcaklık birikti. "Karşı çıkmazdım-"

Knox beni hızlı ve sert bir şekilde öptü. "Hayır. Seni şımartıyorum, besliyorum ve sonra seni Pazar gününden itibaren yedi şekilde becereceğim."

Bu sefer içimden bir kahkaha yükseldi. "Çok romantik."

"öyle." Kapıyı açtı ve benim için tuttu.

As yakında olarak Biz Girdim, a kadın
acele doğru Bize. "Bayım.

Gallagher, seni tekrar görmek çok güzel."

"Merhaba, Sharee."

Orta yaşlı kadının bakışları bana kaydı. "Senin ve kardeşlerinin gardırobunuzu yenilemeye ihtiyacınız var mı?"

Knox başını salladı. "Kız arkadaşımın bu hafta sonu bir kokteyl partisi için elbiseye ihtiyacı var. Hayden, bu Sharee. Sharee, Hayden."

Daha önce titreyerek canlanan o sıcaklık dönerek yayıldı.

Kız arkadaşım neredeyse benimki kadar iyiydi.

Duyuru karşısında kadının yüz ifadesi saf bir sevinçle aydınlandı. Ellerini birbirine kenetledi. "Bu harika bir haber." Bakışları bana kaydı. "Hayden'in daha önce sipariş verdiğimiz kişi olduğunu varsayıyorum?"

Knox başını salladı.

"Güzel. O zaman tüm bedenleri elimizde." Sharee'nin gülümsemesi büyüdü. "Sana yakışmayacak bir şey düşünemiyorum canım. Bir şeyler almak için yardımımı ister misin, yoksa önce göz atmak mı istersin?"

Nedense kadının nezaketi karşısında gözyaşlarımı tutamadım. Belki de çoğu insan Knox ve çocuklarla olan ilişkimden hoşnut değilmiş gibi görüldüğü içindir. Belki de bugün pek çok insan düpedüz kaba davrandığı için. Ama kendimi boğazımı tıkayan duyguları yutmak zorunda buldum.

"teşekkür ederim. Sanırım önce etrafa bakacağım."

Sharee omzumu okşadı. "Ne istediğini bilen kadınları severim. Bana ihtiyacın olursa arka taraftaki kasada olacağım."

"Teşekkürler, Sharee," dedi

Knox. Kadın göz atmak için yanımızdan ayrıldı.

"Gerçekten çok hoş biri," diye fısıldadım.

"Bizim için her türlü kıyafeti sipariş ediyor. Sanırım onun iş yapmasını biz sağlıyoruz."

Buna kıkırdadım. "Ember Hollow'da Chanel'e pek rağbet olduğunu sanmıyorum"-bir etiket aldım-"Ember Hollow'da Chanel."

Knox başını salladı. "Muhtemelen hayır."

Raflar arasında dolaştık. İtiraf etmeliyim ki, parçalar göz alıcıydı. Ama tüm fiyat etiketleri yüzümü kızarttı.

"Bu çok fazla olabilir," diye mırıldandım.

Knox omuzlarımı tuttu. "Harcayabileceğimizden çok daha fazla paramız var. Bırak seninle biz ilgilenelim." Sesini alçalttı. "Ejderhalarımızın da en az bizim kadar ihtiyacı var."

Alt dudağımı ısırdım ve lavanta ipeğinden yapılmış kreasyona baktım.

Knox benim görüş açımı takip ederek ona doğru yürüdü ve onu raftan çekti. "Gözlerinle sana çok yakışacak."

Dört rakamlı fiyat etiketi midemi bulandırdı.

Alçak bir hırıltı çıkardı. "Deniyorsun."

Dilimi ona doğru uzattım. "Otoriter."

"Konu senin mutluluğun olduğunda, evet."

Knox beni mağazanın ortasındaki soyunma odalarına doğru yönlendirdi ve bir tanesinin içine çekerek kapıyı arkamızdan kapattı.

"Buraya benimle gelemezsin."

Kaşlarını kaldırdı. "İlginç. Görünüşe göre zaten öyleyim."

"Sharee bir yerde," diye tısladım.

Bir zil çaldı ve Sharee'nin başka bir müşteriyi selamladığını duydum.

"Knox!"

Sadece duvara yaslandı ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Evet?"

"Bütün ejderhalar bu kadar inatçı mıdır?"

Dudakları seğirdi. "Bunun genetik bir özellik olup olmadığından emin değilim."

"Sanırım öyle," diye homurdandım kazağımı ve gömleğimi başımdan çekiştirip ona doğru fırlatırken.

Yüzüne çarpınca güldü.

Knox başımızı gerçekten belaya sokmadan önce kot pantolonumdan sıyrıldım ve aceleyle elbisenin içine girdim. Kumaş sanki

Tenime karşı cennet. En yumuşak eldiven gibi. Onu omuzlarımdan yukarı çektim. Arkama uzanıp fermuarını çekmeye çalıştım-

"Bana bırak." Knox'un sesi geçerken daha derindi.

Saçlarımı yolumdan çekerken kollarımda tüylerim diken diken oldu. Acı verecek kadar yavaş bir şekilde fermuarımı çekerek beni giysinin içine soktu. Sonra gözleri aynada benimkilerle buluştu.

Sanki kendi yansımamı bile görmeden önce onun bakışlarında kendimi görmüş gibiydim. Ateşi, şehveti ve saygıyı gördüm. Odak noktamı Knox'tan uzaklaştırarak kendimi içine çektim.

Fısıltıyla içime çekerken dudaklarım aralandı. Elbise mükemmeldi. Kumaşı dantelli bir desenle kıvrımlarımı sarıyordu. Eteği dizlerime kadar uzanıyordu ve yakası göğüs dekoltemin kabarıklığına sadece küçük bir bakış atıyordu ama kumaş alttaki her şeyi ima ediyordu. Kendimi seksi ve güçlü ama aynı zamanda saygı duyulması gereken biri gibi hissettiriyordu.

"Kendimi çok güzel hissediyorum," diye fısıldadım.

Boynumu öpmek için eğildiğinde Knox'un gözleri parladı. "Şimdiye kadar gördüğüm en çarpıcı yaratık. Senin için yaratılmış."

"Bu çok fazla-" "Hayır.

Sadece yeterli."

Knox'un parmakları tekrar fermuara geldi ve aşağı kaydırıldı. Diz çöktü.

"Dışarı çıkın." Sesi sertti, zımpara kağıdıyla kaplanmıştı. Dediğini yaptım.

Knox elbiseyi dikkatlice püsküllü bir sedirin üzerine koydu ve bana baktı. "Seni tatmam gerek."

arasında ıslaklık birikti.

Knox'un gözleri parladı ve inledi. "Cennet gibi kokuyorsun." "*Bu* kokuyu alabiliyor musun?"

Sırıttı. "Yükseltilmiş duyular, hatırladın mı?"

Lanet ettim.

Knox'un elleri kalçalarımın geldi.

"Kıpırdama." Yardım edemedim ama itaat ettim.

"İşte benim kızım."

Daha fazla sıcaklık. Daha fazla ıslaklık.

Knox'un parmakları tangamın kenarlarına yapıştı ve yavaşça bacaklarımdan aşağı kaydırıldı. Sonra öne doğru eğildi ve içine çekti. "Saf cennet."

Kalçalarım titredi.

Bir bacağımı kaldırarak diğerinden daha uzağa yerleştirdi. Sonra elleri kıcıma gitti, sıkı, yoğurdu. Kapüşonlu bakışları benimkilerle buluştu. "Seni buraya götürmek için sabırsızlanıyorum."

Ağzım açık kaldı.

"Bu masum şoku seviyorum."

Ve sonra yuttu. Knox'a karşı hiçbir uyarı yoktu. Beni açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yedi. Dili içime girdi ve beni neredeyse yere düşürecekti.

Dili içimde kıvrılırken Knox'un omuzlarına tutundum. İçimden kaçan yumuşak iniltiye engel olamadım.

Knox kıcımları daha sert sıkı.

Daha fazla ses çıkarmamak için yanağımın içini ısırdım.

Dili klitorisimin etrafında dönerken bir eli bacaklarımdan arasına kayd. Knox iki parmağını içime soktu ve ağzım bir nefesle açıldı.

Onlar kıvrıldıkça, nefeslerim hızlandı. Knox o sinir yumağıyla dalga geçiyor, onu hazırolda durması için ikna ediyordu. Kalbim küt küt atıyordu ve parmaklarımdan omuzlarında çürükler bırakacağından emindim.

Knox'un dilinin ucu klitorisimi okşadı ve ben paramparça oldum.

Knox beni bacaklarımdan arkasından tuttu, parmakları orgazmımın her dalgasında beni çalıştırırken yüzü hala arasına gömülmüştü.

Aşağı inerken nefesimi tutmakta zorlandım, vücudum artçı şoklarla seğiriyordu.

Knox parmaklarını yavaşça bedenimden çekti. Gözleri benimkilerle kilitlendi ve sonra parmaklarını yalayarak temizledi.

Dudaklarım aralandı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Yanılmışım. Hiç şu an olduğundan daha güzel olmamıştın."

Soyunma odasının dışında bir boğaz temizlendi. "Orada her şey yolunda mı? Diğer müşterim birinin yaralanmış olabileceğini düşündü. Biraz inleme sesi duydum."

Sharee'nin sesinde saf bir eğlence vardı ama ben ölmek istiyordum. İ amaşıırımı bulmaya çalışarak sıçradım. "Sorun yok," diye ciyakladım.

"İyiden de  te, Sharee," diye Knox. Kadın

kıkırdadı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Knox'a ters ters baktım. "Seni  ld recek im."

HAYDEN

Ellerimi ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdim. Onun hissi başka bir dünyaydı. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şeydi.

Aynadaki yansımama bakarken neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Felaketle sonuçlanan tek flört girişimimden sonra balo şeyini yapmamıştım. Düğünlere ya da galalara da davet edilmemiştim. Yani, bu şimdiye kadar görüldüğüm en süslü halimdi.

Knox haklıydı. Kendi seçtiğim, içinde kendime güvendiğim bir elbiseye sahip olmak yardımcı oldu. Makyajım ve saçım için özenli bir zaman ayırmıştım. Gözlerimi neredeyse siyaha çalan koyu bir morla çerçevelemiştim. Ama irislerim alt tonların farkına varmış gibiydi ve içlerindeki menekşe daha da parlıyordu. Dudaklarımı dolgun gösteren şeffaf açık bir pembeyle kaplamıştım.

En az bir banyomdaki yeni ve süslü saç maşasını kullanarak geçirmiştim. Saçlarımı küçük kesitler halinde maşanın etrafına örüyordum. Sonuç, sırtımdan aşağıya doğru uzanan dolgun, hacimli buklelerdi.

Başka zaman olsa, yarattığım mucizeye hayret ederdim. Kendimi gerçekten güzel hissederdim. Ama bu gece değil. Konseyle yüzleşmek zorunda kalacağım zaman değil. Sayısız yabancı ejderhayla.

Son birkaç gün ders çalışarak, Profesör Brent'ten kaçmaya çalışarak ve nerede olduğunu merak ederek geçti.

Maddox öyleydi. Hâlâ sınıfa ya da eve dönmemişti. ne kadar istemese de onun için endişeleniyordum.

Açık dolabın kapısı çalındı.

"Hayden, on dakika içinde gidiyoruz. Sen-"

Cillian'ın derin sesi beni içine çekerken kesildi. Aynada onun gözleriyle karşılaştım. Koyu yeşil irisleri neredeyse siyaha kadar derinleşmişti.

"Sorun nedir?" Knox aceleyle yaklaşarak sordu. Ama ben arkamı döndüğümde hemen geri çekildi.

Cáel hızla geldi. "O iyi mi?"

O da sarsılarak durdu, soluk mavi gözleri . "Küçük Olan," diye nefes aldı.

"Çarpıcı," diye Cillian.

Knox sıırttı, ama Orada oldu a kaynıyor ısı altında o. "En sevdiğim ikinci kıyafet."

Knox'un dizlerinin üzerinde bana baktığını hatırlayınca yanaklarım kızardı.

"Çok mu fazla?"

Cillian bana doğru yürüdü, eli çenemle boynumun birleştiği yeri kavradı. "Sen mükemmelsin."

"Bu pislikler için fazla mükemmel," diye homurdandı Cáel.

Bunun üzerine gülümsedim, sözleri içimdeki gerginliği biraz olsun hafifletti. "Bana anlatır mısın?"

Cillian başını sallayarak onayladı ve geri çekilirken beni serbest bıraktı. İlk defa hepsini gerçekten içime çektim. Tanrım, nefes kesiciydiler. Cillian her zamanki siyah takım elbisesini ve siyah gömleğini giymişti. Sanki tasarımcı bu giysileri sadece onun için hazırlamıştı.

Belki de öyleydi. Keskin çenesinde bir tutam kirli sakal vardı ve saçları yeni tıraş edilmişti.

Knox, gözlerindeki yeşili ortaya çıkaran koyu mavi bir takım elbise giymişti. Geniş omuzlarını ve kaslı göğsünü vurguluyordu. Saçları sanatsal bir dağınıklık içinde mükemmel bir şekilde şekillendirilmişti. Parmaklarım saçlarını karıştırmak için kaşınıyordu.

Cáel kıyafet kurallarını benimsemiş ve kendine göre düzenlemişti. Siyah elbise pantolonu ve gri düğmeli bir bluz giyerken, üzerine takım elbise ceketini yerine kendine özgü deri ceketini geçirmişti. Dövmeler

Ellerini, boynunu ve başının yanlarını süslerken daha da fazla patlıyor gibiydi.

Hepsi çok güzeldi. Ve onlar benimdi. "Hayden?"

Cillian ses tonuna endişe karışmış bir şekilde beni dürtükledi. Kendimi biraz salladım. "Özür dilerim.

Ne oldu?"

Knox kaşlarını çatarak, "Başka bir yere gittin," dedi.

Kızardım. "Ben sadece hayran hayran bakıyordum. Bu gece çok yakışıklı görünüyorsunuz."

Cáel bana sırttı, aynı gülümseme kullanılmadığı için biraz dengesiz görünüyordu. "Yakışıklı, ha?"

"Kapa çeneni," diye . "Bakmaya iznim var."

"Küçük Alevimiz izlemeyi çok seviyor. Bu unutmamamız gereken bir şey," diye mırıldandı Cillian.

Knox bir küfür mırıldandı. "Bu şeye gitmek zorunda mıyız? Zamanımızı geçirmek için yüzlerce daha iyi yol bulabilirim."

Gözleri kapandı, içlerindeki altın parıldıyordu.

Cillian omuzlarını dikleştirdi. "Bu işi bir an önce halletmeliyiz, yoksa konsey peşimizi bırakmayacak."

Midem alt üst oldu. "Yapılmasını istiyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Cillian devasa dolabın ortasındaki özenle hazırlanmış şifonyere yaslandı. "Konsey ordulardan bir seçki yapmış olacak. Benim tahminim beş kişi civarında."

"Hangi beşli onlara en yüksek rüşveti verdiyse," diye mırıldandı Cáel.

Cillian ona sakinleştirici bir bakış gönderdi. "Her birinin elini sıkmak zorunda kalacaksın. Teori, onların gerçek eşi olup olmadığını öğrenmek."

"Ama *senin* gerçek eşin olduğumu zaten biliyoruz."

Cillian'ın çenesi sertleşti. "Var, ama konsey sadece titiz davrandıklarını söyleyecektir. Ayrıca her zaman bizi reddetme ve farklı bir sürü seçme seçeneğiniz de var."

Cáel kıpırdandı, yüzünde endişe ifadesi belirdi.

Göğsüm sıkıştı ve hızla ona doğru ilerledim. Kollarımı beline dolayarak o soluk mavi gözlere baktım. "Bu bağda senden başka kimseyi istemiyorum. Lütfen bunu bil."

Üçüne de aşık olmuştum ve onlar aynı şeyi hissetmese bile kalbimin diğer ikisine doğru çekişini görmezden gelemezdim. Ne kadar karmaşık olursa olsun, bundan hiçbir şey için vazgeçmezdim.

Cáel'in gözleri gümüş rengiyle parladı. "Bu gece gitmeni istemiyorum."

"Ben de öyle," dedim dürüstçe. "Ama buna ihtiyacımız var. Bütün zaman boyunca benimle olacaksın."

Cáel sadece homurdandı ve beni göğsüne doğru çekerek sıkıca tuttu.

Kalbinin düzenli atışını dinledim. Gerçekten de en sevdiğim seslerden biriydi, kesinliği, canlılığı. Beni güvende tutabileceğini biliyordum.

Knox boğazını temizledi. "Hemen gitmezsek geç kalacağız."

Cáel Knox'a homurdandı.

Göğsünü ve kendimi onun elinden kurtardım. "Hadi şu işi bitir."

Cillian'ın gözleri benimkilerle kilitlendi. "Bu gece bize yakın dur."

Sanki bunu bana söylemesi gerekiyormuş gibi, ama yine de ona "Söyleyeceğim" dedim.

Yatak odamdan çıkıp koridora geçtik. Çocuklar merdivenlerden aşağıya doğru ilerlediler ve ayrıldıklarında iki form daha ortaya çıktı.

Easton ve Maddox antrede durmuş bana bakıyorlardı.

Easton'açık kahverengi saçları omuzlarına dökülerek aşağı sarkıyordu. Doğal bir dalgası vardı ve bu dalga altın rengini ön plana çıkarıyordu. Üzerine tam oturan lacivert bir takım elbise giymişti ve altın yeşili gözleri beni içine çekerken parlıyordu.

Maddox onun yanında durmuş, bordo düğmeli siyah bir takım elbise giymişti. Bu, teninin altın tonunu çok daha zengin ve kehribar gözlerini çok daha parlak gösteriyordu. Ama o gözler bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki neredeyse bir adım geri atacaktım.

Altın renginde parladılar. "Hayatta olmaz."

HAYDEN

Knox Maddox'a doğru yürüdü ve onu hızla itti. "Senin derdin ne be?"

"Ben mi?" Maddox tersledi. "Hepinizin nesi var? Onu almaya hazır bir fahişe gibi mi giydireyorsunuz?"

Omuzlarım kendi üzerine kıvrılırken yüzüm alev aldı. Tüm güven ve güzel hissetme duyguları uçup gitti.

Cáel kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden harekete geçti. Yumruğu havada uçtu ve Maddox'un çenesine çarptı. Maddox birkaç adım geriye tökezlerken başı yana kaydı.

"Ne oluyor , Cáel?" Maddox çenesini tutarak böğürdü.

Cáel tekrar saldırdı ama Knox ve Cillian onu herhangi bir zarar vermeden yakaladı. Onların tutuşuna karşı mücadele etti. "*Dostumuz* hakkında bu şekilde konuşamazsınız."

Maddox'un bakışları bana kaydı. Bu hareketle kollarımı göbeğime doladım ve keşke üzerimde örtünmek için bir ceket olsaydı diye düşündüm. Gözleri benimkilerle birleştiği anda yüzü dikkatle boşluğa döndü.

"Ona lanet olası bir rahibe kıyafeti giydirmeliydin," diye tükürdü ve kapıdan dışarı fırladı.

Kollarımı göbeğimin etrafında daha da sıktım. Bu geceye kadar Maddox'un küfrettiğini hiç duymamıştım. Bütün bu olanlar onu

özölüyor. Konsey, kokteyl partisi, ben.

"ok güzel görünüyorsun, Hayden." Easton'ın sözleri o kadar alaktı ki neredeyse duymuyordum.

Bakışlarım onunkilere kaydı. Easton'ın ifadesi hâlâ dikkatle maskelenmişti ama altında tam olarak tanımlayamadığım bir şey vardı.

"Teşekkür ," diye mırıldandım.

Hızla başını salladı ve ön kapıdan ıktı.

Knox kardeşinin ardından bakakaldı ama kapı kapanır kapanmaz hızla geldi. Elleri yüzümü çevreledi, avuç ilerindeki nasırlar tenimde hoş bir ürperti yarattı. "O haklı. Sen gördüğüm en güzel yaratıksın. Ama çok daha fazlası var. Cesur ve glsn ve hak etmeseler bile insanlara değeri veriyorsun."

Eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. Geri çekildiğinde gözleri fırtınalı bir hal almıştı. "Yolun her adımında sizinleyiz."

Cillian boğazını temizledi ve elbisemle aynı renkte bir ceket tuttu.

Soru soran Knox'a tekrar baktım.

Omuz silkti. "Sharee'ye sipariş ettirdim. Sıcak bir şeye ihtiyacın vardı."

"Tabii ki yaptın." Başımı salladım ve sonra yanağından öptüm. "Teşekkür ederim."

Cillian ceketimi giymeme yardım etti ve bekleyen limuzine doğru yola çıktık. İçeri girdiğimde Maddox ve Easton'ın benden olabildiğince uzakta oturduklarını fark ettim. Bu gerçek midemi bulandırdı. Ama gerçek şu ki, onların takıntıları için endişelenecek zamanım yoktu. Beni, benim için her şeyi yapabilecek, değeri verildiğini hissettiren ve bir evim olduğunu hissettiren  adamdan uzaklaştırmak isteyen bir konseyle yüzleşmek üzereyken olmazdı.

Knox bir yanımda, Cel diğeri yanımda, Cillian ise Maddox ve Easton ile aramızda oturuyordu. Onun pozisyonunun stratejik olduğuna dair bir his vardı içimde. Cillian bunu doğrulamak istercesine Maddox'a uyarıcı bir bakış gönderdi. O sadece başını çevirip pencereden geceye baktı.

Limuzin çalıştı ve yola çıktık. Araba yolculuğu boyunca kimse konuşmadı. Nereye gittiğimizi bile bilmediğimi fark ettim, ama bunun önemli olmadığını tahmin ettim.

Çok geçmeden limuzin tarihi bir eve benzeyen bir binanın önünde yavaşladı. Viktorya dönemine ait bir görünümü vardı ve tabelasında *Ember Hollow Tarih Derneği* yazıyordu. Başka zaman olsa, burada ne gibi eserler olduğunu görmek için heyecanlanırdım ama bu gece değil.

Knox limuzinden inip bana elini uzattığında içimdeki her şey titredi. Elini tuttum ve peşinden dışarı ıktım. Gece etrafımızı sarmış, yıldızlar berrak gökyüzünde parıldıyordu. O gökyüzünde kaybolabilmeyi diledim.

Cel diğer yanıma geçerek bana yaklaştı. Onun sıcaklığı ihtiyacım olan gvenceydi.

Easton ve Maddox arkadan gelirken Cillian grubumuzun önüne doğru ilerledi. Son ikisine bakmadım. Maddox'un bir bakışını daha kaldırabileceğimden emin değildim.

Evin yan tarafındaki park edilmiş bir dizi pahalı görünümlü araç ve cadde boyunca sıralanmış birkaç limuzin daha vardı. Diğer herkes buradaydı.

Knox parmaklarını benimkilerin arasından geçirip sıktı. "Seninleyiz." Boğazım . "Biliyorum."

Ve bu uzun zamandır sahip olmadığım bir hediye idi. Knox'un bunun ne kadar olduğunu bilebileceğinden emin değildim.

"Hoşuna gitmeyen bir hareket yapanın boynunu kırarım," diye hırladı Cel.

Kendimi . Güldüm.

"Sevginizi cinayet işleyerek mi gösteriyorsunuz?" Ben sordum.

Bana arpık bir gülümsemeyle sırttı. "Her zaman." Sonra dudaklarının kıvrımı kayboldu. "Aşkın tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama bana hissettirdiklerini biliyorum. Çok uzun zamandır hissizdim; daha kolaydı. Ama seninle... Yeniden hissediyorum."

Gözlerimde yaşlar birikti ve Cel'e doğru eğildim. "Seni seviyorum. Tahmin edebileceğinden çok daha fazla."

ve yavaş bir öpücükle ağzımı aldı.

Geri çekildiğinde, diğerlerinin de bizi izlediğini gördü. Knox'un yüzünde katıksız bir sevinç ifadesi vardı. Cillian, kendini beğenmiş bir gurur. Easton, belki de özlem? Her şey o kadar çabuk kapandı ki emin olamadım. Ama Maddox yine öfke doluydu, öyle ki cildimi acıtıyordu.

Gözlerimi hızla başka tarafa çevirdim. "Gitmeliyiz."

Yürümeye başladım. Çocuklar etrafımı sardı, Cillian önden gidiyordu.

Eve girdiğimizde Fionn bizi selamlamak için öne doğru yürüdü. Bir elini Cillian'a uzattı, diğer eliyle de bir içki tutuyordu. "Ben de küçük ejderhamızla kaçacağından endişelenmeye başlamıştım."

Fionn'un elini sıkarken Cillian'ın çenesi sertleşti. "Konseyin isteklerine asla karşı gelmeyiz."

Fionn kıkırdadı, alçak ve zengin bir sesle. "Buna inanmak bana neden zor geliyor?" Bana baktı. "Ceketini alabilir miyim, Hayden?"

"Ben hallederim," demek için acele eden Knox, paltoyu omuzlarımdan kaydırarak mucizevi bir şekilde ortaya çıkan bir görevliye uzattı.

Fionn'un bakışları üzerimde gezindi, kara gözlerinde muziplik vardı. "Bu taraftan gel. Herkes buradan geçiyor."

Bizi etkinlik için dönüştürülmüş büyük bir resmi oturma odasına götürdü. Mekanda mobilyalar kaldırılmış ve yerlerine düzensiz bir şekilde yerleştirilmiş uzun kokteyl masaları konulmuştu ve uzak duvara bir bar kurulmuştu.

Mekâna adımımı attığım anda gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. O kadar çoktu ki geri çekilip saklanmak istedim. Ama sahip olduğum tüm cesareti toplayarak omuzlarımı dikleştirdim.

Ancak bu cesaret, tanıdık bir yüz ortaya çıktığı anda yok oldu.

Hal Corbett Easton'la alay ederken kızıl kahverengi saçları ve ölü gözleri midemi bulandırıyordu. "Sen ve kardeşinin burada olmanıza şaşırdım. Herkes senin soyunun bir eşe uygun olmadığını biliyor. Sonunda etrafınızdaki herkesi öldürebilirsiniz."

Knox kardeşine doğru ilerlerken keskin bir nefes aldım, Easton daha hamlesini yapmadan onun biliyordum. Ama artık çok geçti.

Easton saldırdı.

HAYDEN

Neyse ki C  el daha hızlı davranarak Easton'ın takım elbisesinin ceketini yakaladı ve onu geri çekti. "Yapma."

Hal güldü ama seste çirkin bir bükülme vardı. "  ok alıngan."

"Hak ettiğini bulacaksın Corbett," diye tükürdü Easton, nefesi kesilmişt  .

Hal'in gözleri kısıldı. "Bu tarafsız bölgede bir tehdit mi?"

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Bu çok kötüydü. Hem de çok kötü. Bağlarımdan biri şiddete başvurursa, konsey beni korumalarından çıkarmak için bir neden bulabilirdi.

  ne atıldım, kolumu Easton'ınkinin arasından geçirdim ve ona baktım. "Beni biraz dışarı çıkarabilir misin? Kendimi biraz kızarmış hissediyorum."

Easton varlığım ve dokunuşum karşısında öylesine sarsılmıştı ki, bu onun öfkesini dindirmiş gibiydi.

Kolunu sıktım. "Lütfen?"

"Elbette," diye mırıldandı.

Arkamızda insanlar mırıldanırken onu hızla koridora doğru çektim. Nereye gittiğıme dair hiçbir fikrim yoktu ama arka bahçeye ya da bir yere giden bir yol bulabileceğimi umuyordum. Bir garson bizi görünce kısa kesti.

"Arka bahçe mi?" Ben sordum.

Garson hızla başını salladı. "Orada bir veranda var. Koridorun sonundan sağa dönün."

"Teşekkür ederim." Ama durmadım. Durursam Easton'ın geri dönüp Hal Corbett'i yere sermesinden korkuyordum.

Fransız kapılarını gördüğümde rahat bir nefes aldım. Birini açıp bizi götürdüm.

Gecenin soğuk havası içimdeki endişeye merhem oldu. Easton'a sarılmayı bıraktım ama o yakınımnda kaldı ve bana baktı.

"İyi misin?" diye sordu huysuzca.

"Benim sorum da bu olacaktı."

Easton sözlerini düşünürken bakışları benimkilere kaydı. "Hayır," diye itiraf etti sonunda.

bir anda kesildi. "Ben öyle."

Easton'ın yüz hatları acıyla burkuldu. "Çok üzgünüm, Hayden. Seni incittiği için üzgünüm. Seni *incittiğim* için özür *dilerim*."

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. "Knox bana ailen ne olduğunu anlattı."

Bu, Easton'ın bir adım geri atmasına ve yüzünün neden oldu.

"Lütfen yapma," diye yalvardım. "Beni dışarıda bırakma. Bunun yerine bana hakaretler yağdırmanı tercih ederim."

Easton başını salladı ve bir elini çenesine götürdü. "Böylesi daha kolaydı, değil mi?"

Ağzımın bir köşesi kalktı. "Birinin bana kışımın kenarı demesini dileyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

Easton yüzünü buruşturdu. "olan benim."

"Bu seninle tartışmayacağım."

İç geçirdi ve sık ormanlara açılan tertemiz bahçelere doğru döndü. "Asla ağabeyime dönüşmek istemiyorum."

Kalbim sıkışmıştı. Bu kelimelerdeki korkuyu hissedebiliyordum. "Yapmayacaksın."

Easton başını salladı. "Bunu bilemezsin. Ryan da bizim gibiydi. Ailesini, arkadaşlarını severdi. *Komik biriydi*. Hayat doluydu. Çok *normaldi*."

"Ne oldu?" Yavaşça sordum. Knox bana sadece Ryan'ın eşinin öldüğünü söylemişti ama ayrıntı vermemişti.

Easton'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Ryan'ın eşi bir ejderhaydı ama onun yer değıştirme yeteneği yoktu. T r m zdeki pek çok dışının başına gelen şey bu."

Bunun neden önemli olduğundan emin değildim ama devam etmesini umarak sessiz kaldım.

"Yaralandığımızda, doğauşt  bir şekilde iyileşmemizi sağlayan şey yer değiştirmektir."

Midem bulandı, bu işin nereye korkuyordum.

Easton yutkunurken boğazı düğümlendi. "Bir konserden eve dönüyorlarmış ve sarhoş bir sürücü Julie'nin kullandığı araca yandan çarpmış. Julie'nin hiç yoktu. Aracın içinde sıkışmış ve Ryan onu dışarı çıkardığında zar zor nefes alıyormuş. Eğer bir ejderha olsaydı, yer değiştirip kendini iyileştirebilirdi. Sürücü baygındı ve etrafta başka insan yoktu."

"Ama ."

Easton başını salladı. "Ryan onun yol kenarında ölmesini izledi çünkü aptalın biri direksiyona sarhoş geçmişti."

Gözlerim yaşlarla doldu. Sevd ğiniz birinin gözlerinizin önünde yitip gitmesini izlemenin nasıl bir şey olduğunu biliyordum. En kötü düşmanımın bile başına gelmesini istemezdim. " ok  zg n m."

"Bu onu değiştirdi. Karanlığa gömüldü. Hepimizi dışladı. şoför birkaç ay sonra  l  bulunduğunda başımızın belada olduğunu anladım."

Midem  alkalandı. İntikam almak istediği için Ryan'ı su lamıyordum ama bunun acıyı dindirmeyeceğini biliyordum.

"Ama orada durmadı," diye devam etti Easton. "şoföre hizmet eden barmenin peşine düştü, sonra da barın sahibinin. Sonunda su layabileceği kimse kalmadı, o da her şeyi kendine çevirdi. Zihni paramparça oldu. Müdahale etmeye çalıştık..."

"Bu da onu sana yöneltti," diye tahmin ettim.

Easton başını salladı. "Akşam yemeğinde bize ilaç verdi ve evi ateşe verdi. Ama benim ve Knox'un kilosunu hafife almış olmalı. O zamanlar çok hızlı b y yorduk. Dumanla uyandık. Kız kardeşimizi ve anne babamızı bulmaya çalıştık ama onlar  oktan gitmişti."

O zaman hareket etmeliydim, Easton'ın acısını duyup ona dokunmadan edemezdim. Onun alanına girdim ve elini aldım. " ok  zg n m. Keşke tüm acısını alabilseydim."

Ay ışığında parlayan gözleriyle bana baktı. "Şimdi anlıyor musun? Beni *korkutuyorsun*, Hayden. Sen zaten bana sahipsin ve ben sana daha dokunmadım bile."

Kalbim göğsümde sarsıldı. "Easton..."

Serbest elini kaldırdı, başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Sana bir şey olursa zaten mahvolurum. Kendimi senin yörüngene ne kadar çok , o kadar kötü olur."

Her şey acıyordu çünkü Easton'ın korkusunu gerçekten görebiliyordum. Tüm o pislik davranışlarının ardındaki nedenleri. Kendini korumak için beni kendinden uzaklaştırmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ve işte ben de o duvarları yıkmaya çalışıyordum.

"Ama sen bunu çok zorlaştırıyorsun." Easton'ın eli boynuma gitti, parmakları nabız noktamın üzerinde geziniyor, ağzı yavaşça yaklaşıyordu.

Nefesim ciğerlerimde tılandı. O kadar yakındı ki, tadını şimdiden alabildiğime yemin edebilirdim. Kokusu, deniz havası ve bir parça narenciye, etrafımda dönüyordu.

Arkamızdaki kapı büyük bir gürültüyle açıldı.

Nolan gecenin karanlığına doğru baktı. "Başlama vakti geldi."

HAYDEN

Easton, Nolan'ın sesiyle irkildi ama hakkını yemeyelim, elimi bırakmadı. Bunun ona pahalıya mal olduğunu biliyordum. O korku içinde yaşayan, nefes alan bir şeydi ve beni yalnız bırakmamak için onunla savaşıyordu.

"Hemen ," dedim olabildiğince sakın bir şekilde, kalbim göğüs kafesimin etrafında sekiyormuş gibi hissetmeme rağmen.

Nolan'ın gözleri bize dikildi. "Hayır. Şimdi geleceksin."

Easton kısık bir hırıltı çıkardı.

Elini olabildiğince sert sıktım. "Yolu göster." Nolan oflayıp pufladı ve içeri girmeye başladı.

Takip ettik ama onunla aramıza mesafe koymak için hızımı yeterince yavaşlattım. İhtiyacımız olan son şey Easton'ın da ona saldırmasıydı.

Oturma odasına geri adım attığımızda derin bir nefes aldım. Bağımız bekliyordu, kapıdan içeri girer girmez bakışları bize yöneldi.

Knox'un gözleri benim ve Easton'ın birleşmiş ellerine odaklandı. İfadesinde umut canlandı. Bu umudu ona çok görmedim ama hayal kırıklığına uğramasını da istemedim.

"Tanıştırma için hazırız. Lütfen toplanın," diye seslendi Nolan küçük kalabalığa.

Erkekler gruplar halinde kümelendi ve Cillian'ın haklı olduğunu anladım. Görünüşe göre beş ordu vardı. Hal ve bağı bir kenarda duruyordu ve ben o yöne bakmama izin vermedim.

Easton, "Onu neredeyse öldürecek olan adamla el sıkışmaya zorlayamazsınız," diye çıkıştı.

Nolan ona alaycı bir bakış gönderdi. "Bana bir kazaymış gibi geliyor. *Senin* sebep olduğun bir kaza. Hayden'in Corbett bağıyla tanışmaması için hiçbir sebep yok. Ne de olsa Hal bir sonraki alfa olacak."

Easton'ın çenesi gerildi.

Elini tekrar sıktım. "Ben iyi olacağım."

Sözlerimi olabildiğince inandırıcı kılmaya çalıştım ama ne kadar başarılı olduğumdan emin değildim. Easton'ın elini bıraktım ve Nolan'a döndüm. "Hadi şu saçmalığı ."

Bana dik dik baktı, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Biraz saygı göster kızım."

Bakışlarını ölümüne karşıladım. "Saygı kazanılır."

Cillian o sırada içeri girdi, omzumu sıktı ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurdu. "İyi şanslar."

Söylememem gereken bir şey söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

O sırada Mona öne çıktı. Kıvrımlarını belirginleştiren bordo renkli, dar bir elbise giymişti. "Ona eşlik edeceğim. Kız kıza konuşmamız gerekebilir. Odada bir sürü leziz örnek var."

Benimle kollarını birleştirirken kendi şakasına güldü. "Zaten kendi bağımı kurmamış olsaydım, bu çocukların benim için çemberlerden atlamasını sağlardım. Sana dünyaları vaat etmelerini sağla, Hayden. Mücevherler, seyahatler, evler. Hepsi senin olabilir."

Ona baktım. "Seni gerçekten önemsemiyorlarsa bunların hepsi oldukça boş."

Mona yine güldü; bu kez biraz daha gerçekçiydi. "Bir idealist. Bakalım bu ne kadar sürecektir."

Beni ilk gruba doğru bıraktı.

Dört adamdan oluşan grup bana bakarken sertçe yutkundum. Yüz ifadeleri aç ve biraz da karanlıktı. Gruptaki en iri adam öne çıktı, bakışları vücudumun üzerinde geziniyordu

göğüslerime inmeden önce. Kendini tanıtırken yüzüme bakma zahmetine bile girmedi.

"Julian, Mercutio sürüsünün alfası."

Elini tuttum. "Hayden, gözlerim burada."

El sıkışırken hiç enerji belirtisi yoktu. Baygınlık hissetmedim ve görüşüm tünellenmedi.

Julian kıkırdadı. "Ateşli. O ruhu kırmaktan zevk alırdım."

Elimi onunkinden çekip Mona'ya döndüm. "Hiçbir şey hissetmedim."

Başını sallayarak bir sonraki adam grubunu işaret etti.

Onların yörüngesine girdiğimde arka dişlerim birbirine çarptı.

İri yarı bir adam öne çıktı. Kafasını kazıtmıştı ve çene kemiğinde bir piercing vardı. Neredeyse geriye doğru tökezliyordum ama sonra geniş bir sırıtış yüzünü böldü. "Hayden, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Roark."

"H-hi," diye kekeledim.

"Onun ödünü koparacağını söylemiştim, R. Gitmeliydim," diye azarladı arkasından daha zayıf bir adam.

Roark arkadaşına kaşlarını çattı. "Kapa çeneni."

Sakinleştirici bir nefes aldım. "Kusura bakmayın, biraz göz korkutucusunuz."

Roark'ın yanaklarına bir parça pembe vurdu. "Bazen işe yarıyor, bazen de pek yaramıyor. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Elini uzattı, ben de tuttum. Havai fişek gösterisi yoktu ve Roark hemen hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

Elini sıktım. "Özür dilerim. Eşini bulacaksın." Roark

bana nazik bir gülümseme verdi. "Sen de bulacaksın."

Şaşkınlık içimde parladı. "Sana söylemediler mi? Söyledim bile. Oradalar." Başımı çocuklarıma doğru eğdim.

Mona'ya ters ters bakarken Roark'ın gözlerinde öfke parladı. "Bu bilgiyi paylaşmayı ihmal ettiler."

Mona aceleyle ileri atıldı. "Bağını bulduğunu *sanıyor* ama yeni ejderhaların kafası kolayca karışır."

Kaşlarını çatarak beni bir sonraki gruba doğru çekti. Sonraki iki grup Roark'ınki kadar sıcak değildi ama Julian'ınki kadar da ürkütücü değildi. İkisinde de havai fişek yoktu.

Şimdi sadece bir kişi kalmıştı. Hal'e ve bağına doğru ilerlerken sertçe yutkundum. Bana gülümsedi, bu hareketin beni etkileyeceğini düşünüyor gibiydi, ama bu sahte ve onun kadar yapmacık geldi.

"Hayden, sonunda seninle doğru düzgün tanışabildiğim için çok mutluyum."

"Göğsüme ateş etmediğin zamanları mı kastediyorsun?"

Etrafımda bazı küfürler ve mırıltılar vardı.

Hal'in çenesi gerildi. "Bu berbat durum için Easton'ı suçlamalısın."

"İkimiz de biliyoruz ki suçlanması gereken tek bir kişi var ve ben ona bakıyorum."

Hal nefes alış verişini kontrol altına almak için mücadele etti. "Birlikte hareket ettiğin adamlar hakkındaki gerçeği bilmiyorsun. Başkalarına ne yaptıklarını."

"Eminim yaptıkları her neyse bunu hak etmişlerdir."

Arkasındaki adamlar homurdandı. Ama Hal onları durdurmak için elini kaldırdı. "Bizimle birlikte olduğunda gerçeği görecek."

Alay ettim. "Nefesini tutma." Hal elini uzattı.

El sıkışını kabul etmeden önce bir süre ona baktım. Elimi hızla geri çekmeye çalıştım ama Hal beni bırakmadı.

"Ne düşünüyorsun evlat? Bir şey hissediyor musun?" dedi derin bir ses, güreşçiye andıran iri yarı bir adam öne çıkarken.

"Biliyor musun, sanırım ," dedi Hal alaycı bir ifadeyle. Elimi serbest bıraktım. "Hiçbir şey yoktu."

Bağın arkasındaki uzun boylu adam bana sırtıttı. "Bunu göreceğiz."

HAYDEN

Adamın sözleri karşısında tüylerim diken diken oldu. Yaşlıydı, saçına ve sakalına aklar düşmüştü. Ama beni en çok korkutan gözleriydi. Çok soğuktular, içlerinde zalimlik dönüyordu.

"Şimdi, Dexter. Büyük, kötü alfayı oynayıp zavallı kızı korkutmak hiç hoş değil," dedi Mona, kolunu benimkinin arasından geçirerek.

Alfa. Corbett klanının alfası. Bana ve adamlarıma karşı birden fazla saldırı çağrısı yapan kişi. Derinlerde bir yerde öfke kabardı ve onu bastırmak için savaşmak zorunda kaldım.

Dexter Mona'ya köpekbaliğı gibi bir sırtış gönderdi. "Kim olduğuma yardım edemem, sevgilim." Mona beni tsking diye bir ses çıkardı.

Sürüden biraz uzaklaştığımda bile bir mide bulantısı kapladı. Hal kötüydü ama babası daha da kötüydü.

Nolan yolumuza çıktı. "Şimdi buluşuyoruz. Tek başımıza."

Adamlarımın vites değiştirme duyuları tamamen aktif hale gelmiş olmalı çünkü bir anda peşimize düştüler.

"Onu *hiçbir yere* götürmüyorsun," diye homurdandı Cael, gözleri tamamen gümüş rengine .

Nolan bu gösteriden etkilenmemiş görünüyordu. "Sen orada onu *korkuturken* Hayden'ın bize doğruyu söylediğine nasıl güvenebiliriz?"

Maddox'un gözleri sıvı altınla parlıyordu. "Biz masumların gözünü korkutmayız. Tanıdığımız diğer insanların aksine."

Nolan sertleşti. "Bir suçlama mı yapıyorsun?"

"Bunu varsayan sensin," diye Maddox.

"Kendine dikkat et Kavanaugh. Çok ince bir buz üzerinde yürüyorsun. Sana karşı resmi işlem başlatmak zorunda kalmaktan nefret ederim."

Öfke Maddox'un içinden fışkırdı. kadar yoğundu ki ben bile hissedebiliyordum. "Sorun değil," dedim çabucak. Bıçaklamayı kabul ederdim

gözlerimin içine iğneler soktu. "Onlarla konuşup hemen döneceğim."

"Hayden," dedi Knox, sesini acı kaplamıştı.

Zorla gülümsedim. "İyi olacağım."

Cillian bir adım öne çıktı, iri cüssesiyle tehditkârdı. "Hayden'ın rızası olmadan onu bir yere götürmeyi aklından bile geçirirsen, üzerine cehennem ateşi yağdırırım."

Nolan'ın gözleri parladı. "Bir konsey üyesini tehdit etmeye *cüret* ediyorsun."

"Bu bir tehdit değil. Haklı bir sonuç. şu anda izleniyorsunuz. Bu geçmişte yaptığınız gibi örtbas edebileceğiniz bir şey değil."

Nolan'ın çenesindeki bir kas seğirdi ve o anda tam olarak bunu planladığını anladım. Adamlarıma baktım, bakışlarımda panik olduğunu biliyordum. Cillian elimi çabucak sıktı.

"Kimse seni gitmek istemediğin bir yere götürmüyor. Seni izleyen çok fazla göz var," diyerek beni temin etti.

Arthur, Nolan'ın arkasından, "şu işi bir an önce bitirelim," diye mırıldandı. "Gitmem gereken yerler var."

Tüm bunlardan son derece sıkılmış görünüyordu ama yanında duran Fionn'un gözlerinde ilgi dolu bir parıltı vardı.

Mona kolumu çekiştirdi. "Bu taraftan, Hayden."

Onu anlayamadım. Nolan kadar şeytani görünmüyordu ama bu gece burada olmak için ordulardan para aldıysa, o da pek asil sayılmazdı.

Omzumun üzerinden baktım, bakışlarım Easton'inkilerle çarpıştı. Elleri iki yanında kenetlenmiş, çenesi gerilmişti. Omuzlarına dökülen saçlarıyla, çok eski bir dünyadan gelmiş, sadece modern bir takım elbise giymiş bir savaşçı gibi görünüyordu.

"Tanrım, birkaç dakika içinde onlarla birlikte döneceksin," diye mırıldandı Mona. "Kendine gel."

"Hepinizle birlikte gidiyorum, her şey olabilir," diye karşılık verdim. Kıkırdadı. "Akıllı kız."

Nolan, geçmiş zamanlardan kalma bir salon gibi görünen daha küçük bir odaya girmeden önce hışımla ilerledi ve koridorda ilerledi. Kimse oturmadı. Fionn kapıyı arkamızdan kapattığı anda Nolan bana sorular yağdırmaya başladı.

"Kiminle bir bağ hissettin?" "Kimseyle" dedim dürüstçe.

Alay etti. "Bize yalan söyleme, kızım."

Gözlerim ona dikildi. "Yalan söylemiyorum. Bir bağ arkadaşına dokunmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. aramda bir bağ yok."

Fionn viskisinden bir yudum daha alırken, "Hal öyle demedi," diye mırıldandı.

"Şey, Hal psikopat bir yalancı ve kıcına bir kaktüs sokulması gereken bir katil teşebbüsü, bu yüzden şaşırmadım," diye kestirip attım.

Fionn içkisini yudumlarken boğuldu ve öksürmeye başladı.

Nolan bana ters ters baktı. "Corbet'ler nesillerdir var olan saygın bir topluluktur. Onlara hakaret edilmemeli."

"Beni neredeyse öldürüyorlardı. İki kez."

Çenesinde bir kas çılgınca çırpınmaya başladı. "Eminim bunu Cillian ve sürüsü başlatmıştır."

Neydi bu? Anaokulu mu?

"Acele edebilir miyiz?" Arthur bana dönerek sordu. "Şu odadaki orduların çoğu sana gönlünden geçeni teklif edebilir. Teklifleri değerlendirmek ister misiniz?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim. "Sadece bağlılığım ile birlikte eve gitmek istiyorum." "O sürünün senin için güvenli bir yer olduğundan emin değilim," dedi Nolan

Kendini beğenmiş bir şekilde. "Neredeyse *iki kez* öldürölüyorsanız, hayır."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Tabii ki kendimi köşeye sıkıştırmıştım. Sertçe yutkundum. "Şu anda hayatta olmamın tek nedeni o kalabalık. Bana güvende olduğumu ve hissettiriyorlar. Bunu dünyadaki tüm mücevherler, süslü arabalar ve evlerle takas etmeyeceğim."

Fionn parmağıyla bardağına vurdu. "İlginç."

Mona iç çekti. "Onlardan ne koparabileceğini gerçekten görmek istedim. Poker oyununu çok severim."

Fionn ona doğru ilerledi ve kolunu Mona'nın kolunun arasından geçirdi. "Neden bundan sonra birlikte Monaco'ya gitmiyoruz? Jetin yakıtını doldurabilirim ve masalara gidebiliriz."

Mona ona sıırttı. "Düşünce tarzını seviyorum."

"Affedersiniz," diye Nolan. "Bu ciddi bir mesele."

Mona ona el salladı. "Vazgeç, Nols. Ayaktakımı grubuyla kalmak istiyor. Bırak kalsın. Ödemelerimizi aldık."

Nolan'ın boğazında kızarıklık belirdi. "*Şimdilik*." Ve bununla birlikte, odadan dışarı çıktı.

Fionn iç çekti. "Çok dramatik."

Arthur pahalı saatini kontrol etti. "Daha ne kadar kalmamız gerekiyor?"

Mona bakışlarını antika dede saatine çevirdi. "En fazla bir saat."

Arthur homurdandı ama kapıya yöneldi.

"Geri dönelim mi?" Mona bana sordu.

Sertçe yutkundum. "Sadece tuvalete gideceğim."

"Elbette," dedi Fionn'u kapıya doğru çekeştirerek.

Onları dışarı kadar takip ettim ve koridorun karşısında bir banyo buldum. İçeri ve kapıyı arkamdan kilitledim. Ancak o zaman titremeye başladım. Bütün gece boyunca korkumu içimde tutmuştum ama sonunda akışına bıraktım.

Tökezleyerek köşedeki banka oturdum ve başımın ellerimin arasına düşmesine izin verdim. Aklımdan her sürünün, konseyin ama en çok da Corbetts'in görüntüleri geçti. Hal'in gözlerindeki ölü bakış, Dexter'in sesinin tüylerimi diken diken edişi.

Gözlerimin arkasında baskı oluştu. Sadece bu işin bitmesini istiyordum. Eve gitmek istiyordum.

Home.

Dağ konağı gerçekten de öyle hissettirmeye başlamıştı. Beni koruyan insanların olduğu güvenli alanım.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Bu savaşı devamlı edecektim. Onlar için.

Elbisemin kırılganlıklarını düzelterek tuvaletten çıktım. Daha iki adım atmamıştım ki biri beni bir oyuğa itti.

"Oyun oynamayı bırak, seni küçük sürtük."

HAYDEN

Ben iri cüsseli adamın göğsünü iterken oyukta etrafımızda dönen gölgeler vardı.

Dexter Corbett alçak sesle ve çirkin bir şekilde güldü. "Üzgünüm, *bana- phrionnsa*. Sadece biraz fazla küçüksün."

Lisede beden eğitimi dersinin bir parçası olarak aldığımız kendini savunma dersi sayesinde içgüdüsel olarak dizim kalktı.

Ama Dexter çok hızlıydı. Kıvrıldı, vuruşumun en kötüsünden kaçındı. Öfke, hatta belki fiziksel şiddet bekliyordum. Ama onun yerine sırttı. Dudaklarının bükülüğü de sıcak değildi, ama içinde isteksiz bir saygı vardı.

Doğruldu ve yarım adım geri çekildi. için yeterli değildi ama nefes alabilmem için yeterliydi.

Dexter siyah takım elbisesinin ceketini düzeltti. "İtiraf etmeliyim ki, ufacık bir şey olarak gördüğümde bir savaşçı olabileceğini düşünmemiştim."

Ona ters ters baktım. Söyleyebileceğim hiçbir şey onu geri adım attıramazdı. Kaçmadan ya da biri beni bulmaya gelmeden önce zamanımı beklemem gerekiyordu.

"Biraz ateşin olması hoşuma gitti. Sürümüzün alfa dişisi olarak sana iyi hizmet edecektir."

Midem çalkalandı. "Alfa olmak gibi bir niyetim yok ve kesinlikle senin sürünle ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Dexter'in gözleri bana dikildi. "Bu dünyada yenisin, Hayden. Adımlarına dikkat etmen akıllıca olur."

Bakışlarına karşılık vererek bir kez daha sessizliği tercih ettim.

"Cillian ve onun uyumsuzlar çetesi sonsuza kadar var olmayacak. Miras ve gelenek her zaman iktidara geri dönmenin yolunu bulacaktır."

Sorular oluşmaya başladığında zihnimin arkasında bir şey gıdıklandı. "Siz de mirası ve geleneği mi temsil ediyorsunuz?"

Dexter doğruldu. "Ben uzun bir kraliyet soyundan geliyorum. Ailemin her zaman liderlikle bağları oldu ve her zaman da olacak. İnsanlar buna saygı duyar. Oğlum ve onun bağı size doğru baktığı için kendinizi şanslı saymalısınız."

Mide bulantısı dalgalar halinde bana çarptı. "*Oğlun* beni öldürmeye çalıştı."

Dexter'in kara gözleri altın renginde parladı. "Easton onu kavgaya kışkırttı. Sen asla araya girmemeliydin. Bir kadının yeri evidir, savaş değil."

Alaycı homurtularımı yutmak zorunda kaldım. Dexter'in kadınların mutfakta yalınayak ve hamile olması gerektiğini düşünen tipte bir adam olduğundan emindim. "Eğer oğlunuz size Easton'ın onu kışkırttığını söylediye, kesinlikle yalan söylüyor. Hal ara sokakta belirdi. East'e sataştı. Easton ona gitmesini söylediğinde, Hal onu ateşle vurmaya çalıştı."

"Yalanlar," diye tükürdü Dexter.

"Gerçek," diye karşılık verdim. "Ve her *zaman* değer verdiğim insanlar için savaşacağım. Benim yerim onların yanındır." Onların arkasına saklanmak değil.

Dexter'in çenesi bir ileri bir geri hareket ediyordu ama oğlunun hikâyesiyle ilgili küçük bir şüphe titreşimi görebiliyordum. *İyi oldu*. Belki Hal için evde biraz sorun yaratabilirdim.

Ama şüphe uzun sürmedi. Dexter oğlunun yalan söyleme ihtimalinden kurtulmuş gibiydi ve bana odaklandı. "Yerini öğreneceksin." O ürpertici gülümseme yine yüzüne yayıldı. "Oğluma bir ejderha ordusu yapacaksın ve biz de onları Cillian ve klanını yok etmek için kullanacağız."

Ağzım kurudu. Dexter ve Hal'kadınları gördüğü tek şey buydu. Yetiştiriciler. Savaşlarını sonlandırmak için bir araç.

"Kendimi paslı bir çatalla bıçaklamayı tercih ederim ama yine de teşekkürler." Dexter'in burun deliklerinden duman kıvrıldı.

"Sözlerine dikkat et kızım."

"Bence kendine dikkat etmesi gereken sensin Corbett." Dumanlı ses etrafımızda kıvrılıyordu ama kelimelerin arasında ölümcül bir tehdit vardı.

Dexter Maddox'la yüzleşmek için döndü. "Maddox," diye tükürdü.

"Konsey, etkinliklerinden birinde korumasız bir dişi ejderhayı köşeye sıkıştırdığını bilse ne düşünürdü?" Maddox'un sözlerinde rahat bir hava vardı ama altlarında titreşen öfkeyi hissedebiliyordum.

Dexter yutkunurken adem elması sallanıyordu. "Ben de tam onunla konuşuyordum."

Maddox'un gözünün altındaki bir kas titredi. "Onu karanlık bir köşeye kısırmışsın, üzerinde yükseliyorsun, onu *tehdit* ediyorsun. Buna konuşmak denmez."

Dexter alay etti. "Senin sözüne karşılık benimki. Konseyin seni pek dinlediğini sanmıyorum Kavanaugh. Hiç dinlemediler."

Maddox'un elleri yumruk olmuş, parmak eklemleri beyazlaşmıştı.

Oh, olsun.

Dexter'ı iterek geçtim, Maddox'un bileğini yakaladım ve geldiğinde sertçe çektim. Tuğla bir duvarı yerinden oynatmaya çalışmak gibiydi.

Dexter alçak sesle ve çirkince güldü. "Hiç gücün olmadığını fark etmek berbat bir şey olmalı."

Maddox'un boğazından alçak bir hırıltı çıktı.

Yüzüne doğru yaklaştım ve görüş alanını dolduranın ben olduğumdan emin oldum. "Mad, *lütfe*. Buradan çıkmam lazım. Benimle gel."

Beni fark etmesi bir an sürdü ama sonra sarsakça başını salladı ve koridorda tökezleyerek ilerledi.

Bileğinden tutarak onu başka bir boş odaya çektim. Burası daha önce bulunduğum salon değildi, ama şu antika rulo masalardan ve Viktorya dönemi mobilyalarından oluşan bir çalışma odasına benziyordu.

Maddox küçük alanda volta atıyor, normal nefes almak için mücadele ediyordu.

Yoluna çıktım, onu küçük kanepeye doğru zorladım. Geriye doğru tökezledi, sonunda oturdu. Ama orada değildi. Gerçekte yoktu. Milyonlarca kilometre uzaktaydı.

Maddox'un yüzünü ellerimin arasına aldım ve bakışlarını bana doğru çevirmeye zorladım. "Bana geri dön."

Kehribar rengi gözleri parlayarak benimkilere baktı.

"Konus benimle," diye yalvardım.

Maddox hırıltılı bir nefes verdi. "Vücudundaki deriyi soyamak ve onu lime lime etmek istiyorum."

MADDOX

Tek hissedebildiğim içimde alev alev yanan öfkeydi. Kaslarımı ve sinirlerimi alev alev yakıyor, ardında külden başka bir şey bırakmıyordu. Tek görebildiğim Dexter'ın Hayden'ı duvara yapıştırdığı. Onu korkutuyordu. Ona geleceğiyle ilgili tüm *planlarını* anlatıyordu.

Ama Corbet'ler bir dişiyi ele geçirdiğinde neler olabileceğini biliyordum. Getirebilecekleri ıstırapı biliyordum.

Öfkemi nadiren serbest bıraktım ama konsey evimizde yüzlerini gösterdiğinden beri onu dizginleyemiyordum. Ama belki de duvarlarımın çatlaması çoktan başlamıştı. Hayden bilmeden dünyamıza girip her şeyi havaya uçurduğunda başlamıştı.

"Deli," fısıldadı, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

Elleri yanaklarımda cennet gibi hissettirdi. Teni çok yumuşaktı. Daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Çünkü Hayden *daha fazlasıydı*.

Bu düşünce bile ihanet gibi geldi. Niecy'ye. Paylaştığımız şey dünyayı sarsan bir şey olduğu için değil, Niecy'nin kaybettikleri yüzünden. Hepsi benim yüzümden.

İçim çalkalandı ve Hayden'ın dokunuşundan uzaklaşarak geri çekildim. Bu bağı kaybetmek, derimi kesen milyonlarca bıçak gibi hissettirdi.

Hayden'ın menekşe rengi gözlerinde acı parladı ve o bıçakların gerçek olmasını diledim. Kafamın içinde bulunduğu o berbat yeri hak etmiyordu. Orada yaşayan karanlık iblisleri. Onları bazı kardeşlerimden iyi saklamış olabilirdim ama bu orada olmadıkları anlamına gelmiyordu.

Hayden tek kelime kendini kanepenin karşısındaki küçük sedirin üzerine bıraktı.

Boğazım daraldı. "Sen iyi misin?" Ona zarar verip bile sormamıştım.

"Fiziksel olarak mı? Ben iyiyim."

Ama duygusal olarak hiç de öyle değildi. Hayden'ı kollarıma alma dürtüsü çok güçlüydü. Onu göğsüme yaslamak ve yasemin ve çiy kokusunun burun deliklerimi doldurmasına izin vermek.

Parmaklarım kanepenin kenarına sıkıca sarıldı; onları kontrol altında tutmak için her şeyi yapardım.

"Güzel."

"Ama sen iyi değilsin," dedi usulca. "Hiç iyi olmadın."

Hayden'ın yüz ifadesindeki incinmeyi, acıyı tekrar gördüm. Oraya *benim* koyduğum duygular. Ama verdiğim insanlara hep bunu getirmiştım. Acı.

Hayden devam etti, her zamanki cesur Mo Ghràidh'im. "Ama bu gecedен daha fazlası var. Sen ortadan kayboldun."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, pençelerini içime geçiriyor ve beni . "Bir süreliğine uzaklaşmam gerekiyordu."

"mi?"

Gerildim. "Bunu sana kim söyledi?"

Hayden sanki sert ses tonum onu incitmiş gibi geri çekilmedi. Sanki gerçekten anlamaya, *görmeye* çalışıyormuş gibi beni inceledi. "Kulübenin bir sır olması mı gerekiyor?"

"Hayır," diye mırıldandım. "Ama pek kimse bilmiyor."

"Knox bana söyledi. Senin için endişelendiğimi biliyordu ve iyi olduğunu bilmemi istedi."

Tabii ki Knox her şeyden önce Hayden için endişelenecekti. İlk andan itibaren her şeyi göze almıştı. Şeytanlarını yenmiş gibi görüldüğü için kardeşime gıpta ediyordum. Geçmişinin onu çarpıtmasına izin vermemişti.

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. "Bazen evdeki tüm sesler çok fazla geliyor. Sessizliğe ihtiyacım var. Boşluğa." Öfkenin içimden akıp gitmesine izin verme zamanı. Saatlerce kaymak ve uçmak, öfkeyi yakmak için.

"Konsey ne yaptı?" Hayden yumuşak bir sesle sordu.

Başımı kaldırdım, gerginlik kaslarımı geriyordu. Ona bağışlamak istedim ama yapamadım. Hayden'a zaten çok fazla acı çektirmiştım. Ve belki de açıklarsam, bunun neden asla olamayacağını anlayabilirdi. İlk başta bunun sadece işimi kaybetme korkusu olduğunu düşünmüştüm ama çok daha fazlasıydı. O şeytanlar hâlâ derinlerde bir yerde bana musallat oluyordu.

"Corbetts Niecy'yi öldürdüğünde hiçbir şey yapmadılar." Hayden gerildi. "Niecy senin... kız arkadaşın mıydı?"

Uzun bir nefes aldım. Bir peni için, bir pound için. "Evet. O benim ilkimdi... her şeyimdi."

Hayden incinmiş olduğunu gizlemeye çalıştı ama ben bunu fark etmedim.

Hayden'ın kıskanacağı bir şey olmadığını nasıl açıklayacağımı bilemiyordum. "O bir çocukluk aşkıydı. O beceriksiz ilkler. Ama o zamanlar bile Corbert'ler güçlü olacağımı biliyorlardı. Bunu engellemek istediler."

Hayden'ın kaşları birbirine yaklaştı. "Buralarda mı büyüdün?"

Başımı salladım. "Birkaç saat kuzeyde, neredeyse Oregon'a kadar. Çok küçük bir sürünün . Ama iyi bir taneydi. Niecy bir ejderhaydı ama yer değiştirme yeteneği yoktu. Güvende olmalıydı. Ama Corbetts bana bir mesaj göndermek istediğinde değil. Onun parçalanmış bedenini arabamın kaputuna bıraktıklarında Evergreen'de ikinci sınıftaydım."

Hayden'ın gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Çok üzgünüm Maddox."

"Üniversitede yüksek bir hayat yaşıyordum. Bektan bir erkek arkadaşına dönüşmüştüm. Aldatmadım ama evden uzakta olduğum için çok heyecanlıydım. Sadece hayalini dersler vardı."

Hayden'ın dudakları belli kıvrıldı. "Her zaman zeki olan."

Ağzımın köşesi kalktı. "Doğuştan, korkarım." O gülümseme kayboldu. "Çok daha iyisini hak ediyordu. O yılın sonuna kadar dayanamazdık ama en azından onu seven ve değer veren bir eş bulmakta özgür olurdu."

"Maddox," diye fısıldadı Hayden, sesi benimkine benzer bir acı taşıyordu.

Ellerim yumruk oldu. "Corbetts'in radarına girdiğimi bilmiyordum. Çok geç olana kadar değil."

"Ve olanları anlatmak için konseye gittiniz."

"Evet. Niecy'nin cesedinin her yerinde Corbetts'in kokusunu aldım. Ama konsey bunun onu öldürenlerin onlar olduğunun kanıtı olmadığını söyledi. Sürüyü ziyaret ediyor olabilirmiş."

"Yalancılar," diye Hayden.

"Sadece iki şeyi önemsiyorlar: para ve güç. Önemsedikleri tek şey bu."

Alt dudağını endişelendirdi. "Konsey şu anda olduğu gibi aynı üyelerden mi oluşuyordu?"

Geri çekildim, onu inceliyordum. "Hayır. Aynı olan tek üye Nolan. Neden?"

Hayden başını sallayarak sarı saçlarının omuzlarına dökülmesini sağladı. "Bir şey yok." Öne doğru eğildi ve ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bu senin hatan değildi."

Ellerimi kurtarmaya çalıştım ama Hayden beni bırakmadı. "Bu senin hatan değildi."

"," diye .

Hayden'in menekşe rengi bakışları benimkilere kilitlendi. "Maddox, bu senin hatan değildi."

Her kelime özenle yerleştirilmiş bir darbe gibiydi. Ve daha ne olduğunu anlamadan gözlerim yaşlarla doldu.

HAYDEN

Maddox'un gözyaşları kalbine saplanmış bir bıçak gibiydi. Bu güçlü ve cesur adam, on yıldan uzun bir süredir maruz kaldığı baskının altında nihayet kırılıyordu. O zaman hareket ettim; elimde değildi. Kucağına tırmandım ve ona sarıldım.

Kendini bırakırken omuzları sarsıldı. Sadece bir anlığına. Ama Maddox kendini toparlamaya çalışırken bile .

Yüzü boynumun kıvrımına bastırılmıştı. "Ailesi beni suçladı. Bu yüzden sürümü terk ettim."

Sertleştim, ona olan bağlılığım sıkılaştı. Niecy'nin ailesinin büyük bir keder içinde olduğunu anlıyordum ama suçu yanlış bir şey yapmamış olan Maddox'a yüklemek? "Konuşan onların kederiydi. Akılları başlarında değildi."

"Üniversiteye gitmeye bu kadar kararlı olmasaydım böyle olmazdı."

Maddox'un yüzünü ellerimin arasına alarak geri çekildim. "Ve bu seni bir canavar mı yapıyor? Öğrenmek mi istiyorsun? O zaman ben de bir canavarım. Beni kilitleyin ve taşılayın."

Maddox ters ters baktı. "konuşma."

"O zaman *sen* de kendin hakkında böyle konuşma."

Elini kaldırdı, parmakları yüzümün yan tarafında geziniyordu. "Seni inciteceğim. Çoktan verdim bile."

Gördüğüm ilk andan itibaren beni hipnotize eden o kehribar gözlere bakarak kendimi çelikleştirdim. "Evet. Ve seni inciteceğim. Önemli olan, böyle bir şey olduğunda bunu düzeltmek için elimizden geleni yapmamız."

Maddox başını salladı, siyah saçları ustalıkla dağınık bir şekilde hareket ediyordu. "Daha fazlası var ve bunu sen de biliyorsun."

Yüzünü daha sıkı kavradım ve bakışlarını benimkilere çevirmeye zorladım. "En çok neyin acı verdiğini bilmek ister ?"

Uzun bir süre bana baktı. "Evet." Kelime zar zor duyuluyordu. Sanki cevabı bildiği için dehşete düşmüştü ama yine de buna ihtiyacı vardı.

"Kendini benden saklıyorsun. Beni içeri almıyorsun. Tüm sırlarını öğrenmeye hakkım olduğunu söylemiyorum ama seni *tanımak* istiyorum Mad. Lütfen."

Normal şartlar altında, yalvaran ses tonumdan utanırdım. Ama bunu aşmıştım. Aramızdaki bu duvarları yıkmam gerekiyordu ve bunun için yalvarmam gerekiyorsa dizlerimin üzerine çökecektim.

Maddox bir şeyler bulmak için yüzümü aradı. "Yapabilir miyim bilmiyorum. Bir ortağa izin vermeyeli uzun zaman oldu. Yeterli donanıma sahip miyim bilmiyorum."

Çünkü ortaklarının onun için gerçekten bir şey ifade etmesine izin vermezse, o zaman onlar bir zayıflık olamazdı.

Başparmaklarım yanaklarında ileri geri gezindi. "Zaten öylesin. Bu gece yaptın."

Korku kehribar gözlerine vurdu. "Yapma," diye fısıldadım. "Benden kaçma."

Maddox'un yüzünde bir savaş ifadesi belirdi. "Sizi korkunç bir riske attık."

"Belki," diye itiraf ettim. "Ama beni bulmasaydın ne kadar daha fazla risk altında olurdum? Ya başka bir sürü bulsaydı? Ya Corbetts bulsaydı?"

Bu düşünceyle içimde oluşan ürpertiye engel olamadım. Benim için yaptıkları planlardan asla kurtulamazdım.

Maddox kollarını bana doladığında kısık bir hırıltı çıkardı ve beni göğsüne bastırdı.

Bu görüntüleri aklına sokmaktan nefret ediyordum ama beni önemseyen beş insanla birlikte olmaktan çok daha kötü kaderler olduğunu bilmesi gerekiyordu. Farklı derecelerde olabilir ama beni incitmeye ya da isteğim dışında bir şey yapmaya zorlamaya çalışmıyorlardı.

Maddox boynuma sokuldu. "Güvende olmana ihtiyacım var, Mo Ghràidh." "Güvendeyim," diye fısıldadım.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Nolan bize ters ters bakarak içeri girdi. "Hâlâ devam eden bir etkinlik var ve Hayden'ın varlığı gerekli."

Maddox'un boğazında bir hırıltı daha yükseldi. Ama kucağından inerken omzunu sertçe sıktım. "Nolan haklı. Şu aptal oyunlarını bitirelim artık."

"Dikkat et," diye hırladı Nolan.

Maddox dişlerini göstererek ayağa kalktı. "Bildiğim kadarıyla doğruyu söylemek cezalandırılacak bir suç değil. Tabii benim bilmediğim bir askeri devlet planlamıyorsanız."

Nolan'ın çenesi sıkıştı. "Gir şuraya."

Başka bir şey söylemeden hışımla dışarı çıktı.

"Bu eğlenceliydi," diye mırıldandım. "Yüzü her zaman bir kirpinin üzerine oturmuş gibi görünüyor."

Maddox kahkahaya boğuldu. "Bu kesinlikle bir imaj."

"Zavallı kirpi."

Maddox, "Zavallı kirpi, gerçekten de," diye onayladı.

Kapıya doğru ilerlerken Maddox elini benimkinin içine kaydırды. Bakışlarım yüzüne doğru kaydı.

Bana baktı. "Bunu berbat edeceğim. Ama eğer istersen, denerim. Sadece öğrencim olduğun sürece senin arkadaşın olabilirim. Ama deneyeceğim."

Umut göğsümde parladı ve *arkadaş* kelimesinin yarattığı hayal kırıklığının söndürdü. "Bu hoşuma giderdi."

Maddox elimi sıktı ve beni koridorun sonuna götürdü.

Partiye vardığımız anda etrafımız çocuklar tarafından sarıldı ve her biri bize sorular yöneltmeye başladı. Ama Cillian sessizdi, odak noktası birleşen ellerimize odaklanmıştı. Köşeleri

Ağızı yukarı kalktı, gülümsemeye çalıştı ama hareketi paslanmış görünüyordu.

Maddox omzunun üzerinden baktı ve ben de onun görüş açısını takip ederek Corbetts'e gittim. Dexter öfkeyle başka bir adamın kulağına bir şeyler fısıldarken Hal bize ters ters bakıyordu.

Maddox grubumuza geri döndü. "Dexter, Hayden'ı koridorda köşeye sıkıştırdı."

Etrafımızdaki havadan alçak hırıltılar ve hırıltılar süzülüyordu. Cáel'in burun deliklerinden dumanlar çıkıyordu ve sanki daha fazla dayanamamış gibi beni göğsüne doğru çekti. "Tamam. İyisin." Bu sözleri tekrar tekrar fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı ve ona sarıldım. "Ben iyiyim."

Knox ve Easton, Cáel'in tişörtünü çekip çıkardığımda ve ten tene temas etmesi için elimi soktuğumda bize endişeli bakışlar gönderdiler.

Maddox sesini alçaltarak Cillian'a doğru yöneltti. "Eve dönüş yolunu bulmak için yaratıcı olmamız gerekecek. Sanırım bizi bekleyen tuzakları var."

HAYDEN

Kokteyl partisi biter bitmez kapıdan çıkan ilk insanlar biz olduk. Bizi bekleyen limuzin yerine üç büyük SUV vardı. Bir düzine infaz memuru araçların etrafında dolanıyor, çevredeki ormanları herhangi bir saldırı belirtisine karşı tarıyordu.

Terry öne çıktı ve Cillian'a bir dizi anahtar uzattı. "Bizim bölgemizin dışındaki ormandalar."

Cillian kısık bir hırıltı çıkardı. "Savaştan uzun süre kaçamayacağız."

Cáel bu sesi kendi sesiyle yankıladı ve parmakları iki yanında seğirdi. Corbetts'e bedelini ödetmek için savaşmak için can atıyordu. Ama onun ya da herhangi birinin vahşi bir peri masalından fırlamış gibi bir savaşa girmesi düşüncesi kaldırabileceğimden çok daha fazlaydı.

Cáel'in elini tuttum ve sertçe sıktım.

Bana baktı, yüz ifadesinde savaşan duygular vardı. Maddox alçak bir sesle, "Gitmemiz gerek," dedi.

Knox başıyla onayladı ve arka kapısını açıp içeri girdi. Cáel onun ardından binmeme yardım etti. Şimdi kıyafet seçimimden pişmanlık duyuyordum. Başımız belaya girerse, bu şeyin içinde kavga etmek son derece gülünç olurdu. Memem dışarı fırlardı. İyi tarafından bakarsak, belki rakibimi teşhir etmek bir dikkat dağıtma tekniği olabilirdi.

İçimden bir kahkaha yükseldi.

Knox'un kaşları birbirine yaklaştı. "Sen iyi misin?" Başımı salladım, sadece daha çok gülüyordum.

O ve Cáel önümüzdeki koltuklara otururken Easton'ın alını kırıştı. "Sanırım çatlıyor olabilir."

Cáel onun göğsüne yumruk attı.

"Bunu bir pislik olmak için söylemiyorum. Sadece son birkaç gündür çok şey yaşadığını söylemek istedim."

Bu beni daha çok güldürdü. Çok demek hafif kalır. Ve son birkaç günden daha fazlaydı. Son bir ay beni deli gömleğine sokmaya yetmişti. Ayrılmaz bir şekilde çekildiğim beş adamla tanışmak. Onların ejderha değiştirici olduğunu keşfetmek. *Benim* de onlardan biri olabileceğimi keşfetmek. Dostlar, düşmanlar ve lanet konsey. Bir içkiye ihtiyacım vardı ve dışarıda yeterince güçlü bir tane olduğundan emin değildim.

Maddox yanına tırmanırken Cillian motoru . "Yakında evde olacağız ama uzun yoldan gitmemiz gerekiyor."

Dudaklarımdan kahkahalar döküldü. Uzun yoldan gitmemiz gerekiyordu çünkü Corbet'ler normal yolda bekliyorlardı.

"Ya onlar da böyleyse?" Fısıldadım.

Knox beni kendine doğru çekti. "Bu başkalarının bildiği bir yol değil. Araziye giden ve gizli olan birkaç yolumuz var."

"Güzel. Bu çok iyi." Ama bunları yaratmalarının bir nedeni olduğunu biliyordum. Çünkü ilk kez başları belaya girmiyordu. İlk kez saldırıya uğramıyorlardı. Midem şiddetli bir şekilde sıkıştı.

Cillian evden uzaklaşırken Cáel endişeli görünüyordu, cipler dolusu infazcı bizi kuşatmıştı.

"Her zaman böyle mi oluyor?" Zorlukla duyulabilen bir sesle sordum. "Ne her zaman böyle mi?" Knox nazikçe sordu.

"Hayatlarınız. Birileri her zaman sizi yakalamak için mi dışarıda?"

Cillian ve Maddox aracın ön tarafına baktılar ve ben de cevabımı aldım.

Dilimin ucunda milyonlarca başka soru vardı ama onları yuttum. Çocukların şu anda benim için endişelenmelerine gerek yoktu. Odaklanmaları gerekiyordu.

Önümüzdeki SUV hızlandı ve Cillian da onu takip etti.

Hızla bir virajı alırken Knox bana daha sıkı tutundu. "Bu hızda birinin bizi takip etmesi daha zor olacak. Kuyrukları belli olur ve bizi takip eden infaz memurları bunun icabına bakar."

İcabına bak. Bu tam olarak doğru değildi. Daha çok *onlarla* ilgilenmekti. İnsanlar, şekil değiştirenler. Evet, onlar bize zarar vermek isteyen varlıklardı ama yine de bir can alıyorlardı.

Cipin hoparlörlerinden bir telefon çaldı. Cillian direksiyondaki bir düğmeye bastı. "Ne oldu?"

"Tek sürücü. Motosiklet. Yüz metre geride," diye kesik kesik konuştu bir erkek sesi. "Farlarını yakmadan gidiyor, gözden uzak kalacağını düşünüyor."

"Aptal," diye mırıldandı Maddox. "Onu öldürmek zorunda kalmayacağız. Bir araba onu dışarı çıkarır."

"Bu riski göze alamam," diye mırıldandı Cillian. "Çakıllara çarptığımızda çivileri fırlatın. Yapabilerseniz onu canlı yakalayın."

Yanağımın içini o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım. "Evet, alfa." Sonra çağrı .

"Giderek daha cesur oluyorlar," diye mırıldandı Easton.

Bir keskin dönüş daha yaparken Cillian direksiyonu daha sıkı kavradı. "Hayden işleri değiştirdi. Biz bağlanmadan önce ona ulaşmak istiyorlar."

Midem dibe vurdu. Çünkü beni lanet olası bir damızlık hayvan olarak kullanmak istiyorlardı.

Cáel gürleyen bir kükreme çıkardı. Adamların geri kalanı küfretti.

Göğsü düzensiz pantolonlarla inip kalkıyor ve tüm vücudu titriyordu. "İhtiyaç. Avlanmaya. Avlanmaya."

"Kontrol, Cáel," diye emretti Cillian.

Cáel'in kollarının üzerinde pullar dalgalandı. "Yapamam."

"Bir dakika sonra ormanda olacağız," diye söz verdi Knox. "O zaman avlanabilirsin."

Cillian'ın yeşil bakışları dikiz aynasında parladı. "Onu canlı yakalayın."

Cáel homurdandı. "Deneyeceğim."

Acı ve korku göğsümde dönüp duruyordu. "Yapma. Bizimle kal."

Cáel koltuğunda iki büküm oldu, acısı yüzünden okunuyordu. Vardiyayla mücadele etmekten mi yoksa beni inkâr etmek üzere olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. "Yapmak zorundayım, Küçüğüm."

Çakıl taşlarına çarptık ve SUV yavaşladı. Cáel, vücudunun bulanıklaşmasına neden olan bir hızla kapıdan çıktı. Bir saniye sonra, beyaz ve gümüş rengi bir ejderha uçuyordu ve SUV tekrar hızlanıyordu.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı.

Knox beni daha sıkı sıktı. "Buna ihtiyacı var, Hayden." "Neden?" Mırıldandım.

"Çok şey yaşadı. Eğer parçasının, koruması gereken, bize zarar vermek isteyenleri incitmesi gereken parçasının dışarı çıkmasına izin vermezse, vahşileşme ihtimali var."

Sertleştım. "Bu ne anlama geliyor?"

Knox ve Easton bakışlarını paylaştı ama cevap veren Easton oldu. "Bu, insan tarafının baskınlığını kaybedeceği ve ejderhasının tamamen kontrolü ele alacağı anlamına geliyor."

"Ejderhası ne yapardı?" Fısıldadım. "Avlar.

Öldürür," diye yanıtladı Easton.

Knox bana baktı. "Ve bildiğimiz Cáel asla geri gelmeyecek. Sonsuza dek ejderha formunda kalacaktı."

HAYDEN

Üç SUV evin önünde durdu ve herkes araçtan indi. Kaslarım o kadar gergindi ki onları hareket ettirmek çok zordu. Sonunda itaat ettiklerinde, sert bir göğse *çarparak* yere düşmeme neden olan bir tür takılma düşüşü oldu.

Güçlü eller kollarımı kavradı. "İyi misin?"

Easton'ın derin törpüsü etrafımda dönüyordu ve ben doğrulmak için mücadele ettim. "Üzgünüm, ben-"

Bakışlarım onunkilerle buluştuğunda kelimelerim boğazımda düğümlendi. Yeşil gözlerindeki altın rengi deseni takip etmekten kendimi alamadım. Knox'unkinden çok ama bir o kadar da hipnotize ediciydi.

"Hayden-"

Sessiz gecede bir telefon çaldı ve Easton sanki yanmış gibi beni tutmayı bıraktı. İki dev adım attı, her biri göğsüne saplanmış bir bıçak gibiydi. Bu geceki konuşmamızın bizi yakınlaştırdığını sanmıştım. Bazı şeyleri değiştirdiğini düşünmüştüm. Ama görünüşe göre yanılmışım.

"Onu yakaladığınızı söyleyin," diye hırladı Cillian cep telefonundan. Hepimiz beklerken bir sessizlik oldu.

Cillian'ın çenesindeki kaslar eğilip büküldü. "Güzel. Ben oraya varana kadar parmaklarını kesmeye başlama."

Bu iğrenç görüntü karşısında irkildim ama daha önemli bir bilgi için bunu bir kenara ittim. "Cáel miydi? O iyi mi?"

Cillian başını sallayarak onayladı. "O iyi. Ama Corbett infazcısından ne öğrenebileceğimizi görmemiz gerek."

bir bulantı dalgası kapladı.

Knox, "Ben Hayden'la kalacağım," diye gönüllü oldu.

"Yapmak zorunda değilsiniz. Ben iyi olacağım," diye onlara güvence verdim. Gerçek şu ki, iyi bir ağılamaya ihtiyacım vardı. Son yirmi dört saatin birikimi kaldırılamayacak kadar fazlaydı. Her şeyi bırakmam gerekiyordu.

"Hayır," diye kestirip attı Cillian. "Birimizin seninle kalması gerekiyor."

Ağzımı kapattım. Bu haldeyken onunla tartışamazdım. Çok gergindi.

Knox kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine yakın tuttu. "Hadi seni içeri götürelim."

Cillian, Maddox ve Easton'a baktım. "Dikkatli olun."

Maddox'un her zamanki sıcak gözlerinde soğuk bir parıltı vardı. "Endişelenmesi gereken biz değiliz."

Bunun üzerine kapıya doğru döndüm. Geçtiğimiz birkaç hafta zaten çok fazla zulimlik barındırıyordu. Daha fazlasını düşünmek istemiyordum.

Knox beni kapıdan geçirip fuayeye götürdü. "Aç mısın?"

Başımı salladım. "Sadece bir duş ve yatak istiyorum."

Bu kadarı doğrudu ama bu aşırı yükten biraz uzaklaşmaya da ihtiyacım vardı.

"Tamam."

Knox bana merdivenlerden yukarı ve yatak odama doğru rehberlik etti. İçeri girdiğimizde banyoya doğru ilerledim ve kapıyı arkamdan kapattım. Çok yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeledim ve muhteşem giysinin fermuarını açtım. Kapıdaki kancalara astım ve büyük duşa yöneldim.

Mermer tezgahlı ve sayılamayacak kadar çok fısıkiyesi olanlardan biriydi. Ama bu gece normal spreyi tercih ettim. Suyun altına üzerimden akmasına izin verdim.

Anılar zihnimde parladı. Dexter'ın beni köşeye sıkıştırması. Hal'in tehditleri.

Cáel için korkuyorum.

Bir hıçkırık serbest kaldı. Sonra bir başkası. Satın alma yarışında birbirlerine takıldılar.

Gözyaşlarım suya karışırken omuzlarım sarsıldı.

Banyo kapısını duymadım, duş kapısı açılana kadar burada bir insan olduğunu bile bilmiyordum. Knox içeri süzüldü, kolları bana dolandı ve beni kendine çekti.

"Bırak çıksın. Ben buradayım."

Daha çok ağladım ve Knox bizi duş bankına indirdi, üzerimize ılık su yağarken beni kollarına aldı. Bana ve bırakmadı. Beni durdurmaya çalışmadı ya da her şeyin yoluna gireceğini söylemedi. Çünkü değildi. Ve bu hepimizin yüzleşmesi gereken bir gerçektir.

Bana ne kadar sarıldığından emin değildim ama sonunda ağlayacak gözyaşım kalmamıştı.

Knox'un eli yatıştırıcı darbelerle sırtımda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Özür dileyen bir şey yok. Bu gece çok şey yaşadık. Hissettiğiniz her şeyi içinize atamazsınız."

Bir parça geri çekildim. "Bu işin yürümesi nasıl mümkün olabilir anlamıyorum. Sanki tüm dünya bize karşıymış gibi geliyor."

Knox'un eli boynuma gitti ve oradaki kasları yoğurdu. "Sana yalan söylemeyeceğim. Corbetts'lerle uğraşmak zorunda kalacağız. Bir eşimiz olmasına tahammül edemezler."

"Neden bu kadar önemsiyorlar?"

Knox'un ağzı kıvrıldı. "Bazen senin bu dünyada büyümediğini unutuyorum. Çiftleşmek hepimizi daha güçlü, daha hızlı yapacak, yeteneklerimizi artıracak."

Ağzım açık kaldı. "Oh."

"Bunu bizim için değil, daha çok kendileri için istiyorlar."

Düşüncesi bile mideme kramplar soktu.

Knox boynumu sıktı. "Onlarla başa çıkacağız. Çiftleştiklerimizde işler biraz daha kolaylaşacak."

Ama oraya varabileceğimizden emin değildim. Yakın zamanda değil. Maddox bu gece bana karşı yumuşamış olabilirdi ama dokunmama konusunda kararlıydı.

Ben mezun olana kadar. Ve Easton... O pislik davranışlarını bırakmış olsa bile beni kabul etmeye hiç yakın değildi.

Bakışlarım Knox'unakilere kaydı. "Bana unutturmak mı?

Sadece bu gece için mi?" Gözleri parladı. "Hayden..."

"Lütfen." Yalvaracak değildim.

Knox yüzümü aradı, bir şey arıyordu. Bulmuş olmalı çünkü o anda ağzımı aldı. Öpücük farklıydı. Yavaş ve şefkatliydi. İçime, gözlerimi yaşartan duygular akıttı.

Eli göğsüme gitti, avuçladı ve nazikçe sıktı.

Başparmağı meme ucumun etrafında dolaştı ve dokunuşunun altında boncuk boncuk oldu.

Knox ağzını benimkinden çekti, biraz daha düzensiz nefes alıyordu. "Senin tadında boğulabilirim."

Göbeğim sıkılaştı, ona duyduğum ihtiyaçtan başka hiçbir şeyin etrafında spazm geçirmiyordum.

Sonra hareket ettim, Knox'un kucağına oturdum ve ellerimi omuzlarına koydum. Gözlerinde saygıyla bana baktı.

"Yani Lanet olsun. güzel." Onun el daldırma arasında benim Uyluklarını okşuyor, alay ediyor, oynuyor.

"Hepinizi istiyorum," diye fısıldadım.

İki parmağım içime kayarken Knox'un gözlerinde altın ışıltılar parlıyordu. "Emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Onun için kim olduğumu bile bilmeden önce benimle ilgilenen bu adama olabildiğince yakın olmam . Check-in'e giderken yolunu kaybetmiş, beceriksiz bir çömezden başka bir şey olmadığını bilmeden önce bana nezaket göstermiş olan bu adama.

Parmakları beni gerdi ve inlemelerimi tutamadım.

"Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum. Senin bir insan olduğunu düşündüğüm ve yanına yaklaşmamam gerektiğini bildiğim zamandan beri."

Gözlerim onunkilerle kilitlendi. "Seninle tanıştığım andan itibaren kendimi güvende hissetmemi sağladın. Bana kendimi özel hissettirdin. Ve bana gerçek bir nezaket gösterdin."

Knox'un boştaki eli yüzüme doğru uzandı ve onu kavradı. "Seni seviyorum Hayden. Beni gördün, saklamaya çalıştığım şeyleri bile."

Gözlerimin arkasında basınç oluştu. "Ben de seni seviyorum. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla."

Sonra Knox'un parmakları gitti ve ben onun üzerine doğru kaymaya başladım.

Gerginlikten gözlerim yaşardı, ağzım açık kaldı.

"Nefes al, güzelim. Sadece nefes al. Sen beni almak için yaratılmışsın," diye fısıldadı Knox.

Parmakları göğüs ucumu bükerek içimin kasılmasına neden oldu ve küfretti.

"Beni öldürecekler," diye mırıldandı. "Hepsini sen yaptın."

Knox alt dudağımı ısırды, sonra beni sert ve muhtaç bir şekilde öptü. İçimdeki her şey sıvı sıcaklığa dönüştü. Kalçalarımı salladım, sürtünme içime lezzetli ürpertiler gönderdi.

Knox ağzımın içinde inledi, kalçaları benimkilerle buluşmak için kalktı. Geri çektim. "Daha fazla," diye yalvardım.

Sonra gerçekten hareket etmeye başladı. Bir koluyla beni yerinde tutarak derine doğru itti. Açı, G noktama defalarca vurmasını sağladı. Her temasta gözyaşlarım serbestçe dökülüyordu.

"Knox," diye inledim.

"Benim içindi," diye homurdandı. "Sikimi almak için. Benim olmak için."

Sözleri karşısında iç duvarlarım titredi.

Bu hareket onu çılgına çevirdi. Banktan kalktı, bana çarparken sırtımı duvara dayadı. Orgazmım bir yük treni gücüyle çarptı.

Tırnaklarım omuzlarına batarken saçma sapan kelimelerle haykırdım.

Knox boşalırken kükredi, içime boşaldı. İçimdeki dölünün hissi beni yeni bir orgazma sürükledi, vermesi gereken her şey için onu sağdım. Ve sonra kendimden geçtim.

CÁEL

Cillian ön kapıdan içeri adımını atarken, "Halılara kan bulaştırma," diye tersledi.

Ona doğru hırladım.

Maddox başını salladı. "Bunlar Mısır'dan el yapımı." Easton arkadan gelirken homurdandı.

Maddox'un ortamı yumuşatmaya çalışmasında bir espri bulmaya çalıştım ama bulamadım. Canavar hâlâ üzerimdeydi. İnfazcının kanı onun için yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri duyuldu ve Knox'u merdivenlerden inerken görmek için başımızı kaldırdık.

"Hayden nerede?" Cillian hemen sordu.

"Uyuyor." Bakışları bana kaydı. "Vay anasını. Biri mi gitti *Carrie* kışında mı?"

Ona ters ters baktım. Yani, üzerimde biraz kan olabilirdi. Ne olmuş yani? "Siz pisliklerin bu kadar hassas olduğunu hiç bilmiyordum."

"Üstünü değiştir," diye Cillian. "Sonra konuşuruz."

Sırt dişlerim birbirine çarptı ama Knox beni görmezden gelerek merdivenleri çıktım. Hayden'ın yanına gitme isteği güçlüydü ama şimdi ona bakarsam asla ayrılamayacağımı biliyordum. Ejderham dizginleri çok fazla elinde tutuyordu.

Bunun yerine, kendimi yatak odama doğru gitmeye zorladım. Işığı açtım. Duvarlardaki mavinin sakinleştirici olması gerekiyordu ama şu anda canavarımı yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyordu.

Banyoya doğru ilerledim ve oradaki ışığı da açtım. Bunu yaparken yansıma baktım ve yüzümü buruşturdum. Belki de kardeşlerim haklıydı. İnfazcı ile yaptığımız seansta biraz aşırıya kaçmış olabilirdim.

Elbise gömleğim kanla göğsüme yapışmıştı. Yüzüme ve saçlarıma sıçramıştı. Tanrılara şükürler olsun ki işe gitmeden önce en sevdiğim deri ceketimi çıkarmıştım.

Kıyafetlerimi çıkardım ve çöpe attım. İnsanoğlunun bildiği en hızlı duşu alarak eşofman ve tişört giydim. Kaşınıyordum. Ejderham tekrar avlanmak istiyordu. Ya da sevişmek. Ama en çok Hayden'ı sahiplenmek istiyordu. Ama şimdi ona yaklaşmasına izin verirsem, kızın ödünü koparırdı.

Kardeşlerimin bildiğim mutfağa gitmek için kendimi zorladım. Orası gece geç saatlerde buluşmak için tercih ettiğimiz yerd. Knox'un kolayca bir şeyler atıştırabileceği ve Cillian için viskinin hazır olduğu bir yerd. Devasa alana adım attığımda tüm konuşmalar kesildi.

Easton, "Bir seri katile daha az benziyorsun," diye mırıldandı.

Ona dişlerimi gösterdim. "İstersen bunu değiştirebilirim."

"Yeter," dedi Cillian, sesinde yorgunluk vardı.

Suçluluk duygusu kemiriyordu. Cill için işleri daha da zorlaştırmak istemedim. Omuzlarında yeterince yük vardı. Mutfak adasındaki boş tabureye kaydım ve Knox'a baktım. "O nasıldı?"

Yüz hatlarının üzerinden bir gölge geçti. "Bu gece onun için çok fazlaydı. Biraz sinir krizi geçirdi."

Kaskatı kesildim, içimi yeni bir öfke dalgası kapladı. O infazcının bağırsaklarını tekrar deşmek istedim. Ama bundan da öte, Hal ve Dexter'ı avlamak ve vücut parçalarını bir uyarı olarak bölgelerine saçmak istiyordum.

"Ne kadar kötü?" Maddox parmağıyla çay bardağını sıkarak sordu.

"Çok daha kötü olabilirdi. O güçlü biri. Zor bir ağlama geçirdi ve sonra..." Knox'un sözleri kesildi.

"Sonra da onu becerdin," diye bitirdi Easton onun yerine.

Knox ikizini yere sermek için hamle yaptı ama Easton hamlenin geleceğini biliyordu ve ondan kaçtı. "muyum?"

"değildi," diye hırladı Knox. "Bana ihtiyacı olduğunu söyledi."

Cillian bir elini kaldırdı. "O bizim eşimiz. Stresli zamanlarda fiziksel yakınlığa ihtiyaç duyacaktır."

Arka dişlerim birbirine çarptı. Hayden'ın ihtiyacı olduğunda yanında olduğu için Knox'u suçlamıyordum ama benim canavar da aynısını istiyordu.

"İnfazcıdan ne öğrendin?" Knox açıkça konuyu değiştirmeye hazır bir şekilde sordu.

Cillian boynunu kırdı. " bir şey değil."

Maddox çayından bir yudum aldı. "Corbetts duyarsızlaştırma eğitimi almalı."

Aynı fikirde olarak homurdandım. İnfazcı, tüm parmakları ve ayak parmaklarının yarısı yok olana kadar kırılmamıştı.

"Zaten bilmediğimiz bir şey öğrenmedik," dedi Cillian. "Hayden'ı istiyorlar ve onu ele geçirene kadar durmayacaklarını söyledi."

Canavarım kükreyerek derimi itti. Taburemin kenarını kavradım ve metalin avuçlarımı ısırmasına izin verdim.

Knox'un gözünün altındaki bir kas kıpırdadı. "Bunu nasıl yapacaklarına dair planlarını paylaştı mı?"

Cillian başını salladı. "Bilmiyordu." "Nasıl emin olabiliyorsun?" Knox bastırdı.

Easton, "Çünkü C  el bağırsaklarını yumruğuna doladığında bize hâlâ söylemedi," diye mırıldandı.

Knox'un omuzları düştü. "Kahretsin."

"  imdilik planımız aynı. Hayden'a yakın duracağız. Onun infazcı sayısını iki katına çıkaracağız. Tek başınıza hiçbir yere gitmeyin," diye emretti Cillian.

"Bağ kurmamız gerekiyor," dedi Knox. Odada elektrikler kesildi.

"*Yapamam*," dedi Maddox. "O artık bir   ğrenci olmayana kadar olmaz. Eğer   iftle  irsek, ejderham okulda ona dokunmadan duramaz."

Knox ona ters ters baktı. "O zaman belki de i   deği  tirmen gerekiyordur. Bu daha önemli."

Maddox tartışmak için ağızını açtı ama Cillian onu durdurmak için elini kaldırdı. "Hayden'ı buna zorlayamayız. Bu seçimi yapmak için zamana ihtiyacı var. Çoğumuz bunu ne kadar istesek de, onu acele ettiremeyiz."

Taburesinden kayarak inen Easton'a baktı. "Bu gecelik bu kadar yeter. Yarın erkenden dersim var."

Knox kardeşinin mutfaktan çıkmasını izledi. "Bu tam bir karmaşa. Bize ihtiyacı var."

Sadece bu kelimeler bile ejderhamın tekrar yüzeye çıkmasını sağladı. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yöneldim. "Benim de biraz uyumam gerek."

Bu bir yalandı.

Hayden'ı görmeye ihtiyacım vardı. Bedeninin bana sarıldığını hissetmeye. Elimi kalbinin üzerine koyup avucumun altında attığını hissetmeye.

Kimse tek kelime edemedi kapıdan çıktım. Merdivenleri koşarak çıkarak odasına yöneldim. İçeri girerken hiçbir ışığı açmadım, görüşümün karanlığa alışmasına izin verdim. Ama bunu yaptığım anda bir inilti duydum.

Bedenim beynimden önce tepki vererek odanın ortasındaki büyük yatağa doğru adım .

Hayden yine sıkıntılı bir ses çıkardı, neredeyse bir ağlama.

Elimi yüzüne götürerek yatağa uzandım. "."

Koluma vurarak ayağa kalktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Benim olduğumu fark ettiği anda kendini göğsüme attı.

Onu yakaladım, kollarım küçük bedenini sardı. "Bir şey yok. Sadece kötü bir rüyaydı. Ben buradayım."

Hayden bana karşı titredi. "Bu bir rüya değildi." Onu

içime çekerek geri çekildim. "Değil miydi?"

Başını salladı, sarı saçları etrafında uçuşuyordu. "Bir anıydı." Titrek bir nefes aldı. "Sanırım ailemi Dexter Corbett öldürdü."

HAYDEN

Dört çift kızgın göz bana baktı. Cáel'inkilerin de kızgın olduğundan emindim. Sadece onları göremiyordum çünkü kâbusumdan beri gitmeme izin vermemişti. Şu anda bile, diğer çocuklar yatak odamı arşınlarken ben yatağımda onun kucağındaydım.

"Bir kez daha," diye emretti Cillian.

Titrek bir nefes verdim. "O gece gelen adamlar. Farklı bir dil konuşuyorlardı. Ama sizin bazen konuştuğunuz dile benziyor."

"Galce," diye teklif etti Maddox, sesi sakinlik maskesiydi.

Başımı salladım. "Esas adam nerede olduğunu sorup duruyordu ama başka bir kelime de kullandı. O dilde. Bonna-free-en-sa?"

Çocuklar birbirlerine baktılar.

"*Bana-phrionnsa?*" Maddox sordu.

Başımı salladım.

Knox eliyle yanağını ovuşturdu. "Pek çok erkeğin kullandığı bir sevgi sözcüğü." Bana baktı. "Bu kişi Hayden'in öz babası ya da amcası olabilir mi? Hatta büyükbabası?"

Bu öneri midemi bulandırdı. Annem kötü niyetli bir ilişkiden ya da kötü niyetli bir aileden kaçıyor olabilir miydi ve bu yüzden öldürülmüş olabilir miydi? Titredim ve Cáel beni daha sıkı kavradı.

Knox hareketi gördü ve hemen yatağa doğru ilerledi, ayakkabılarını çıkarıp yatağın üstüne tırmandı. Bacaklarını tutup kucağına yatırdı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Her ne ise, seni güvende tutacağız."

"Sesi ona benziyordu," dedim usulca. "Dexter'ın sesine benziyordu."

Maddox boğazını temizledi. "Bilinçaltınızın saldırgana Dexter'ın sesini vermesi tamamen doğal."

Maddox'a kaşlarımı çattım ama o devam etti.

"Şekil değiştiren olduğunu bildiğin için beynin geçmişte yaşadığın travmaları yeni bir ışık altında yeniden işliyor. Buna bir de Dexter'ın bu geceki tehditleri eklenince, senin gördüğün gibi bir kabus görüyorsun."

Hatırladıkça tekrar ürperdim. Kabus tam olarak gerçek bir anı değildi. Sesleri yıllar önce olduğu gibi duydum ama sonra içlerinden biri tavan arasında buldu ve aşağı çekti. Ve üzerimde beliren Dexter'dı.

Alt dudağımı dişlerimin arasında sıkarak ısırdım. "Belki."

Ama düşündükçe, tonlardaki benzerlikleri daha fazla duyabiliyordum.

Knox, "Pek çok ejderha İrlandalı soyundan gelir ve Galce konuşur," diye açıkladı. "Türümüzün bu köklere sahip olması alışılmadık bir durum değil."

Cillian, "Her iki durumda da ailene kimin zarar verdiğini araştıracağız," diye söz verdi.

Sertçe yutkundum. "Teşekkür."

Yüzünde özlem dolu bir ifade belirirken başını sallayarak onayladı. "Bu gece başlayacağız."

Cillian bana sarılmayalı yıllar olmuş gibi hissediyordum ve belki de şu anki özlem dolu bakışlarımın nedeni buydu. Sanki yeterince dokunmuş alamıyordum, bedenim bunu giderek daha fazla arzuluyordu. Bunun eş bağıyla ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordum. O ısırıklarla sağlamlaştırmamış olsak da, büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Bana ihtiyacınız var mı?" Knox sordu. "Ben burada kalacaktım."

Cillian başını salladı. "Sen ve Cael Hayden'la kalın."

Bunun üzerine vücudum Cael'e doğru gevşedi. Bu beni pısırik biri yapabilirdi ama yalnız kalmak istemiyordum.

Cillian'ın bakışları bana kilitlendi, gözleri yeşilden siyaha dönüyordu. "Dexter bu gece seni korkuttuğu için üzgünüm. Bunu bir daha yapma şansı olmayacak."

Öfke Cillian'ın sesini her kelimedede titretiyordu. "Ben iyiyim," diye söz verdim.

"Değilsin," diye homurdandı. "Ama olacaksın."

Bununla birlikte, hışımla odadan çıktı.

Maddox bana son bir kez baktı ve ardından onu takip etti.

Easton bana bakmadı.

Knox ayaklarımdan birine masaj yaparken ben de Cáel'in göğsüne gömüldüm. Bu ikisini deşifre etmeye çalışacak enerjim yoktu. O kadar yorgundum ki kemiklerim ağrıyordu.

Knox'un başparmakları ayağımın kemerine saplandı. "Kabus gördüğünde burada olmadığım için üzgünüm. Seni bırakmamalıydım."

"Bu senin suçun değil. Arada sırada yalnız kalmam gerekecek."

Cáel aynı fikirde olmadığını homurdandı.

Yan tarafını çimdikledim. "Eğer benimle tuvalete gelmeye çalışırsanız, sorun yaşayacağız bayım."

Knox bunun üzerine kıkırdadı. "Deneyebilir."

Cáel nefesinin altında anlaşılmaz bir şeyler homurdandı.

Knox'un yeşil-altın bakışları benimkilere kaydı. "Yine de bir süre yalnız uyumak yok. Senin için sorun olur mu?"

"Evet," diye fısıldadım. Onlardan biri uyurken etrafımı sardığında kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim. Birden fazla olması daha da iyiydi. O zaman hiçbir kâbus bana ulaşamazdı.

Càit a bheil a' bhana-phrionnsa??

Derin ses tonu kafamın içinde çınladı, içimde yeni bir titreme yarattı ve sonunda korkuma ses verdi. "Ya ailemi öldüren Dexter'sa? Ya beni arıyorsa?"

Knox'un müdahaleleri durdu ve Cáel beni daha sıkı kavradı. Kulağıma o gürleyen hırıltısını bıraktı. "O zaman onun işini bitireceğim. Ve bunu yaparken ona zerre kadar acı vermeyeceğim."

CILLIAN

Ofisimi boydan boya arşınladım. Her zaman geniş ve ferah hissettirmişti, ormana bakan devasa pencereler beni doğayla bir hissettiriyordu. Ama bu gece öyle değildi. Bu gece sanki duvarlar üzerime kapanıyormuş gibi hissettim.

Maddox, "Nefes al, Cill," diye ısrar etti.

Ona doğru döndüğümde gözlerimin karardığını biliyordum. "Nefes almak mı?" Hırladım.

Easton yüzünü buruşturdu. "Kötü hamle, Mad."

Ama Maddox kararından vazgeçmedi. "Yer değiştirmene iki saniye kalmışken hiçbir şey yapamayız."

"Corbett onu o kadar korkutmuş ki kabus görmüş. *Ağlıyordu.*"

Hayden'ın yüzündeki gözyaşı izlerini düşünmek bile tüm evi yerle bir etme isteği uyandırdı bende. Corbett bölgesine uçmak ve Dexter'ı hemen yakalamak.

Maddox'un gözleri erimiş altın rengine büründü. "*Biliyorum.* Hâlâ atan kalbini vücudundan çıkarmak istemediğimi mi sanıyorsun?"

Bir şekilde Maddox'un öfkesi benimkini yatıştırdı. Sadece onun da benim kadar öfkeli olduğunu bilmek. *Önemsediğini.*

Uzun bir nefes aldım ve burnumun kenarını sıkarak masamdaki sandalyeye çöktüm. Adamlarımı bir daha

Savaş. Özellikle de Corbetlerin sayısı bizden fazlayken. İşler nasıl giderse gitsin, hayatlar kaybedilecekti.

Maddox ve Easton masamın karşısındaki sandalyelerde oturmuş, beni dikkatle süzüyorlardı.

"Bu işin bırakmayacaklar," dedim sonunda.

Maddox sonunda, "Hayır, ," diye onayladı.

Easton'ın çenesi sıkıştı. "Onları sonsuza dek ortadan kaldırmanın zamanı geldi. Corbert'ler doğaüstü topluma acıdan başka bir şey getirmedi. Diğerleri de bize katılacaktır."

Haklı bir nokta vardı. Savaşta bize yardım edecek başka klanlar bulabileceğimizden emindim. Ama bu hayatların kaybedileceği gerçeğini değiştirmiyordu. "Peki o savaşta içimizden biri ölse sorun olur muydu?"

Bu kez Easton'ın gözleri altın rengine parladı. "Bizi alt edemeyecekler."

"Ama *birinden* daha iyi olacaklar. Birinin kız kardeşi, erkek kardeşi, annesi, babası, çocuğu olan bir varlık. Birinin tüm dünyası olan bir varlık. Oraya gitmeden önce başka bir seçenek olmadığını bilmemiz gerekiyor." Ses tonum sert değildi ama sözlerime rağmen Easton başını eğdi.

Maddox parmaklarını kalçasında gezdirdi. "Liderlerini ortadan kaldırırsak bir şeyler değişebilir."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Fena fikir değil. Dexter, Hal ve onların baş infazcısına ihtiyacımız olacak..."

"Sean Corbett diğer üst düzey infazcılardan biri. Eğer onu gücü ele geçirebilecek bir konuma getirebilirsek, işler değişebilir. Amcasının sürüyü yönetme şeklinden hoşlanmıyor. Bu gün gibi ortada," diye önerdi Maddox.

Easton başıyla onayladı. "Onun liderliğine katılmayan başkalarının da olduğunu biliyorum. Onlar sadece gücü ellerinde tutmuyorlar."

Tanrım, umarım asla o pislik gibi olmam. Sürümdeki insanlar her zaman bir sesleri olduğunu hissederlerdi. Onları koruduğumu hissederlerdi. Ve bu korumanın bir parçası da savaştan kaçınmak için elimden gelen her şeyi yapmaktı.

Maddox'a "Bazı plan seçenekleri hazırla," dedim. "Uygulamak için farklı yollar. Hepsini aynı anda ele geçirmemiz gerekecek. Eğer yapmazsak misilleme riskiyle karşı karşıya kalırız. Hiç şahidimiz olamaz."

Maddox onaylarcasına çenesini kaldırdı. "Yarın sabah ilk işim bunun üzerinde çalışmak olacak."

"Hayden'ın ailesinin ölümünü araştırmaya ne dersiniz?" Easton sordu.

İçimi çektim. "Onunla ilgili duyumlar aldım ama şu ana kadar bir şey çıkmadı." Maddox koltuğunda kıpırdandı.

"Kardeşlerinle konuştun mu?"

Konu ben olduğumda bu terimi kullanmaya hâlâ alışık değildi. Üvey kardeşlerimin taç giyme haklarını sorgulayacak bir piç kardeşle hiçbir şey yapmak istemeyeceklerinden emindim. Ama taç falan umurlarında değildi. Sadece kötü babamızı alaşağı etmek için yardım istemişlerdi. Ben de bunu yapmaktan mutluluk duydum.

"Ne Dec ne de Ronan Hayden ya da ailesi hakkında bir şey öğrenebildi," diye itiraf ettim. "Ama ailesinin sahte kimliklerle yaşadığını tahmin ediyorum."

Birçoğu yasal olmayan yolları rahatlıkla kullanabilen bir dizi bağlantım vardı, ancak yine de elleri boş döndüler.

Easton gözlerini kaçırdı.

"Ne?" Anında *bir şeyler* sezerek dürttüm.

Yanağının içini kaşımaya başladı. "Diablos sürüsüne ulaşabilirsin."

Sadece ismi bile omurgamı sertleştirdi.

"Deli misin sen?" Maddox tersledi. "O psikopatlardan *yardım* mı isteyeceksin?"

Easton omuz silkti. "Güya *herkesi* bulabiliyorlarmış."

"Evet, ruhunun bedeli karşılığında," diye mırıldandı

Maddox.

Ben olsam duydum ve söylentiler hakkında ve Diablos Paket. Onlar bizim dünyamızda paralı askerlerdi. Gölgede çalışıyorlardı.

Maddox bana baktı. "Bunu ciddi ciddi düşünmüyorsun değil mi?"

Bir elimi çenemde gezdirdim. "Tipik kaynaklarım boş çıkıyor."

"Peki Hayden'ın kokusunu aldıklarında ne olacak? Onun için daha iyi bir fiyat alacaklarına mı karar verdiler?" Maddox hırladı.

"O bir masum," diye karşı çıktım.

Diablos sürüsünün bir kuralı olduğu söylenirdi. Onların ellerinde masumlara zarar gelemezdi. Sorun şuydu ki, ben ve benim

kardeşler masum olmaktan çok uzaktı. Yani, Hayden'a zarar vermeseler de, aynı şeyin geri kalanımız için de geçerli olacağına dair hiçbir söz yoktu.

"Lanet olası vahşi kurtlar," diye mırıldandı Maddox.

Easton'ın dudakları seğirdi. "Bilmiyorum dostum. Onlarla tanışmayı isterdim."

Bir an Maddox'u inceledim. "Sence Hayden'ın rüyasının aslında bir anı olma ihtimali var mı? Ailesini öldüren kişinin Dexter olduğunu?"

Eğer bu doğruysa, ondan vazgeçmesi için hiçbir neden yoktu.

Maddox burun kemiğini sıktı. "Yukarıda söylediklerim doğru. Beyni çeşitli travmaları anlamlandırmaya çalışıyor. Bu gece yüzünden Dexter kolaylıkla kötü adam olabilir. Ya da..."

"Dexter on bir yaşından beri Hayden'ın peşinde olabilir," diye homurdandım.

Maddox acımasızca başını salladı.

Cebimden telefonumu çıkardım. "Diablos sürüsünü arıyorum."

Her iki durumda da Hayden'ın peşinde kimin olduğunu öğrenmemiz gerekiyordu. Ruhlarımızı şeytana satmak anlamına gelse bile.

HAYDEN

Uykunun yoğun sisine karşı gözlerimi kırptım. Kendimi çift doz NyQuil falan almış gibi hissediyordum. Büyük pencerelerden içeri parlak bir ışık süzülüyordu. Kaşlarımı çattım. Çok parlaktı.

Yatağın kenarındaki saate bakarak .

"Vay canına," dedi Knox, eli beni sabitlemek için aşağı indi. "İyi misin? Başka bir kâbus mu?"

Endişeyle alnını kırıştırdı ama ben onun tamamen giyinmiş olmasıyla o kadar ilgiliydim ki bu beni yavaşlattı. Yorganı attım ve yataktan fırladım. "Beni neden uyandırmadın? Zaten ilk dersimi kaçırdım ve Wren'le olan çalışma seansıma geç kalacağım."

Knox beni banyoya kadar takip etti. "Uyumaya ihtiyacın vardı."

Diş fırçamı ağızma sokarken ona ters ters baktım. "Buna karar vermek sana düşmez," diye mırıldandım diş fırçasını çıkarırken. Alarmımı dün gece kurmuştum ama Knox'un onu kapatmasına şaşırmadım. O müdahaleci, aşırı korumacı ejderha.

Knox bana bakarken aceleyle dişlerimi fırçaladım ve yüzümü yıkadım.

"Kendine dikkat etmelisin," diye karşı çıktı.

"Haklısın, öyle. Ama bunun bir parçası da derslerimi aksatmamak," diye karşılık verdim aceleyle dolaba doğru giderken.

" oluyor?" C  el yatak odasına girerken sordu. "Hayden alarmını kapattığımız için çok kızgın."

C  el'e ters ters baktım. "Sen de mi işin i indeydin?"

Yüzünü buruşturdu ve Knox'a baktı. "Beni otobüsün altına attığın için teşekkürler."

"Bu senin fikrindi," diye Knox.

  kisini de geldim ve aceleyle dolaptaki kot pantolon yığının  a yöneldim. Bir   ift çıkardım ve ardından onlarla eşleştirmek için bir tişört ve kazak buldum.   kisinin de dolapta olduğunu umursamadan pijamalarımı çıkardım.

Alçak, gürleyen hırıltılar havayı doldurdu.

  ekmeceden i  çamaşırı ve sutyen alırken elimi kaldırdım. "bile geçirme. Zaten yeterince geç kaldım."

Knox benim yerime geçmeye çalıştı. "Geç kalmaya tamamen değmesini sağlayabilirim."

"Mesafeni koru, yeşil gözlü," diye kestirip attım ama karnımda bir sıcaklık birikti.   kisine de lanet olsun.

Kıyafetlerimi olabildiğince çabuk giydim.

"Okuldan nefret ediyorum," diye mırıldandı

C  el.

Knox kıkırdadı. "Kesinlikle erken mezun olmanın avantajlarını görüyorum."

"Erkekler," diye homurdanarak dolaptan çıktım ve sırt çantamı aldım.

Onları beklemedim. Gitmeye hazır değillerse, infaz memurlarından birinden beni kampüse götürmesini isterdim.

"Bekle," diye Knox.

"  ok yavaşsın," diye bağırdım.

"Kı ımdan vurulduğum için ereksiyonumu kontrol altına almaya çalışıyorum."

Neredeyse uzun boylu bir adama   arpacakken kahkahalara boğuldum. Kayarak durdum ve yeşil-altın gözlere baktım.

"Kı ından vuruldun, ha?" Easton sordu.

Dudaklarımı yaladım. "Benim hatam değildi. Beni geç bıraktılar."

Knox ve C  el gürleyerek merdivenlerden indiler.

"Hazır mısın, East?" Knox sordu.

Başını salladı ve sonra bana bir fincan ve bir   anta uzattı.

Yavaşça aldım ve onlara baktım. "Ne oldu?"

"Sıcak ikolata ve çikolatalı kruvasan," diye yanıtladı huysuzca. Başımı kaldırıp ona baktım. "Zehirli mi?" Easton kapıya doğru dönerken gözlerini devirdi. "Kapa eneni." Ağzım kıvrıldı. "Teşekkürler, Huysuz Kedi." Bana orta parmağını çevirdi ve ben de güldüm. Ama Easton'ın bana bir şey getirmiş olması, ama bundan da öte, neyi sevdiğime dikkat etmiş olması fikri içimi ısıttı.

"BU LABORATUVAR YAZILARI," diye mırıldandım parmaklarım klavyenin üzerinde . Gerçek bilimi seviyordum, ancak bulgularımızı dile getirmek zorunda kalmak çok uzun .

Wren notlarından başını kaldırdı, dudakları seğiriyordu. "Şey, biraz geride kaldık."

Yüzümü buruşturdum. "Laboratuvar fiyasko olduğu için çok üzgünüm."

Başını iki yana salladı. "Sen bir fiyasko değilsin. Ama okul yılına çok kötü bir başlangıç yaptın."

Yüzyılın abartısı. Neyse ki Maddox laboratuvar çalışmamız için bize cömert bir uzatma vermişti. Ama ben bitirmek istiyordum.

"Dönemin geri kalanının sıkıcı geçmesini umuyorum." Ama nedense bunun şüpheliydim.

Wren bizden biraz ötede, Cáel, Easton ve Knox'un kendi ödevleri üzerinde çalıştıkları masaya baktı. Pete ve Terry'nin de kütüphanede devriye gezdiklerini biliyordum. "?"

Koltuğumda kıpırdandım. Knox ve Cáel'in bana veda öpücüğü vermesinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama içim kıpır kıpır olmaya başlamıştı. Sanki derimin altında yabancı bir enerji uğulduyordu. "Ben iyiyim. Hâlâ biraz toparlanıyorum ama çoğunlukla iyiyim."

Söylenmesi gereken normal şey buydu, değil mi? İnsanlar vurulduğumu düşündü. Oysa gerçekte, aldığım ejderha ateşinin yarası tamamen iyileşmiş ve geride sadece hafif bir yara izi bırakmıştı.

Wren alt dudağını sıktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa, ben her zaman buradayım."

Bir onu inceledim. Koyu kahverengi saçları dünyaya karşı bir tür kalkan görevi görüyordu. Ama delici mavi gözleri benimkilerle kilitlendi ve bunu kastettiğini anladım. "Teşekkür ."

"Buyurun hanımlar," dedi Knox, masaya iki soda ve birkaç otomat atıştırmalığı bırakarak. "Biraz çalışma yiyeceğine ihtiyacınız olabileceğini düşündüm."

Sonra eğildi, bir elini saçımın altından geçirdi ve dudaklarını şakağıma bastırdı. Teni tenime değdiği anda o hayalet enerji hafifledi ve tekrar nefes alabildim.

Kolundan tuttum ve Knox'u bir öpücük için aşağı çektim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Ağzı benimkine doğru kıvrıldı. "Neye ihtiyacın olursa. Her zaman." Knox'un bunu kastettiğini biliyordum.

Beni yavaşça bıraktı ve uzaklaşmanın onun için zor olduğunu biliyordum. Ama giderken kışını izlemek umurumda değildi.

Wren boğazını temizledi ve bakışlarım ona kaydı.

"Knox..." diye fısıldadı. "Sana iyi davranıyor mu? Arkadaşlarına da mı?"

Wren'in sesi zar zor duyuluyordu ama kaşlarımı çattım.

"Bana inanılmaz davranıyor. Hepsi öyle. Dürüst olmak gerekirse, benimle hiç bu kadar ilgilenen insanlar olmamıştı."

Wren'in tüm gerginliği bir nefes verişte kayboldu. "Güzel. Bu çok iyi."

Ben onu izlerken kaşlarım çatıldı ama onun dikkati ders kitabına . "Her zaman böyle değildir."

HAYDEN

Çıplak ayaklarım halı kaplı koridordan yatak odama doğru ilerledi. Cáel kapıdan kafasını uzattı. "Yatmaya hazır mısın?" Dudakları kıpırdadı. "Atom pijamaları severim."

Yanaklarım kızardı. Çocuklar açıkça Sharee'ye en sevdiğim şeylerden bazılarını söylemişlerdi ve o da bunları gardırobuma yerleştirmişti. "Ben de Cillian'ı arıyordum."

Bütün gün ortalıkta yoktu ve bana sarılmayalı yıllar olmuş gibi gelmeye başlamıştı.

Knox, Cáel'in arkasından yaklaştı ve bakiştılar.

Sertleştim. "Nerede o?"

İkisinin de yüz ifadeleri iyi bir şeye işaret etmiyordu ve bu da beni endişelendiriyordu.

Knox bana "O iyi," diye güvence verdi. "Sadece sürü işinde. Mad onunla birlikte."

Bunun üzerine gerginliğim biraz azaldı. Maddox'un her şeye rağmen Cillian'ın arkasında biliyordum ve bunun tersi de geçerliydi. Alt dudağımı ısırdım. "Benimle mi ilgili?"

Cáel kaşlarını çatarak beni kendine çekti. Kaşlarımın arasındaki noktayı ovuşturdu. "Endişe çizgilerinin olması hoşuma gitmiyor."

Ona sokuldum. "O zaman belki de beni endişelendirmemelisiniz."

Knox bunun üzerine kıkırdadı. "Bu konuda nefesini tutma. Ama şimdilik uykuya ihtiyacın var."

Sorumu nasıl geçıştirdiklerini fark etmedim. Ama bu bile başlı başına bir cevaptı. İçimi çektim ve Cáel beni kollarına aldı. Bu konuda ona karşı koymadım. Çok yorgundum.

Sakatlıklarımdan dolayı enerjimi geri kazanmaya çalıştığımı söyleyebilirim. Çoğunlukla kendimi normale dönmüş hissediyordum ama bunun gibi uzun bir günün sonunda yorgunluk galip geldi.

Cáel beni yavaşça devasa yatağımın ortasına yatırdı ve ben de yorganın altına girdim. Onu en korkutucu bakışlarımla kıstırdım. "Alarmımı aç lütfen."

Ağzının bir köşesi kalktı ama saatimin bir düğmesine bastı.

"Teşekkür ." Tekrar yastıkların üzerine uzandım.

Cáel başının arkasına uzandı ve tişörtünü çekiştirerek çıkardı. Gri eşofmanını çıkardığında üzerinde siyah boxer külottan başka bir şey yoktu.

Gözlerim onun üzerinde dolaştı. Tüm formu karmaşık sanat eserleriyle süslenmişti. Göğsünü kaplayan kafatasını gerçekten inceledim. Her bir göz çukurunda dağlar ve yıldızlı bir gökyüzünün olduğu bir manzara vardı. Gökyüzünde ejderhalar vardı.

"Bana böyle bakmaya devam edersen ihtiyacın olan uykuyu alamayacaksın," dedi Cáel boğuk bir sesle.

Birdenbire uyku aklımdaki son şey oldu.

Knox arkamdan yatağa tırmandı ve beni çıplak bedenine doğru çekti. "Hepimizin uykuya ihtiyacı var."

"O zaman yatarken pijama giyseydin keşke," diye hayıflandım.

Kıkırdadı. "Gözlerini kapat."

Cáel yatağa diğer tarafıma kayarak girdi ve ışığı söndürürken dudaklarını benimkilere değdirdi. "İyi geceler, ufaklık."

"İyi geceler," diye fısıldadım.

Uykunun beni kolayca bulacağını sanmıyordum ama beni çabucak altına çekti. Ama huzurlu olmaktan çok uzaktı.

Dallar kollarıma ve yüzüme çarptı. Kaslarımı olabildiğince zorlayarak hızlı koşarken kesikler ve çizikler canımı yaktı.

"Càit a bheil a' bhana-phrionnsa??" diye bağırdı arkamdan derin bir ses.

bir korku düştü. Sesin sahibini tanıyordum. Annemi öldürenin o olduğunu biliyordum.

Kendimi daha da zorladım, ciğerlerim sıkıştıyordu. Ayağım bir köke takıldı ve sertçe yere çarptım. Kalkmak için çabaladım ama artık çok geçti.

"İşte . Bana-phrionnsa'm," diye adam.

Kendimi savunmaya hazırlamak için dönmeye çabaladım. Ve döndüğümde sesin sahibini gördüm.

Dexter Corbett.

Sarsılarak doğruldum, zor nefes alıyordum. Terden ıslanmış pijamalarım vücuduma yapışmıştı.

Knox bir anda ayağa kalktı. "Hayden. İyi misin?" Başımı salladım. "Başka bir rüyaydı. Yine Dexter." Cáel beni kendine doğru çekti. "Güvendesin."

Kalbinin atışının yıpranmış sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. "O kadar gerçektir ki," diye fısıldadım.

Knox bir elini kolumda aşağı yukarı gezdirerek Cáel ile bakıştı.

Cáel dudaklarını saçlarımin üzerinde gezdirdi. "Zamanla solacaklar. Söz veriyorum."

"Nereden biliyorsun?" .

Bir an sessiz kaldı. "Çünkü eskiden bende de olurdu." Knox yumuşak bir sesle, "Daha çok gece terörü gibi," dedi.

Cáel'in irkildiğini hissettim.

"Kötüydüler," diye mırıldandı.

Geri çekildim ve Cáel'in yüzünü görebilmek için döndüm. "Gençken olanlardan mı?"

Sertçe yutkunarak sarsakça başını salladı. "Güçlü bir şekil değiştiren olacağıma dair işaretleri erkenden gösterdim. Alfa'm ne kadar büyük bir savaşçı olacağımla övünürdü. Dedikodular yayıldı."

Midem düğümlendi, korku içime sızdı.

"Başka bir grup beni kendileri için kullanmak istediklerine karar verdi. On üç yaşındayken beni kaçırdılar. Sürülerine biat etmemi sağlamak için bana işkence ettiler."

Knox sürüyle ilgili bir dizi küfür mırıldandı.

Yüzümü Cáel'in boynuna bastırdım ve ilk kez oradaki yara izlerini hissettim. Mürekkeple kapladığı benekli derisini. "Çok üzgünüm," diye fısıldadım, gözyaşlarım boğazımı tıkadı, ıslaklık kayarak Cáel'in tenini ıslattı. Sanki o gözyaşları her şeyi alıp götürebilirmiş gibi.

"Ağlama, küçüğüm." Cáel yüzümü okşadı. "Ben çıktım."

"Nasıl?"

"Ejderham bana güç verdi. İçimde vahşileşti ve ben de bağları kırdım. Kulübedeki muhafızları öldürdüm, sonra da beni tutanların her birini tek tek katlettim."

Cáel'in kucağında titredim. "Buna sevindim."

Alnını benimkine bastırdı. "Ben iyi bir adam değilim, Hayden."

"Evet, . Tanıdığım en iyi insanlardan birisin," diye fısıldadım. "O haklı," diye mırıldandı Knox. "Bütün sürüyü öldürebilirdin.

Ama sen ejderhanı tuttun. Sen sadece sana zarar verenlerin sonunu getirdin." Cáel'in gözleri gümüşe döndü. "Siz beni kurtardınız."

Soru sorarcasına ona baktım.

"Yalnız bir ejderhaydım, diğer insanlarla birlikte olmaya dayanamazdım, hatta şekil bile. Ama bazı vampirlerle başım belaya girdi. Cillian kışımı kurtardı." Cáel Knox'a baktı. "Ve geri . Bana ait olduğumu hissettirdiler, sanki yeniden bir ailem varmış gibi."

Knox yavaşça uzandı, Cáel'e dokunacağını açıkça belli etti ve ona geri çekilmesi için dünya kadar zaman verdi. Ama Cáel çekilmedi ve Knox'un eli Cáel'in omzuna indi. "Sen bizim ailemizsin. Ve bizi çok daha iyi yapıyorsun."

Bakışlarım ikisi arasında gidip gelirken gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. İçimden bir kesinlik geçti. "Beni senin yap. Tamamen senin. Ve onunla birlikte gelen her şey. Senin eşin olmak istiyorum."

Knox nefesini içine çekti. "Hayden..."

"Eminim," diye kestim sözünü.

Cáel kısık bir hırıltı çıkardı.

Ellerim ikisinin de yüzüne doğru kalktı. "Lütfen. Size ihtiyacım var. İkinize de."

HAYDEN

Knox'un eli saçlarıma dolandı. "Bu geri alabileceğin bir şey değil, Hayden. Bu sonsuza dek sürecek ve biz çok uzun bir süre yaşayacağız."

"Biliyorum," diye fısıldadım. "Cáel'in hikâyesini, yaşadıklarını duyunca bir şeyin farkına vardım."

Cáel'in açık mavi gözleri bana bakarken hâlâ gümüş renginde dönüyordu.

"Biz birbirimiz için yaratılmışız. Tüm acılar, tüm yaralar, birbirimizin iyileşmesine yardım etmemiz gerekiyordu. Birbirimizi güvende tutmak için. Birbirimizi sevmek için. Ve ben sizi seviyorum. İkinizi de. Hiçbir şey bunu değiştiremeyecek. Size her şekilde bağlı olmanın nasıl bir şey olduğunu hissetmek istiyorum."

Cáel'in nefesleri gittikçe hızlandı. "Küçüğüm, ejderham hasar gördü. Çiftleştüğümüzde sana karşı delicesine sahiplenici olacak."

Dudaklarım seğirdi. "Sanki zaten öyle değil mi?"

Knox kahkahalara boğuldu. "Haklı bir nokta var."

Cáel'in eli yanağımda gezindi. "Emin olduğunu bilmek istiyorum."

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere değdirdim. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

Knox'un elleri pijama üstüme gitti ve hızlı bir hareketle yırtarak açtı. Düğmeler odanın içinde uçuştı.

Cáel çıplak göğüslerimi avuçlarken homurdandı. Dövmeli elleri onları avuçlamak için kalktı. "Çok yumuşak. Mükemmel."

"Tıpkı hepiniz gibi," diye mırıldandı Knox boynuma karşı. Yaladı ve emdi, ara sıra da ısırıldı.

Kalçalarımı birbirine bastırdım, ihtiyaç zaten orada zonkluyordu.

Knox'un elleri yanlarımda gezindi ve sonra pençeleri parmak uçlarından uzadı. Onları üzerimde hissetmek beni ürpertti. Sonra pijamamın bacaklarını kesmeye başladılar.

"Onlar benim favorimdi," diye homurdandım. Ama Cáel'in dudakları meme ucumun etrafını sardığında bu homurtu hızla bir iniltiye dönüştü.

Kucağına oturdum ve ona daha iyi erişim sağladım. "Cáel," diye nefes aldım.

Dişleri tepe noktasını sıyırdı ve ona karşı ürperdim, sikinin bana karşı sertleştiğini hissettim.

Sonra Knox oradaydı, arkamdan bastırıyordu. Kolu beni çevreledi, eli bacaklarımdan arasına daldı.

Cevap olarak dizlerimin üzerine çöktüm ve ona verdim.

Knox boynuma karşı "Çok ıslak," diye mırıldandı ve sonra iki parmağı içeri kaydı.

Başımı arkaya yatırdım, Knox'un omzuna yaslandım ve miyavlayan bir ses çıkardım.

Cáel meme ucumu daha sert emdi.

"Hazır olduğuna emin misin, Hayden? İkimizi birden almaya hazır mısın?" Knox mırıldandı.

İçimden bir ürperti geçti. "Bir kerede mi?" Nefes nefese kaldım.

Parmakları içimden çıkarken boynumu ısırıldı. "Buraya ve"- kıkırtı yanaklarımdan arasına girdiler-"buraya."

Ağzım açık kaldı.

"Sen bunun için yaratılmışsın," diye fısıldadı Knox. "Şekil değiştirenlerin eşlerini bir kerede almaları normaldir. Vücudun alışacaktır. Senin amcığın Cáel'inkini boğarken, senin daracık deliğin benimkini sağlayacak." Parmaklarındaki ıslaklığı alıp sikinin üzerine yaydı.

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım parmağı içeri girerken. Çekirdeğim kasıldı, umutsuzca doldurulmaya ihtiyaç duyuyordu.

Cáel meme ucumdaki tutuşunu bıraktı ve boxer külotunu indirdi. Kendini bir, iki kez okşadı. Ucundan bir damla ön sperm sızdı. Onu içimde istiyordum. Hepsini içimde.

Cáel'in gözleri benimkilerle kilittlendi. "Al beni, Küçük Olan. Her şeyimi al."

İhtiyacım olan tek şey buydu. Sonra hareket ettim, ellerimi yatak başlığının üzerinde dengeledim ve kendimi yavaşça Cáel'in üzerine bıraktım. Bu acımasız esneme karşısında ağzım açık kaldı, dudaklarımdan anlamsız sesler döküldü.

"Onun sikini alırken çok güzel görünüyorsun, Hayden. Seni germesine izin veriyorsun," diye mırıldandı Knox bir parmağını omurgamda gezdirirken.

Onun övgüsü karşısında içim kasıldı ve Cáel bir hırıltı çıkardı. Çenemi kavradı, yüzümü kendine doğru çekti ve ağzımı yağmaladı. İnleyerek Cáel'in aletinin içimde seğirmesine neden oldum.

Knox'un parmağı yine kış yanaklarımdan arasından kayarak o deliğin etrafında dolaştı.

Cáel'e karşı denenmiş itişlerle sallanırken ısı kıvılcımlandı ve dans etti. Parmakları kalçalarımdan etrafında morartıcı bir kavramayla kapandı. Tempomuzu bulurken benimle buluştu. Kalçalarının her bir kavisi, görüş alanımın önünde dans eden bir renk kaleydoskopu gönderdi.

Knox arkama geçip Cáel'in bacaklarının üzerine oturdu. Aletinin ucu kış yanaklarımdan arasına yerleşti. "Bana hazır olduğunu söyle."

"Ben hazırım," diye nefes aldım.

Cáel geri çekilirken, Knox içeri bastırdı. O kadar yavaş ki neredeyse acı veriyordu. Dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

"Daha güzel bir şey görmedim," diye fısıldadı Cáel.

Knox saçlarımla yumruğunun etrafına doladı, diğer eli yatak başlığının üzerindeydi. "Sen cennet ve cehennem işkencesisin."

Knox geri çekilirken, Cáel içeri daldı.

Savaşan hisler neredeyse başa çıkabileceğimden daha fazlaydı. Hızlandılar, hâkimiyet için savaşıyorlardı. Sanki Cáel ve Knox birbirlerinin zihinleriyle konuşuyor, beni kırılma noktasına sürüklüyorlardı. Ama parçalanmak için sabırsızlanıyordum.

," diye Knox.

Cáel hırladı, dişleri uzamıştı. "Şimdi!"

Knox emretti.

İkisi de içime girdi. Çok doluydu. Çok sıkı. Çok onlar. Bıraktıklarında, ikisi de karşı omuzları ısırdı.

Daha önce hiç bilmediğim bir zevk içimde akarken haykırdım. Serbest bırakılmaları içimde titreşirken zevk ve vahşi bir ihtiyaç. Hepsini ve daha fazlasını istiyordum. Kırmızı bir pus görüşümü doldurdu ve onunla birlikte ısırma ihtiyacı duydum. İşaretlemek için. İkisini de her yönden benim yapmak için.

Dişleri derimden çekilirken, içgüdülerimle hareket ettim. Öne doğru uçtum, dişlerim Cáel'in göğüs kafesine battı. Zevkle uluyarak içimde daha da derinlere itti. Beynimde bir şey çatırdadı. Bir doğruluk. Bir tamamlanma.

Dostum.

Cáel'e tutunduğum yeri bıraktım ve Knox'un pazusunu ısırarak döndüm. doğru eğilirken saçlarımdaki tutuşu sıkılaştı. "Benim," diye hırladı.

Ben de aynı şeyi hissettim. Yeni bir his dalgası içimden akıp geçti. Bir aidiyet. Bir sahiplenme.

Onlar benimdi, ben de onların. Ve bunu korumak için ölümüne savaşırdım.

HAYDEN

Rahatlatıcı bir sıcaklık etrafımı bir koza gibi sarmıştı. İçine daha da gömülürken küçük bir inilti . Bir vücut arkamdan bana baskı yaptı ve bir diğeri önden boynuma sokuldu.

O anla ilgili her şey saf mutluluktu. Hiç olmadığım kadar ve işte o zaman sadece kendi hissetmediğimi fark ettim. Başkalarınınkini de hissediyordum.

Duygular renkler gibiydi, her biri farklı bir ton taşıyordu. Knox'unkinde bir baş dönmesi vardı. Sanki birbirimizi bulduğumuza ve aramızdaki bağı sağlamlaştırmayı başardığımıza inanamıyormuş gibiydi. Cael'in kinde ayakları yere basan bir huzur vardı. Sanki saldırıya uğradığından beri ilk kez rahatlamış gibiydi.

Ve bu duyguların içime ve aktığını hissedebiliyordum.

Gözlerim birden açıldı ve Cael geri çekilerek beni içine aldı. "Nasıl hissediyorsun?"

Kelimeleri çıkaramadan önce ağzım birkaç kez açılıp kapandı. "Seni hissedebiliyorum..."

Knox kıcıma doğru sertleşti. "İlk iş bunu söylemeye kalkma. Zaten sabah odunum var."

İçimden bir kahkaha yükseldi ve koluna bir şaplak attım. "Duygularını kastetmiştim. Ne kadar mutlu olduğumu hissedebiliyorum."

Knox saçlarımı yolumdan çekti ve iddia ettiği işarete bir öpücük kondurdu. Sıcak bir ürperti bedenimi sarstı.

"Hiç bu kadar mutlu olmamıştım," diye fısıldadı kısık sesle. "Ben de öyle."

Bir elimi Cáel'in çıplak göğsüne, *ısırdığım* yere götürdüm. onu. Parmağımla izini sürdüm ve bakışları gümüşe döndü.

"Ben olsam bunu çok uzun süre yapmazdım," diye hırladı. "Seni tekrar almak isteyeceğim ve sen de acı çekeceksin."

Bacaklarımın arasında ve arkamda hafif bir sancı vardı ama bu bana hepimizin paylaştığı şeyi hatırlattı. "*O kadar da* ağrımıyor."

Cáel kıkırdadı ve ses en sıcak kucaklaşma gibi beni sardı.

Isırığın altındaki izi gördüğümde hareketsiz kaldım. Zaten orada olan mürekkebin üzerine dövmeyle işlenmiş karmaşık bir değerli taşa benziyordu. "Senin damgan," diye açıkladı Knox. "Onu hep yanımızda taşıyacağız. Sadece

bizimkini taşıyacağın gibi."

Göğsüme baktım. Adamların her biri beni boynumla omuzlarımın birleştiği yerden ısırılmıştı. Isırıklar çoktan iyileşmişti ama bir süre daha kızgın, kırmızı diş izleri taşıyacağımdan emindim.

Ama onların altında iki benzersiz iz vardı. Sol tarafta, Knox'un beni ısırdığı yerde, derime işlenmiş bir girdap vardı. Güzel ve hipnotize ediciydi. Sağda, Cáel'in beni sahiplendiği yerde ise bir sanat eserine benzeyen narin bir kar tanesi vardı.

Daha iyi görebilmek için yastıklara yaslandım. "Ne demek istiyorlar?"

Knox yanıma sokuldu. "İşaretimizin ne olacağını asla bilemeyiz. Herhangi bir şeyle bağlantılı olabilir." Köprücük kemiğimin üzerindeki girdabın izini sürdü. "Görünüşe göre ikimizinki de yeteneklerimizle bağlantılı."

Kaşlarımı çattım. "Hediye mi?"

Cáel başını salladı. "Özellikle güçlü olan Şekil Değiştirenler ekstra yeteneklere sahip olabilir."

"Havayı belli bir dereceye kadar kontrol edebiliyorum. Uçarken bana ekstra hız kazandırıyor," diye açıkladı Knox. "Ve Cáel de kısa aralıklarla havayı kontrol edebiliyor."

"Hava durumu mu?" Ciyakladım.

Cáel bana doğru sıırttı. "Ne zaman istersen sana kar verebilirim."

Knox'un koluna baktım, onu ısırmıştım ve mücevherim şimdi pazısında işaretlenmişti. "Bir hediyem olacak mı?"

"Siz vardiya değıştirenede kadar bilemeyeceğiz. Belki daha da uzun süre," dedi Knox.

Elimi kolundan çektim. "Peki bu ne zaman olacak?"

Bir ay önce bu ihtimal karşısında dehşete ama şimdi sabırsızlanıyordum. Nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. Ve derimin altında *bir şeyler* hissetmeye başlamıştım. Özgür bırakılmak isteyen hayalet bir enerji.

Knox parmaklarını yatıştırıcı bir karnımın üzerinde gezdirdi. "Ejderhanın başından çok şey geçti. Yüzeeye çıkması biraz zaman alabilir."

"Peki ya yapmazsa?" Haftalardır kafamda dönüp duran soruyu nihayet dile getirerek sordum.

Knox omuz silkerek, "O zaman yok," dedi.

"Ama o zaman benimle çiftleştiğine pişman olmayacak mısın?" Cáel gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Asla."

Knox bir elini çenemde gezdirerek bakışlarımı onunkine çevirmeye zorladı. "Sen bizimsin. Hiç değışmesen de fark etmez. Senin eşin olmaktan onur duyuyoruz. Bize çoktan şifa getirdin."

Şüphe zihnimde titreşti ve Knox bunu anında okumuş gibiydi.

"Easton'la bile." Knox'un başparmağı yanağımda ileri geri gezindi.

"İnkâr içindeydi. Acısının ve travmasının iltihaplanmasına izin veriyor. Onu yüzeeye çıkmaya zorladınız, böylece sonunda bununla başa çıkma şansı oldu."

Bunun iyi bir şey olduğundan pek emin değildim. Ama belki de.

Cáel parmaklarını benimkilerle birleştirdi. "Knox haklı. Yetenekleriniz dönüştürdüğünüzden çok daha fazla. Ama ejderhanı hissedebiliyorum. İnanılmaz derecede güçlü."

Gözlerim büyüdü. "Onu *hissedebiliyor* musun?"

Başını salladı. "Yeteneklerimden bir diğeri de doğaüstü güçlerin ne kadar güçlü olduğunu hissetmek. Ve tanıştığımız andan itibaren senin diğeri yarını hissettim."

Sessizdim, kendi içimde bir şeyler hissetmeye çalışıyordum, *herhangi bir şey*. Ama elim boş döndüm.

Bıkkın bir şekilde içimi çektim. "Sadece gerçekleşmesini istiyorum." Knox kıkırdadı. "Onu zorlayamazsın. Ona zaman ver."

"Senin için söylemesi kolay," diye . "Yıllardır uçuyorsun." Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "."

Cáel şakağımı öperken, "Her şeyin zamanı var, ," diye .

"Ama önce kahvaltı etmeliyiz. Ve acele derslere geç kalacağız," dedi Knox yataktan kayarak.

Geç tehlikesi baş göstermiş olsa da, mükemmel yontulmuş kıcını kontrol etmek için bir an ayırdım.

"Dik dik bakıyorsun, ," dedi Cáel, sesinde mizah vardı.

Yanaklarım kızardı. "Hey, o benim arkadaşım. Bakmaya iznim var, değil mi?"

Knox banyoya yönelirken, "öyle," diye seslendi.

Yataktan fırladım ve donmuş bir halde ayağa kalktım. Boynumun dibindeki ısırik izlerini hissettim. "Ah, çocuklar?"

Knox kafasını banyodan çıkardı. "var?"

"Sorun şu ki, bana morluktan çok daha kötü bir şey bıraktın. Bir ay boyunca boğazlı kazak giymek zorunda kalacağım!"

HAYDEN

Dolabımda beş milyon parça kıyafet olmasına rağmen bir tane bile balıkçı yaka olmadığı ortaya çıktı. Onun yerine yakalı bir gömlek tercih etmek zorunda kaldım. İddia izlerini tamamen örtüyordu, ama emin olmak için onunla oynamadan edemedim.

Knox sonunda elimi tuttu ve yatak odasından çıkarken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Beni çabucak öptü. "Mükemmel görünüyorsun. Isırık izleri birkaç gün içinde kaybolacak, geride sadece hafif bir yara izi ve damga kalacak. Kimse ne olduğunu bilmeyecek."

Bir nefes verdim. "Tamam."

Cáel kaşlarını çatarak bana baktı. "Gerginsin."

Erkeklerin endişe ve benim tahrik olmam gibi şeylerin kokusunu alabilmeleri yeterince kötüydü, ama bunu gerçekten *hissetmeleri* yepyeni bir dizi sorunu beraberinde getirebilirdi.

"Dün gece büyük bir adım attık. Sadece alışmaya çalışıyorum."

Cáel homurdandı ve sonra o kadar hızlı hareket etti ki, bir insan formundan bir bulanıklık gibiydi. Büyük elleri yüzümü cüceleştirdi ve beni çekti. Ağzımı aldı, okşayarak içeri girdi ve bir yanıt istedi. Öpücüğün içinde kendimi kaybettim. Sadece Cáel ve bana hissettirdikleri vardı.

Knox'un hâlâ elimi tuttuğunu ancak geri çekilip beni bıraktığında fark ettim. Gözlerimi kırıştıtarak Cáel'e baktım.

Yüzümü inceledi. "Artık gergin değilim."

Göğsüne bir şaplak attım. "Endişelerimi öylece öpüp geçemezsin." Sonra sıırttı. "Sadece yaptım."

"Her neyse," diye mırıldandım. " önce biri beni doyursun."

Knox homurdanarak beni koridora doğru çekti. "Bunu istemezdim."

"Aynen öyle. Şiddete başvurabilirim."

Cáel sıırttı. "Çok kötüsün, Küçük Olan." "Ve bunu sakın unutma."

Merdivenlerden inip yemek odasına doğru yöneldik. İçeri adım attığımızda tüm konuşmalar kesildi. Üç çift göz farklı tepkilerle bize baktı. Maddox'un bakışlarında bir özlem belirtisi vardı ama bunu çabucak gizledi. Cillian'ın çenesi kontrolünü kaybetmemek için savaşıırken granit gibi sertti. Easton'da ise hiç duygu yoktu.

Sinirler aniden tüm gücüyle geri gelmişti. Yanlış bir şey mi yapmıştık? Çiftleşmemeli miydik?

Cillian sandalyesini geriye itti, tabaklar hareketle birlikte takırdadı. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Yeşil gözleri siyaha dönerken sertçe yutkundum.

Cáel ve Knox, herhangi bir zarar tehdidi durumunda müdahale etmeye hazır bir şekilde iki yana doğru itildiler.

Cillian onların hareketleri karşısında alçak bir hırıltı çıkardı ve Maddox ayağa kalkarak harekete hazırlandı. Cillian sinsice benim alanıma girdi. Bir elini yakama götürdü ve onu yana doğru çekti. Isırığı alırken boğazından başka bir ses çıktı. Hırlama ile mırlama arası bir sestti.

Cillian dudaklarını izine ulaşana kadar boynumda gezdirdi. Kalbimi sızlatacak kadar nazik bir şekilde ağzını ısırığın üzerinde gezdirdi.

İçimden bir ürperti geçti ve kaslarımdan yayılan his kıvılcımları gönderdi. Isı alçakta toplandı ve çekirdeğim sıkılaştı.

Cillian beni kendine doğru çekti. Karnıma karşı kaya gibi sertti.

O karanlık gözlere baktım, arıyordum. Ne bulacağımdan emin değildim. Kıskançlık ya da öfke olabileceğinden endişelendim ama bunun yerine

Umutsuz bir ihtiyaç.

Cillian'ın eli saçlarını karıştırdı. "Sadece bir saniyeye ihtiyacım var," diye homurdandı.

Başımı hafifçe salladım, bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimden emin değildim.

Cillian normal nefes almak için mücadele etti ve sonunda bir elimi yüzüne götürdüm. Yanağın dokunuşuma bastırdı, burnunu soktu. Ve içindeki gerginlik biraz olsun azaldı.

Başparmağımı teninde ileri geri gezdirdim ve Cillian mırıltıya benzeyen o seslerden birini daha çıkardı. Alnını benimkine yaklaştırdı. "zgnm, Küçük Alev. Ejderham bu sabah beni çok zorluyor."

"Seni incittim mi?" Fısıldadım.

Cillian başını salladı. "Hayır. Ejderham senin kardeşlerimle bağ kurmanı istemiyor değil; sadece o da bunu istiyor. Ve o sahiplenici bir pi."

Bir yanımda ona da aynı iddiayı sunmak istiyordu, şimdi ve burada. Ama Cillian'ın istediğiyi bu olmadığını biliyordum. Bağlanma ikimiz de hazır olduğumuzda, doğru hissettiğimizde gerçekleşmeliydi.

Parmak ularıma basarak onu öptüm. "Seni seviyorum."

Beni kollarının arasına aldı ve bu sözlerin iine çekti. Cillian beni yere bırakmak yerine koltuğuna geri götürdü ve kucağına oturttu.

Ona kaşlarını çattım. "Um..."

Bana sırtıttı. "Seni biraz yakın hissetmeye ihtiyacım var."

Maddox sandalyesine geri otururken başını salladı. "Sahiplenici pi demek hafif kalır."

Knox kıkırdadı. "Cill'in ejderhası muhtemelen onu alnından damgalayacak."

Cillian'ı uyarırcasına bakabilmek için kucağında iki büklüm oldum. "Bunu aklından bile geçirme. Eğer bana yüz dövmesi yaparsan, hayatının geri kalanında sana mavi taşaklar vermeyi kendime görev edinirim."

Cillian güldü ve odadaki gerginlik biraz daha azaldı. Şakağım bir öpücük kondurdu. "Onu dizginlemeye çalışacağım."

"yle olsa iyi olur."

Cáel çeşitli kahvaltılıklarla dolu bir tabağı doldurdu. Çırpılmış yumurta, krep, sosis. Sonra bana doğru kaydırđı. "Meyve suyu mu süt mü?"

"OJ, lütfen."

Çatalı almak için uzandım ama Cillian beni durdurdu. Soru sorarcasına ona .

Gözlerinde şeytani bir bakış belirdi. Parmaklarıyla bir parça krep kopardı ve şerbete batırdı. Sonra kaldırdı. "Aç."

Ağzım açıldı, kısmen şoktan, kısmen de alfa ses tonuna tepki olarak.

Cillian lokma yemeği dudaklarımla arasından kaydırđı. "Yaklaştın," diye homurdandı.

Ağzım parmaklarının etrafında kapandı ve onları serbest bırakmak için acele etmedi. Dilimde Cillian'ın ipucuyla karışan tatlı tat alevlenirken, etrafımda sıcaklık, ihtiyaç dönüyordu.

Bir sandalyenin geriye itilmesiyle masadaki tabaklar takırdadı.

Bakışlarım sese, Easton'a doğru kaydı. Gözleri bana kaydı, orada çok fazla acı dönüyordu. Göğsü yükselip . "Özür dilerim. Oturup izleyemem, yapamam-"

Sözünü kesti, yemek odasından hışımla çıktı ve ön kapıyı çarptı. Ve benim mutluluğum da onunla birlikte uçup gitti.

HAYDEN

Knox ve Cáel birbirlerine yakın duruyorlardı. Buna aldırmadım. Aramızdaki taze bağ, onların dokunuşunu ve varlığını daha çok arzulamama neden oluyordu. Ama bunu istedikleri için mi yoksa Easton'ın marifetinden endişelendikleri için mi yakınımnda kaldıklarını bilmemekten nefret ediyordum.

Knox'un kardeşine olan kızgınlığını, hatta öfkesini hissedebiliyordum. Ama ben bu iki duyguyu da hissetmiyordum. Easton'ın bir pislik olmaya ya da beni incitmeye çalışmadığını biliyordum. Acı çekiyordu. Ve dayanabileceği çok fazla şey vardı.

Göğsümdeki ağrı şiddetlendi ve Cáel bir hırıltı çıkararak beni yanına çekti. "Nasıl daha iyi yapacağımı bilmiyorum."

Onun içine gömüldüm. "Bunu düzeltemezsin. Ama burada olman bile yardımcı oluyor."

Cáel homurdandı, cevabımdan memnun olmamıştı. "Özür dilerim Hayden," diye başladı Knox.

"Hayır," diye hemen sözünü kestim. "Bu senin hatan değil, Easton'ın değil."

"Hiç değil," diye Knox.

"Öyle değil," diye üsteledim. "Acı çekiyor. Ama çabaladığını görebildiğini biliyorum. İçinde olmayı hiç istemediği bir durumu en iyi şekilde atlatmak için elinden geleni yapıyor."

Ve bu öldürdü. Çünkü günün sonunda Easton beni asla istemeyecekti. En iyi ihtimalle pes ederdi ve bu da beni iğrenç hissettirirdi.

Bir gırtlak sesi duyuldu ve başımı kaldırdığımda Maddox'un sınıfının dışında beklediğini gördüm. Beni incelerken alnında endişeli bir ifade vardı. "Nasılsın?"

Eğer Mad okul günü içinde beni kontrol etmek için zaman buluyorsa, özellikle de öğleden sonra ışığında, etrafta tonlarca öğrenci varken, tam bir acıma partisi aldığımı biliyordum. Bu durumun canımı izin vermemeye çalıştım. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

Easton'ın ortadan kaybolduğu gerçeğini görmezden geliyordum. Onu bugün kampüste bir kez bile görmemiştim ve yaklaşan ortak sınıfımızda da olmayacağına dair bir his vardı içimde. Sadece iyi olmasını umuyordum.

Maddox'un ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Eğer erken çıkmanız gerekiyorsa, ben-"

"Hayır. Artık dersleri kaçırmak yok. Gerçekten yardımcı oluyorlar." Cael bir kez daha homurdanarak karşı çıktı.

"Her şey yoluna girecek," diye ısrar ettim. Ama sesimdeki yalanı hepsinin duyduğunu biliyordum.

Bir zil çaldı ve hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Koşmam lazım. Geç kalmak istemiyorum." Koridorda ilerlemeye başladım, Cael ve Knox da peşimden geliyordu.

Sınıfa vardığımda Knox beni çekiştirerek durdurdu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Dersten sonra burada bekle. Seminerimiz biter bitmez seninle buluşacağız."

Başımı sallayarak onayladım. İnfaz memurlarının binada devriye gezdiğini bilsem de, bugünlerde işi şansa bırakmayı geçmiştim. "Dersten sonra görüşürüz."

Knox beni çabucak öptü ve Cael bana uzun uzun sarıldı.

"Sürtük," dedi biri, sahte bir öksürükle yarı örtülü bir şekilde.

Delaney'nin Bella'yla birlikte koridorda yürüdüğünü görmek için Cael'in elinden kurtuldum. Gözlerimi devirdim. "Özgünlüğün ve sunumun üzerinde çalışman gerekiyor," diye seslendim.

"Kadınlara zarar vermem ama onun için bir istisna yapmak isterim," diye homurdandı Cael.

Göğsünü okşadım. "Onun cezası aslında sefil hayatında yaşamak zorunda ."

Knox kıkırdadı. "Harika bir nokta."

Onlara küçük bir el salladım ve küçük amfi tiyatroya doğru ilerledim. Alanı taradım, Easton'ı hiçbir yerde göremeyince hayal kırıklığım arttı. Yine de her zamanki yerime, onun sık sık oturduğu yerin yanına oturdum.

East tarafından neredeyse kışına tekme yiyen adam bana ters ters baktı. "Koruman nerede?"

"Korumaya ihtiyacım olan birini göremiyorum. Hatırladığım kadarıyla Easton serçe parmağıyla seni kışının üstüne yatırmıştı."

"Burn," diye seslendi adamın arkadaşlarından biri gülerek. "Kaltak," diye tükürdü adam, yanakları kızarmıştı.

Bana daha kötülerini de söylenmişti. Cevap vermek yerine defterimi açtım ve kendimi derse hazırladım.

Profesör Brent içeri girdi, bakışları öğrencileri tarıyordu. Önce bende, sonra da yanımdaki boş koltukta durdu. Evrak çantasını yere bırakırken gülümsedi. "Hadi başlayalım. Bugün anlatacak çok şeyimiz var."

Haksız da sayılmazdı. Ders bittiğinde aldığım notlar yüzünden ellerim ağrıyordu. Dizüstü bilgisayarımı tercih edebilirdim ama el yazısıyla not aldığımda daha iyi hatırladığımı fark ettim.

Öğrenciler sınıftan çıkarken, Cael ve Knox'un İngilizce binasından buraya gelmelerinin biraz zaman bildiğim için acele etmedim. Defterimi sırt çantama yerleştirdikten sonra ayağa kalktım ve merdivenlerden aşağı indim.

"Hayden," diye Profesör Brent.

Yüzeye çıkmak isteyen iniltiyle savaştım. "Evet, Profesör?" "Hadi ofisime gidelim. Bir toplantı için geciktik."

"Aslında planlarım var-"

"Bekleyebilirler," diye kestirip attı.

Yanağımın içini ısırdım ama başımı salladım. Sırt çantamdan telefonumu çıkararak Knox ve Cael'e bir mesaj yazdım.

BEN

Profesör Brent ile görüşmem gerek. Ofisinde buluşalım mı?

"Gidelim," diye tersledi Brent.

Telefonu tekrar cebime soktum ve onu sınıftan çıkarken takip ettim. Labirent gibi koridorları takip ederek ofisine ulaşmamız birkaç dakika sürdü. Kapıyı açtı ve bana içeri girmemi işaret etti.

"Oturun."

Kanepeyi işaret ettiğinde zorlukla yutkundum. Mesafe yaratmak için sırt çantamı aramıza koyarak bir taraftaki en uzak yeri aldım.

Brent otururken kaşlarını çatarak çantama baktı. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Çok daha iyi." Parmaklarımı birbirine düğümledim, silahlı bir kurban için ne cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Muhtemelen bunu araştırmalıyım.

Brent deri koltuğa yaslanarak, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Senin için endişeleniyordum."

Midem bulandı. "Ben iyiyim, gerçekten. Okul ödevlerimi tamamladım."

Brent parmaklarını kanepenin arkasına vurdu. "Biliyorsunuz, bir danışmanın işi sadece öğrencisinin akademik iyiliğiyle ilgilenmek değildir. Onların duygusal refahını da gözetmektir."

Yanağımın içini ısırdım. "Bu da iyi."

Başını iki yana salladı. "Bundan pek emin değilim. Bazı kötü karakterlerle vakit geçiriyorsun, Hayden. Dedikoduları duydum."

Nefes alışlarım hızlandı. "Dedikoduların dikkate alınacak bir şey olduğunu sanmıyorum."

Brent kaşlarını kaldırdı. "Yani birden fazla erkekle ilişkin yok mu?"

Omurgam dikleşti. "Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim."

"Ben senin danışmanıyım."

Öfke derinlerde bir yerde alevlendi. "Peki üniversite bana romantik ilişkilerim hakkında sorular sorduğunu bilse ne derdi?"

Profesörün gözlerinde öfke parladı. "Duyduklarıma dayanarak endişelenmekte tamamen haklıyım. Aslında, belki de

Bunu üniversiteye bildirmeliyim. Bursunuz için bir davranış kuralları var. Eminim bu kurallara aykırıdır."

Kanım buza dönüştü.

Brent'in yüzünde bir gülümseme belirdi ama bu gülümsemede sıcak bir şey yoktu. "Şimdi, *eminim* başka bir anlamaya varabiliriz."

Brent sırt çantamı taşımak için yer değiştirdiğinde boğazımda bir öfke kabardı. Ayağa fırladım, çantayı kaptım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

Gerçi Brent daha hızlıydı. "Nereye gittiğini sanıyorsun sen?"

"Buradan çık ve seni dekana şikâyet edeceğim," diye tersledim. Boğazında bir kızarıklık belirdi. "Buna cüret edemezsin."

"Çekil," diye bağırdım, sırt çantamı omzumda kaydırarak.

Brent'in bakışları boynuma kaydı, gözleri parladı. "Sanırım sert seviyorsun."

Ve sonra saldırdı.

HAYDEN

Profesör Brent o kadar hızlı, o kadar beklenmedik bir şekilde hareket etti ki saldırısını engelleme şansım olmadı. Beni boğazımdan yakaladı ve masasına doğru itti. Koluna vurarak onu uzaklaştırmaya çalıştım ama Brent görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Çığlık atmaya çalıştım ama sesim bozuk çıktı.

Brent boğazımdaki tutuşunu sıkılaştırdı, diğer eliyle yüzüme acı bir darbe indirdi. "Seni lanet sürtük. Benimle dalga geçip sonra da beni tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?"

Parmakları tekrar sıkılaştığında kanın metalik tadı ağzımı doldurdu.

Tekme ve Brent'in kaval kemiğiyle buluştum.

Küfretti ve bu sefer yüzüme gelen darbe yıldızlar görmeme neden oldu.

"Bunu istiyorsun," diye hırladı, bluzumu ve düğmelerimi uçurdu.

Tekrar tekmeledim, bu sefer daha sert. Bacaklarının arasına bir yumruk indirdim.

Brent'in çıkardığı ses pek de insani değildi. Saldırdı ve beni masaya çarptırdı. "Bunun için seni öldüreceğim."

Tam kapı elleri boğazıma dolandı.

"Profesör?" Knox seslendi.

Çıglık atmaya çalıştım ama sesim çıkmadı. Daha ısrarlı bir başka kapı görüşüm tünelleşti.

"Profesör!"

Gözlerimin önünde lekeler dans ediyordu.

Uzaklardan tahta kıymıklarının sesi geldi. Sonra bir öfke kükremesi. Ve aniden, boğazımdaki eller kayboldu.

Yere yığıldım, öksürüyor ve kekeliyordum. Görüşümün geri gelmesi birkaç saniye sürdü ama o sırada biri vardı, elleri inanılmaz derecede yumuşaktı.

"Hayden," diye Knox. "Oh, Tanrım."

Gözlerimi kırptırarak ona baktım, hâlâ öksürüyordum.

Beni kendine doğru çekti, kucakladı. "Nefes al, bebeğim. Sadece nefes al."

Bunu yapmaya çalıştım ama kolay gelmiyorlardı. "Ona dokunabileceğini mi sanıyorsun?" Cael kükredi.

Brent'i kaldırdı ve insanlık dışı bir güçle duvara fırlattı.

Brent bir yığın halinde aşağı kayarken kafası alçıpana çarptı. Cael'in iri cüssesi karşısında sinerken gözlerini gerçek bir korku doldurdu. "Üzerime geldi. Onu üzerimden atmaya çalışıyordum."

"Hasta olacağım," diye fısıldadım.

Knox küfretti ama beni kollarına alarak koridorda ilerledi. Midemdekiler lavaboya boşalırken beni tek odalı bir banyoya soktu. Safra gelmeye devam ederken saçlarımı yüzümden çekti.

Elini sırtımda bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Bırak çıksın. böyle. İyisin."

Karnım ağrıyana ve bacaklarım titreyene kadar tekrar tekrar kustum. Knox yanındaki ahşap dolabı açarken beni lavaboya yasladı. Bir şişe gargara çıkardı. "Bu yardımcı olacaktır."

Küçük bir bardağa biraz dökerken zayıfça başımı salladım. Tek düşünebildiğim personel tuvaletinin çok daha güzel olduğuydu. Kafayı için ne kadar aptalca bir şey. Ama bu basit şeyi düşünmek diğer her şeyi düşünmekten daha kolaydı.

Ağzımı çalkalarken bacaklarım daha çok titredi. Aynaya baktığımda yırtık bluzumu, boynumu çevreleyen kırmızı izleri ve yarılmış dudağımı gördüm. Sonra gözyaşları geldi.

Knox eşofmanını çıkardı ve yavaşça başımın üzerine çekti. "Seni buradan çıkaracağım. Seni kaldıracam, tamam mı?"

Konuşmadan başımı salladım.

Beni kollarının arasına aldı ve kapıyı açmam için destekledi.

İki infaz memuru koridorda ilerleyerek önümüzde durdular ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Profesör Brent'in ofisine git. Cáel'in onu burada öldürmediğinden emin ol," diye tersledi Knox.

Öldürmek kelimesini duyunca vücudum daha da titredi.

Knox küfretti. "Özür dilerim. Çok özür dilerim." Boş koridorlarda hızla yürüdü ve ben de herhangi bir öğrenci ya da personelle karşılaşmamak için dua ettim.

Knox binanın otoparka açılan arka kapısını tekmeleyerek açtı.

Güneş parlıyordu. Günün karanlık olaylarıyla öyle bir tezat oluşturuyordu ki beynim bir türlü hesaplayamıyordu. Hiçbiri bir anlam ifade etmiyordu.

Dişlerim takırdamaya başladı.

"Dayan Hayden. Neredeyse . Seni eve . Seni ısıtıyorum," diye Knox.

"Ne oldu böyle?" diye seslendi derin bir ses. Bir parçam bunun Easton'ın sesi olduğunu anladı. "Terry aradı ve seninle arabada buluşmamı söyledi."

Easton'ın yüzü görüş doldurduğunda görüşüm bulanıklaştı. Yüz hatlarını tam olarak seçemiyordum ama içine sinmiş olan öfke her şeyi bastırıyordu.

Bir hırıltı dudaklarını büktü. "Kim. Yaptı. Kim yaptı?"

CÁEL

"Onu öldürmeyin. Burada olmaz," diye uyardı Terry.

Kelimeler kulaklarımda uğuldayan kanın arasından zar zor geçiyordu. Tek görebildiğim Hayden'ın yüzüydü. Yarılmış dudağı. Yanağında çoktan oluşmuş morluk. Boynunu çevreleyen kırmızı izler.

"O. Ölüyor," diye .

Pislik herif geri çekildi. "Bunu yapamazsınız. Ben kadrolu bir profesörüm."

Alçak sesle homurdandım, ses odadaki herkesin donup kalmasına neden oldu. "Sen. Dokundun. Ona."

"*Bana* asıldı," diye tersledi Brent.

Söylenmesi gereken yanlış bir şeydi.

İleri atıldım, yumruğum Brent'in elmacık kemiğine değdi. Kafası geriye savruldu ve duvara çarptı. Kapı açılırken acı içinde uludu.

Maddox içeri girdi. "Ne haltlar ?" "Seni dava edeceğim!" Brent bağırdı.

Maddox'un bakışları benden profesöre ve oradan da tekrar profesöre kaydı. "Cáel." Bana yavaşça yaklaştı. "Ne oldu?"

Mad'in duruşunu, ses tonunu tanıdım. Sanki yaralı bir hayvana yaklaşıyormuş gibiydi. Algıladığım küçük bir şeye aşırı tepki verdiğimi düşünüyordu.

"Hayden'a *saldırdı*."

Maddox dondu kaldı, gözleri altın rengine döndü.

"Yalan söylüyor!" Brent ayağa fırlayarak bağırdı.

"Nerede o?" Maddox sordu.

"Knox onu aldı." Acı içimde parladı. Ruhumun iki parçası birbiriyle savaştı. İntikam ihtiyacı, kan ihtiyacı ve *ona* olan ihtiyaç.

Sonraki sözcükleri söylemeye çalışırken çenem ileri geri hareket etti. "Ona vurdu. Dudağını patlattı. Onu boğdu. Bluzunu yırttı."

"Yalan!" Brent bağırdı. "Üzerime geldi. Ben sadece onu üzerimden atmaya çalışıyordum."

Maddox doğruldu ve yavaşça profesörle yüzleşmek için döndü. İleriye doğru yürüdü, her adımı kasıtlıydı, avını takip eden bir avcı gibiydi. "Senin yarı boyunda. Onu bir hamlede itip kakabilirsin. Onu boğmak zorunda kalmayacağından emin olabilirsin. Yırtmana gerek kalmaz. Bluzunu. Bluzunu."

"Sen burada değildin. Görmedin," diye itiraz etti Brent.

"Hayden'ın sana on metrelik bir sopayla bile dokunmayacağını biliyorum. Ve şimdi de senin günahlarının bedelini kanla ödeyecek hasta bir olduğunu biliyorum," diye hırladı Maddox.

Brent'in yüzü kızardı. "O bir sürtük. Bunun için yalvarıyordu."

Öfke bir cehennem gibi içimi kapladı. "Ne. Ne yaptın. Sen. Dedin?"

Ejderham derimi o kadar sert itti ki onu zapt etmek fiziksel olarak acı veriyordu. Bu insanın işini bitirmek istiyordu ama önce onunla oynamak istiyordu.

"Herkes onun kendisine bakan herkesle biliyor.

Ben neden farklı olayım ki?" Brent ofladı pufladı.

"Organlarını teker teker çıkaracağım ama bunu yaparken seni canlı tutacağım, böylece acının her zerresini hissedeceksin." Sesim tamamen soğumuştı, içinde hiç sıcaklık yoktu.

Brent'in beti benzi attı. Ama onun için artık çok geçti.

Yumruğum tekrar vurdu. Bu sefer şakağına vurdum. Dikkatlice yerleştirilmiş bir darbeye yere yığıldı, baygındı.

Maddox bana baktı. "Kontrolünüzden etkilendim."

"Bunu Hayden için yaptım," diye . Bu bok çuvalını bitirmeden önce cevaplara vardı. Onun sıradan bir canavar olduğundan ve Corbetts'in Hayden'ın üzerine saldığı biri olmadığından emin olmalıydık.

Maddox'un yüzünde acı çizgileri belirdi. "Ne kadar ?"

Umutsuzca görüntüleri zihninden uzaklaştırmaya çalıştım. "İyi değildi."

"Büyücüyü çağırdık," dedi Pete öne çıkarak. "İyileşmesine yardımcı olmak için bazı merhemler yapıyor."

Terry yerdeki yığına bakarak, "Cillian öğretmeni kulübeye getirmeni istiyor," diye ekledi.

Canavarım yine üstünlük için bastırdı. Kulübenin ne anlama geldiğini biliyordu. Kanını, çığlıklarını alacağını.

Maddox, "Önce onu görünmeden buradan nasıl çıkaracağımızı bulmalıyız," diye mırıldandı. "Ve birinin ofisi temizlemesi gerekiyor ki boğuşma izleri kalmasın."

"Bir fikrim var," dedi Pete sırtarak. Kapıdan çıkıp gözden kayboldu ve birkaç saniye sonra temizlik görevlisinin temizlik arabasıyla geri döndü. "Sanırım onu olduğu gibi kutusuna sığdırabiliriz."

Evet, yapabiliriz.

Karartılmış cipimiz evimizden uzaktaki yıkık dökük kulübeye yanaştı. Brent'in çığlıklarını kimsenin duyamayacağı kadar uzağa. Bagajdan gelen boğuk çığlıkları bana ejderhamın her acı çığlığını duyacağını hatırlattı. Buna ihtiyacı vardı. Bu canavarın Hayden'a çektiği acının on katını çektermeye ihtiyacı vardı.

Arka kapıyı açtım ve araçtan dışarı kaydım, ancak çok sinirli bir Cillian tarafından karşılandım.

"Nerede. Nerede. Nerede?"

Cillian homurdandı. "Bagajda."

Pete ve Terry daha fazla talimat beklerken Maddox kapıyı açmak için harekete geçmişti bile.

Brent bükölüp kıvrılırken arka kapak yükseldi. Ama ağız bantla kapatılmış, elleri ve ayakları bağlanmıştı.

"Onu sandalyeye oturtun," diye tersledi Cillian.

İki infaz memuru, çırpınan Brent'i kolayca kulübeye taşıdı.

"Knox'tan haber aldınız mı?" Maddox sordu.

Cillian başını salladı. "O ve East şimdi Hayden'ı eve geri getiriyorlar. Yaralarını tedavi edecekler ve iyi olduğundan emin olacaklar."

"O iyi değil." Kelimeler acımasız bir suçlama gibi döküldü.

Cillian'ın gözleri karardı. "Biliyorum. Ve intikamımızı alacağız."

Bununla birlikte, kulübeye doğru yürüdü.

Pete ve Terry'nin pisliği çoktan sandalyeye bağladığını görmek için arkasından gittik. Cillian ona doğru ilerleyerek bandı söktü.

Brent haykırdı. "Hepinizi dava edeceğim. Milyarlarınızı alacağım. Kıçınıza sahip olacağım."

Cillian alçak sesle kıkırdadı ve hepimizin içini bir ürperti kapladı. "Önce cesedini bulmaları gerekir. Ve Cáel'in seni küçük küçük parçalara ayıracağı düşünülürse, bulacaklarını hiç sanmıyorum."

Brent'in yüzünün tüm rengi soldu. "."

"Yapardık. Her halükarda öleceksin. Asıl soru bunu ne kadar acı verici yapacağımız. Şimdi bana dürüstçe cevap verirsen, çabuk olmasını sağlarım. Eğer benimle dalga geçersen, Cáel'in acele etmesine izin veririm."

Ejderham tekrar kabardı. Canavarı günlerce canlı tutmak, işkenceyi mümkün olduğunca uzatmak istiyordu.

"Benimle dalga geçiyorsun," diye kekeledi Brent.

"Öyle miyim?" Cillian elini Terry'ye doğru uzatarak sordu, Terry de bıçağı doğru uzattı. Cillian hızlı bir hareketle bıçağı yere indirdi. Brent'in parmaklarından birini temiz bir şekilde kopardı.

Bir duraklama oldu ve ardından acı dolu bir çığlık geldi.

Cillian sırtarak bıçağı Brent'in pantolonuna sildi. "Şimdi. Bana bilmek istediğim şeyi söyleyecek misin?"

"Evet! Evet! Siktir!"

"Güzel. Hayden'ı hedef almanı kim söyledi?"

Brent'in kaşları çatıldı. "Ne? Hiç kimse."

Cillian bıçağı boğazına dayadı. "Bundan emin misin?"

"Evet. Çok seksi. Sadece benden hoşlanıyor gibi göründüğünü düşünmüştüm."

Maddox ve ben, Brent'in gözlerinin açılmasına neden olan sesli hırıltılar çıkardık.

"Corbett ailesini tanıyor musun?" Cillian ses tonunu öfke kaplamış bir halde sordu.

"Kim? Hayır. Okulda bir çocukları var mı?"

Brent bir bok bilmiyordu. O sadece tavsiyelerini çalışan hasta bir puştı.

Cillian geri çekilip bana baktı. "Cáel, o tamamen senin."

"Ama sen söyledin!" Brent bağırdı.

Cillian ona ters ters baktı. "Yalan söyledim."

Elimi aşağı indirdim ve pençelerimi açtım.

Brent'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nesin sen?" Sırıttım.

"Senin en kötü kabusun."

HAYDEN

Cip akıllı yolda ilerlerken Knox'a karşı titredim. Yerdeki çukurlar beni daha çok titretti. Tek ne kadar üşüdüğümdü. Kemiklerimin kırılanlaştığı türden bir soğuk.

Knox beni kendine doğru çekti. "Güvendesin, Hayden. Yanındayız."

Dudaklarımdan belli belirsiz bir inilti ıktı. Bu sestem, bu zayıflık belirtisinden nefret ama geri ekemiyordum.

"O nasıl?" Easton sürücü koltuğundan sordu. Sesinde gerginlik canlı bir tel gibi yayılıyordu.

"Şokta. Lanet olası bir yaprak gibi titriyor," diye Knox.

Easton'ın parmakları direksiyon simidinde sıkılaştı, beyazlaştı. "Umarım Cill, Cáel'in onu serbest bırakmasına izin verir."

Knox'un göğsüne daha sıkı bastırdım. Cáel'in bir parçasını daha kaybetmesine neden olmak istemiyordum. Ama aynı zamanda Profesör Brent'i bir daha görmek de istemiyordum.

Anılar bana çarptı. Elleri boğazımdaydı. Gömleğim yırtılıyordu.

Knox'un dudakları saçlarımdın üzerinde gezindi. "Neredeyse eve geldik. Neredeyse geldik." Başını kaldırdı. "Daha hızlı."

Easton, "Onu çukurlarla incitmek istemiyorum," diye mırıldandı.

"Sadece onu eve götürmemiz gerekiyor. Pete, Marcus'un bizim için orada iyileştirici merhemler bıraktığını mesaj attı."

İyileştirici merhemler. bana olanlara dair tüm kanıtları silecek bir şey yaptığından hiç şüphem yoktu. Anıları da silecek bir şey yapıp yapamayacağını merak ediyordum. Brent'in öfkeyle çarpılmış yüzünü ya da o karanlık gözlerdeki niyeti görmek istemiyordum.

Knox'a karşı ürperdim.

"Ne yapabilirim?" diye yalvardı. "Neye ihtiyacın var?"

"Soğuk algınlığı," diye fısıldadım.

Knox vücudumu kendi vücuduyla daha fazla örtmeye çalıştı. "Eve gider gitmez seni banyoya sokacağız. Bu seni hemen ısıtır. Sonra da merhemi sürüp yatağa gireceğiz."

Adamların bölgesine açılan kapıdan geçerken sarsakça başımı salladım. Açıkta ama birkaç muhafız nöbet tutuyordu.

Easton'ın bizi eve götürmesi sadece birkaç dakika sürdü. Her dönüşü bir yarış arabası sürücüsü gibi yaptı ve ön kapının yanında patinaj çekerek durdu.

Easton bir sürücü koltuğundan kalktı ve arka kapıyı açmak için yanıma geldi. Knox beni kollarına alarak dışarı çıktı. Beni sanki bir tüyden daha ağır değilmişim gibi taşıdı. Ama şekil değiştirenin gücüyle, belki de hissettiğim tek şey buydu.

Easton koşarak ön kapıyı açtı ve Knox beni içeri taşıdı.

Knox başını antredeki rafın üzerinde duran kavanozlara doğru eğdi. "Bunlar merhemler olmalı."

Easton başıyla onayladı, onları aldı ve bizi merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

Knox beni yatak odama doğru götürdü. Tanıdık görüntüler ve kokular kaygımı hafifletmeliydi ama yine de beni kısılcına almıştı. Ve soğuk beni bırakmıyordu.

Knox yatak odamdan geçip banyoya girdi ve ışığı yaktı. Ayaklarımı dikkatlice yere koydu. "Ayakta durabilir misin? Sana banyo yaptıracağım."

Başımı sallayarak onayladım. Ama o uzaklaşırken ben de bocalamaya başladım.

Güçlü kollar bana sarıldı. "Seni tuttum," diye fısıldadı Easton.

Tüm vücudum titredi. "Soğuk. Çok soğuk." Dişlerim şiddetle gıcırdadı ve Easton küfretti.

Knox'a "Onu ısıtmalıyız," dedi.

"Biliyorum. Şimdi banyoyu hazırlıyorum," diye verdi Knox.

"Tamam, Hayden. Seni bu kıyafetlerden kurtarmamız gerek. Bunu yapabilir miyiz?" Easton nazikçe sordu.

Tekrar başımı salladım ama bu hareket pek bir anlam ifade etmeyen bir tür kesik kesik hareketti.

". Kollarını benim için kaldırabilir misin?"

Dediğini yaptım ve Easton kazağı dikkatlice başımın üzerinden kaldırdı. Gözleri yırtık gömleğime dikildiğinde altın rengine dönüştü ve öfkesini bastırmaya çalışırken nefes alış veriş düzensizleşti. Sertçe yutkundum. "Gömlek, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Easton gömleği omuzlarımdan kaydırıp ve harap olmuş giysi yere düştü.

Knox yanıma geldi ve dizlerinin üzerine çöktü. "Kotunu getireceğim, tamam mı?"

Yine o dengesiz şekilde başımı salladım.

Parmakları hızla hareket ederek ayakkabılarımı, ardından pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkardı.

Daha da sert bir şekilde titrerken parmaklarım Easton'ın tişörtüne dolandı. "Sakın bırakma," diye yalvardım.

Beni kendine çekti. "Seni tuttum. ."

Knox ayağa kalktı, sütyenimi çözdü ve Easton beni tutarken bile onu çıkarmayı başardı. "Küvet yeterince dolu."

Easton'ın başını salladığını görmekten çok hissettim.

"Hayden, seni küvete sokabilir miyim?" diye sordu.

Sarsıntı tüm gücüyle geri gelmişti ama belki de hiç geçmemişti. Yalnız kalmak istemedim. Anıların gelmesini istemiyordum. "Sakın bırakma."

Tek söyleyebildiğim buydu.

Easton küfrederek beni kollarının arasına aldı ve ayakkabılarını tekmeledi. "Ne yapıyorsun sen?" Knox sordu.

"Sözümü tutuyorum." Easton devasa küvete doğru yürüdü ve ben kollarındayken küvete girdi. Bir şekilde beni aşağı indirmeyi başardı.

İkimiz de suya girdik.

O kadar sıcaktı ki donmuş tenimi haşladı. Bir inilti çıkardım.

Sustu. "Çok mu sıcak?"

Başımı şiddetle salladım. O sıcaklığa ihtiyacım vardı.

"Tamam. Birlikte giriyoruz." Easton bizi suyun derinliklerine indirdi.

Kot pantolonu sıırıslıklam olmuştu. Sonra tişörtünün yarısı. Ama umurunda değil gibiydi.

Sonunda tamamen suya batmıştık. Sıcaklık içime sızarken Easton beni göğsüne yasladı ve titremem biraz olsun hafifledi. "İşte benim kızım. Güzel ve sıcak. Seni tuttum. Bırakmayacağım."

EASTON

Sarsıntının en kötüsü hafiflemiş olsa da, Hayden'ın vücudunda hâlâ hafif bir titreme vardı. Öyle bir titreme ki, o pislği dilim dilim doğramak istedim.

Öfkemin galip gelmesine izin vermemek için nefesimi dengede tutmaya çalıştım. Cillian, Maddox ve Cáel Brent'le ilgilenecekti. Hayden'ın şu anda bana ihtiyacı vardı.

Bu düşünceyle sustum. Bana ihtiyacı vardı.

Göğsümde bir korku ve umut savaşı vardı. Ama bu savaşı kaybediyordum. Hayden'dan uzak durmak çok zordu. Özellikle de şimdi.

Suçluluk duygusu hızlı ve sert vurdu. Olmam gerektiği gibi sınıfta olsaydım, Brent onu yalnız yakalayamazdı. Bunların hiçbirisi olmazdı.

Knox yumuşak bir sesle, "Doğu," dedi.

İkizim beni çok iyi anladı.

"Orada olmalıydım," diye fısıldadım kısık sesle.

"Hepimiz orada ."

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Bunun için kendimi asla affetmeyecektim.

Hayden vücudu benimkine karşı daha da gevşerken bir inilti daha çıkardı.

Knox sessizce, "Uyuyor," dedi.

"Güzel. İhtiyacı olan şey bu."

Knox bir süre bizi inceledi. "Onu birkaç dakika daha orada tutalım. Tamamen ısınması gerekiyor."

"Sarsıntı daha iyi."

Başını salladı. "Adrenalin vücudunu terk ediyor."

Adrenalin çünkü hayatı için savaşıyordu, mümkün olan en kötü şekilde ihlal edilmemek savaşıyordu.

Öfkem geri gelmişti ve kollarımın üzerinde pullar dalgalanıyordu. "Cillian'dan haber aldın mı?"

Knox arka cebinden telefonunu ekranı taradı. "Onu kulübede yakalamışlar."

"Güzel," diye kestirip attım.

Kulübenin ne anlama geldiğini biliyordum. nefes almadan çıkamazdı. Tanrım, umarım Cael o sapığa acele etmemiştir. Umarım sonunu acı verici yapmıştır.

Knox bana baktı. "İkinize de kuru giysiler getireceğim. Bir dakikalığına iyi olacak mısınız?"

Başımı salladım ve o da banyodan çıktı.

Parmaklarım Hayden'in omurgasında bir aşağı bir yukarı gezindi. Teni inanılmaz derecede pürüzsüzdü. Narindi. Tıpkı onun gibi. Ama bu narinlik bir güç saklıyordu.

Knox bana Hayden'in karşılık verdiğinin açık olduğunu söylemişti. Kendisinin iki katı büyüklüğünde birine karşı savaşmış ve birkaç iyi yara almıştı. Tanrım, daha fazla güce sahip olması için değişmesini istedim. Böylece insan pisliklerinin ona karşı hiç şansı olmazdı. Diğer şekil değiştirenlere karşı pek bir faydası olmazdı ama en azından daha eşit bir maç olurdu.

Ayak sesleri duyuldu ve Knox elinde benim için bir çift eşofman ve tişört, Hayden için de birkaç pijamayla yeniden ortaya çıktı. Onları tezgahın üzerine koydu. "Onu çıkarmaya hazır mısınız?"

Hayır. Değildim. Çünkü Hayden kollarımdayken, onun güvende olduğunu biliyordum. Bütün olarak.

"Elbette," diye yalan söyledim.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Hayden?"

"Mmm," diye mırıldandı.

"Seni banyodan çıkaracağım, tamam mı?"

"Tamam," dedi dudaklarını şapırdatarak ama tam olarak uyanmamıştı.

Ayağa kalktım, banyonun sıcaklığından sonra hava soğuk gelmişti. Knox elinde bir havluyla hemen yanıma geldi ve Hayden'ı kollarımdan aldı. Ama onu istemiyordum. Bunu yapmama izin veren tek şey onun kuruması ve ısınması gerektiğini bilmektir.

Sırılsıklam giysilerimi çabucak çıkardım ve her yere su sıçratmasınılar diye akan küvete attım. Bir havlu kaptım ve eşofmanları giymeden önce kendimi olabildiğince hızlı kuruladım.

Knox, "Pijamaları al," diye .

Yaptım ve ona ve Hayden'a geri döndüm. Gözlerini kırıştıtarak bana bakarken gözleri cam gibiydi. "Teşekkür ."

Çenemdeki bir kas . "Bana teşekkür etmene gerek yok."

Yapmamalı. En başta bunu engellemek için orada gerekirken.

Üstünü açarken pijamanın altını Knox'a uzattım. "Hadi şunu giy."

Hayden'in göğsünden özenle kaçınarak kollarını kolların içine sokmaya ve sonra da onu sarmaya odaklandım. Parmaklarım yavaşça her düğmeyi ilikledi. Ama en üst düğmeye ulaştığımda bakışlarım boğazındaki kızgın kırmızı izlere kilitlendi. Çoktan morluklara dönüşmeye başlamışlardı.

Hayden'in pijamalarını giydirmek için ayağa kalkan Knox'a, "Bana merhem getir," diye .

Başını sallayarak onayladı ve iki kavanozu koyduğum yere geçti. Birini bana uzattı. "Bu herhangi bir morluk için. Bende de dudağı için olanı var."

Kapağı açtım ve parmağıma bir parça damlattım. Bakışlarım Hayden'inkilerle kilitlendi. "Acıyan bir yer olursa bana söyle."

"Tamam," diye fısıldadı.

Mümkün olduğunca nazikçe izlerin üzerine sürdüm. Tanrım, bunun her türlü acıyı, ona olanları hatırlatan her şeyi silmesini umuyordum. Kokusunda bir miktar gül vardı. Daha önce elimize geçenlerden çok daha iyiydi.

Hayden'in boynuna sürmeyi bitirdim ve sonra bir başka çürüğün olduğu yanağına bir parça sürdüm. "Çok üzgünüm, Hayden."

"Senin suçun değil," dedi kısık sesle.

Ama öyleydi. Ve bunu asla unutmuyacaktım.

"Hadi," dedi Knox, bir kolunu onun beline dolayarak. "Seni yatağa yatıralım."

Ben parmaklarımı havluya silerken Knox'un onu yatak odasına götürmesine izin verdi. Ben peşinden gittiğimde Hayden dev yatağın ortasına yerleşmiş, Knox da onun yanına yerleşmişti.

Hayden, Knox'un içine doğru kıvrılırken göz kapakları dalgalandı ve tekrar uykuya daldı. Şu anda en çok ihtiyacı olan şey buydu.

Knox'un bakışları benimkilerle kilitlendi. "Kal."

Yutkunurken boğazım düğümlendi. Yapmam gereken ilk şey ayrılmaktı.

Ama ben .

Yatağa doğru yürüdüm ve Hayden'ın diğer tarafına geçtim, Knox tüm bu süre boyunca beni izledi.

"İyi misin?"

Başımı salladım. "Ama artık bir önemi yok." Öfkeli şeytanlarımla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacaktım. Çünkü beynim onun beni mahvedeceğini söylese de kalbim onu seçmişti. Alevlerin içinde yok olup gidecektim.

HAYDEN

Sıcaklık her yanıma koza gibi sarmıştı ve sabah ışığına karşı gözlerimi kırıştıtırırken anlamsız bir mırıltı çıkardım. Ve beni karşılayan manzara karşısında göz kırpmaya devam ettim. Rüya görüyor olmalıydım. Mantıklı olan tek cevap buydu.

Çünkü önümdeki manzara asla emin bir şeydi. Easton yastıklara yaslanmış, bana bakıyordu. Uzun saçları uykudan dağılmış, kahverengi ve sarının o muhteşem karışımıyla omuzlarının etrafında kıvrılmıştı. Parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu ama bunun rüyayı bozacağını biliyordum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu
hoyratça. Tekrar göz kırptım. "Rüya
görüyorum."

Easton kaşlarını çattı. "Hayır..."

Arkamdan bir kıkırdama sesi geldi. "Rüya görmüyorum, bebeğim."
Knox yatakta doğrulurken omzuma bir öpücük kondurdu.

Ben de aynısını yapmak için çabaladım. Vücudum bu hareketi biraz protesto etti. Kaslarım sanki çok sert bir rollercoaster yolculuğuna çıkmışım gibi ağrıyordu ve bu da anılarımın yüzeye çıkmasına neden olmuştu.

Onlarla savaşmaya çalışarak gözlerimi sıkıca kapattım.

Knox bir anda elimi tuttu. "Bir şeyin yok. Güvendesin."

"Güvendesin," diye fısıldadım, kendimi buna inandırmaya çalışarak.

Yavaşça gözlerimi açtım ve endişeli yeşil gözlerle karşılaştım. Easton yüzünü bana dönecek şekilde yer değiştirmişti. "İlaca ihtiyacın var mı? Bir yerin acıyor mu?"

Elimi dudağıma götürdüm. Yarılan yerde herhangi bir yara izi yoktu. Sonra parmaklarım boynuma gitti. Oradaki deriyi dikkatlice yokladım ama acı yoktu.

Knox, "Marcus sana iyileşmene yardımcı olacak birkaç şey yaptı," diye açıkladı.

Onun ve Easton'ın yaralarımı tedavi ettiği belli belirsiz anı zihnimi doldurdu. Sırılsıklam bir Easton.

Bakışlarım onunkilere kaydı. "Benimle birlikte banyoya girdin."

Tamamen giyinik olduğu gerçeğini görmezden gelmiş ve hemen içeri girmişti. Onun nezaketini hatırladıkça içim cız etti.

"Birine ihtiyacın vardı."

Easton için de bu basitti. "Teşekkür ederim."

Bu onu kaşlarını çatmaya itti. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"..." Knox'a döndüm. "Ne oldu, biliyor musun?"

Danışmanımın adını söyleyecek cesareti kendimde bulamadım, bunun beni tekrar sarmala sokmasından çok korktum.

Knox ve Easton bir sessiz kaldılar. Sonunda Easton boğazını temizledi. "Onun icabına bakıldı."

"Halledildi..." Olaylar netleştikçe sözlerim kesildi. "Oh." Knox

şakağıma bir öpücük kondurdu. "Bir an bile suçluluk duyma.

Bunun gibi davranışlar. Asla tek seferlik değildir. Sayısız kadını daha incitmeye devam edecek birinden dünyayı ."

Bu düşünce midemi bulandırdı. Knox haklıydı. İlk olmamın imkânı yoktu ve kesinlikle son da olmayacaktım. Brent'in önceki kurbanlarının benim sahip olduğum türden bir destek ve desteğe sahip şüpheliydim. Muhtemelen bununla tek başlarına başa çıkmak zorunda kalmışlardı.

Ama yalnız değildim. Artık yalnız değilim.

"Knox haklı," diye homurdandı Easton. "O pislik için ölüm bir iyiliktir."

Odağım ona kaydı, onu gerçekten kavradım. Yüzeyin altındaki öfkeyi görebiliyordum ama aynı zamanda endişeyi de görebiliyordum. Benim için.

"tartışmayacağım." Sadece homurdandı. "Canın acıyor mu?" Başımı salladım. "Pek sayılmaz." Easton ayağa kalkmaya başlayarak, "Evet," dedi. Kolunu tuttum ve onu durdurdum. "Sadece küçük bir kas ağrısı. İlaç tedavisi gerektirecek bir şey yok." Easton bir an için beni inceledi, ona doğruyu söyleyip söylemediğimi çalışıyordu. "Ben şehit değilim. İyi bir şeye ihtiyacım olsaydı sana söylerdim." İfadesinde bir mizah kırıntısı görmeyi umuyordum ama en ufak bir ima bile yoktu. "Ben iyiyim," diye söz verdim. Fiziksel olarak da iyiydim. Ama zihinsel ve duygusal olarak bunun biraz zaman alacağını biliyordum. Easton elini kaldırarak yüzümdeki saçları taradı. "Dinlenmek ve iyileşmek için zamana ihtiyacın var." "Normal programlarımıza devam etmemiz gerekmiyor mu? Cinayetten paçayı kurtarmak konusunda uzman değilim ama bu başlangıç için iyi bir yer gibi görünüyor." Knox kıkırdadı. "Haklı olduğu bir nokta var." Easton yine kaşlarını çatığında, "Bugün sabah dersim yok, bu yüzden kampüste olmam gerekmeden önce birkaç saatim var," dedim. "Saat on bire kadar hiçbir şeyimiz yok," dedi Knox. "Güzel bir kahvaltı yapabilir ve kampüse gidene kadar dinlenebiliriz." "Peki," diye Easton. Dudaklarım kıkırdadı. "Endişelendiğiniz için teşekkür ederim." Kaşları daha da çatıldı. "Bana teşekkür etmeyi bırak." "Kime teşekkür edeceğimi kontrol edemezsiniz. Sadece ilginize minnettar olduğumu bilmenizi istiyorum." Nefes nefese kaldı. "Tamam." Easton bir an sessiz kaldıktan sonra elini yavaşça yüzüme götürdü. "İyi olmana çok sevindim." Kalbim nefesim kesildi. Easton yutkunurken boğazı düğümlendi. "Artık senden uzak kalamam, Hayden. Denedim. Çok uğraştım. Ama sen her savunmayı aştın."

İçimde bir savaş patlak verdi. Bir yanım zafer çığlıkları atıyordu. Ama diğ er yanım kaşlarını çattı.

Easton'ın yüzünde tedirginlik ifadesi belirdi. "Sorun nedir?"

Doğru kelimeleri ararken yanağımın içini yokladım. "Beni *ben* olduğum için istemeni istiyorum, bağıın seni kıldığı için değil."

"Beni bağ kırmadı. Sen . Kim olduğun yüzünden."

Başımı salladım ve dokunuşundan uzaklaştım. Elinin yüzümde kaybolması beni öldürdü. "Beni *tanımıyorsun* bile. Çünkü beni tutmaya çok kararlıydın."

Easton'ın gözleri parladı. "Seni tanıyorum Hayden. Kendi ruhumu tanıdığım gibi. Gerçek bir eş işte ."

"Ama senin için gerçek bir eşten daha fazlası olmak istiyorum. Senin *seçtiğin* kişi olmak istiyorum. Sana zorla kabul ettirilen biri değil."

KNOX

Hayden'ın sözleri karşısında Easton'ın yüz ifadesi kapandı. "Beni zorlamadın."

Kaşlarını meydan okurcasına kaldırdı. "Gerçekten mi? Çünkü ilk günden beri bana böyle davranıyorsun."

Ağzını kapattı. Çünkü ortada tartışılacak bir şey yoktu. Hayden tamamen haklıydı. Easton şimdi kendine geliyor olabilirdi ama yaptıklarının sonuçları vardı.

Yataktan kalktı ve kapıya doğru yürüyüp arkasından çarptı.

Hayden'ın omuzları çöktü ve kendi içine doğru kıvrıldı.

Easton'ı tekrar yere sermek için yanıp tutuşuyordum. Kollarımı ona dolayarak Hayden'ı kendime çektim. "Her şey yoluna girecek."

"Ben büyük bir kaltak mıyım?"

"Hey, eşim hakkında bu şekilde konuşma." Parmaklarım iddia işaretimin üzerinde ve altındaki hava girdabında . Damgamı onun teninde görmekten asla bıkmayacaktım.

Hayden göğsüme doğru mırıldanarak, "Kendince bir şeyler yapmaya çalışıyordu," dedi.

"Sana zarar verdi," dedim usulca. Kelimeleri söylemek bile öldürüyordu. Kardeşimin, ikizimin, hayatımın kadınına böyle bir zarar verdiğini bilmek

sevdim.

Hayden'ın parmakları pazumdaki değerli taşın üzerinde gezinerek içime saf bir zevk titremesi gönderdi. "O yaptı. Bunun karmaşık olduğunu biliyorum. Beni incitmesi kişisel değildi. Ama olanları sihirli bir şekilde unutamam. O da beni tanımak için zaman ayırmadı."

Ona daha sıkı sarıldım. "Anlıyorum." Dudaklarım tekrar şakağına değdi. "Sadece ona seni tanınması için bir şans ver, tamam mı?"

Bunu Hayden'dan istemeye hakkım yoktu ama yine de yaptım. Çünkü onu ya da kardeşimi acı içinde görmeye dayanamıyordum. Ve bu şeyi çözene kadar ikisi de acı çekecekti.

Hayden gözlerimi görebilmek için başını geriye doğru eğdi. "Çok yumuşaksın, bunu biliyor muydun?"

Ona sahte bir kaş çatma hareketi yaptım. "Hayır. Ben vahşi ve korkunç biriyim." Kıkırdadı. "Tir titriyorum."

Eğilerek alt dudağını hafifçe ısırdım. "Öyle olmalısın."

Hayden ağzını benimkine bastırarak karşılık verdi. İçgüdüsel olarak dilimi içeri soktum ama daha fazla ileri gitmemek için kendimi zorladım. Dün çok fazla şey yaşamıştı. Sonunda geri çekildiğimde Hayden'ın gözleri hafif cam gibiydi.

"Öpüşmede iyisin."

Kıkırdadım. "Böyle düşünmene sevindim." Ses tonumdaki mizah kayboldu. "Nasıl hissediyorsun? *Gerçekten mi?*"

Hayden uzandı ve çenemi okşadı. "Ben iyiyim. İşin duygusal yönüyle daha fazla uğraşmam gerekeceğini biliyorum ama sen ve bağımızın geri kalanı... beni güvende hissettiriyor."

Alnımı onunkine bastırdım ve yasemin kokusunu içime çektim. "Buna sevindim. Ama biliyorsun ki herhangi bir konuda konuşmaya ihtiyacın olursa ben her zaman buradayım."

"Biliyorum," diye fısıldadı Hayden. "Seni seviyorum Knox. Kendimi buraya ait hissetmeme yardımcı olduğun için teşekkür ederim. Bana bir yuva verdiğin için."

Kalbim göğsümde sarsıldı. Benim cesur, güzel kızım. O kadar çok şey yaşamıştı ki. Keşke hepsini silebilseydim. "Keşke seni ne kadar sevdiğimi hissedebilseydin."

". Bunu her gün yaptığın her şeyde hissediyorum."

İçimdeki her şey büküldü. "Gitmene izin vermeliyim yoksa bu yataktan asla çıkamayacağız."

Bunun üzerine Hayden'ın midesi guruldadı.

Güldüm. "Tamam, sen hazırlan. Seninle yemek odasında buluşuruz."

Gidip Doğu'yu bulmalıyım."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Benden nefret etmiyor, değil mi?" "Hayır. Senden nefret etmiyor."

Sorun, Easton'ın Hayden'a aşık olmasıydı ve bu onu çok korkutuyordu.

Başını salladı ve yataktan kaydı. "Seninle kahvaltıda buluşuruz."

Hayden banyoda kayboldu ve ben de aceleyle kot pantolonumu giydim. Easton'ın kokusunu takip ederek koridordan yatak odasına gittim. Kapıyı çalmaya zahmet etmedim. Bana sadece söyleyeceğini biliyordum.

Kapıyı açtığımda onu pencereden dışarı, ormana bakarken buldum.

"Annemin sana kapı çalmayı öğrettiğini biliyorum." "Bana defolup gitmemi söyledin."

Easton, "Sen söyledin, ben değil," diye mırıldandı.

Yanına gittim ve onu hafifçe ittim. "Suratsız bir bebek gibi davranmayı kes."

Easton bana dik dik baktı, gözlerindeki altın rengi parlıyordu. "Ona onunla birlikte olmak istediğimi söyledim ve o beni reddetti."

Alay ettim. "Ona temelde onunla hiçbir şey yapmak istemediğini söyledin, ama bağ savunmanı kırdı ve onun ayaklarına kapanmasını bekledin."

"Ben yapmadım-"

"Sen yaptın." İçimi çektim. "Seni sevdiğimi biliyorsun East. Ama Hayden'a tam bir pislik gibi davrandın. Onu incittin. Bu işte gerçekten var olduğunu kanıtlaman zaman alacak. Sadece bağ için değil, onun için de."

Easton'ın yüzünde acı çizgileri belirdi. "Onu incitmek istememiştim. Sadece yapamadım-"

"Korkmuştun."

Bakışları benimkilerle birleşti. "Çok korkmuştum. Hâlâ da öyleyim." İkizimin omzunu kavradım. "Korkunun kazanmasına izin verme."

"Deniyorum. Ama çok zor. Dün onu gördüğümde içimdeki her şey paramparça oldu. Acının en kötüsüydü."

"Çünkü onu önemsiyorsun."

"Ve bir parçam da keşke diyor."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Bunu hissediyor, East. Onun hissetmemesi için birbirimize çok bağlıyız."

Easton küfretti ve adım atmaya başladı. "Onu öylece kapatamam."

"Bunu biliyorum. Ama hareketlerini kontrol edebilirsin. Onu tanımaya çalış. Onunla vakit geçirin. İlişkinize yatırım yaptığınızı ona hissettirin. Senin için zor olsa bile."

Easton'ın adımları yavaşladı ve sonunda durdu. "Neden bana biraz taşak büyütmemi söylüyormuşsun gibi hissediyorum?"

Sırıttım. "Çünkü öyleyim."

Bu sefer Easton beni itti. "Tam bir ."

"Hayır, ben sana acı gerçeği söyleyecek iyi bir ağabeyim. Hayden'ı istiyorsan, onu kazanmak zorundasın."

HAYDEN

Ellerimi kot pantolonla eşleştirdiğim bluzun üzerinde gezdirdim ve onuncu kez yansımamı kontrol ettim. Çürükler ve yarılmış dudak tamamen . Ama yine de, silik yara izlerine dönüşene kadar iddia izlerimi gizlemek için dikkatli olmam gerekecekti. Markalar sadece dövme gibi görünüyordu, bu yüzden en azından onların yeterince kolay bir açıklaması olacaktı.

Aynada kendime bakarken nefes nefese kaldım. "Tavuk gibi davranmayı bırak."

Sertçe yutkundum ve yansımana arkamı döndüm. Yatak odamdan geçerek koridora yöneldim. Merdivenlerin tepesine ulaştığımda, belli belirsiz sesler duyabiliyordum. Midem bulandı.

Saldırıdan beri Cillian, Cáel ve Maddox'u görmemiştim. *Onunla* uğraştıklarını biliyordum. Bunun için minnettardım ama bana farklı gözle bakmalarını istemiyordum.

Omuzlarımı dikleştirerek merdivenlerden indim ve yemek odasına doğru ilerledim. İçeri adımımı attığım anda tüm konuşmalar kesildi.

Bir girişte bekledim. "Merhaba."

Cáel bir anda ayağa kalktı ve bana doğru yürümeye başladı. Bakışlarıyla herhangi bir yaralanma belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Bir şey görmeyince beni kollarının arasına aldı. "Küçüğüm," diye homurdandı.

Ona sıkıca sarıldım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Yüzünü boynuma gömdü, beni içine çekti. Nefes verirken vücudu titredi.

Temasın yardımcı olacağını umarak bir dakikalığına ona sarıldım.

Sonunda, yüzünü görmek için bir parça geri çekildim.

Bir elimi kaldırdım ve yüz hatlarında gezdirdim. Parmaklarım gözlerinin altında, koyu lekelerin olduğu yerde gezindi. "Uyumamışsın."

Cáel başını hafifçe salladı. "Ejderhamın dışarı çıkmasına izin vermem gerekiyordu. Dün onun için çok zordu. Bu durumlara girdiğinde, o yorulana kadar uçmam gerekiyor."

Ona kaşlarımı çattım. "Ama şimdi sen de yoruldun."

Cáel eğildi ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Senin iyi bildiğim sürece ben de iyi olacağım."

"Öyleyim."

Bir boğaz temizlendi ve Cillian'ın yanımızda durduğunu gördüm. Onun da gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Cáel'in elinden kurtuldum ve kollarımı ona doladım.

Cillian beni devasa gövdesinin içine aldı. "Gerçekten iyi misin?"

Ona karşı başımı salladım. "Ama değilsin."

"Uzun birkaç gün," diye mırıldandı.

Daha çok haftalar gibi. Kalbinin üzerine bir öpücük kondurmak için başımı çevirdim. "Seni çok özledim."

"Hiçbir fikrin yok, Küçük Alev."

Sözleriyle içime bir sıcaklık yayıldı ve ona daha sıkı sarıldım. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

"Teşekkür ," diye mırıldandı.

Birkaç dakika daha öylece durduk, birbirimize sarıldık, Cáel'in sıcaklığı sırtımdaydı. Cillian sonunda beni bıraktığında Maddox'un da küçük grubumuza katıldığını fark ettim.

Ayaklarını sürüyerek yere baktı. Bu hareket hiç Maddox'a yakışmıyordu. Maddox genellikle sakın ve kendine güvenen biriydi. Asla kendinden emin olmazdı.

Sonunda başını kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Çok özür dilerim." Ona kaşlarımı çattım. "Sen hiçbir şey yapmadın-"

Maddox başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Brent'in kadın danışmanlarının genelde buralarda takılmadığını . Bunun kadın düşmanı olduğu için olduğunu düşünmüştüm ama daha yakından bakmalıydım. Daha fazlası bilmeliydim."

"Yani psişik olmadığın için kendini mi suçluyorsun?" Meydan okudum.

Maddox'un kaşları kalktı. "Hayır, ben-"

"Güzel. Çünkü bu gerçekten çok aptalca olurdu ve ben senin buralarda dahi olduğunu sanıyordum."

Dudakları seğırdi. "Bu itibarın sarsılmasına izin veremem." "Hayır, veremezsin."

Maddox elini uzatıp benimkine doladı. Bu basit dokunuş içimde bir sıcaklık dalgası yarattı. Avucumun içinde his kırıntıları dans etti. "İyi olmana sevindim. Savaşığına sevindim."

Yutkunurken boğazım düğümlendi. "Ben de."

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve Maddox elimi bıraktı. Teması kaybettiğim anda sanki göğsümde bir delik açılmıştı. Maddox'un o küçük parçaları benim için mantıklı olandan çok daha fazla şey ifade ediyordu. Ama sahip olduğum her şeyle onlara tutunacaktım.

"Neler oluyor?" Knox sordu. "Masada yemek varken neden hepiniz dikiliyorsunuz?"

Cillian kıkırdadı. "Tek yönlü bir zihin."

Knox'un yanından geçip Easton'a baktım. Daha önce yatak odamdan hışımla çıkışından sonra düşmanlık beslemeye hazırdım. Ama hiçbir şey bulamadım. İlerledi ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu. "Sana bir tabak hazırlamamı ister misin?"

Etrafımızdaki herkes sustu.

"Uh, hayır. Sorun değil. Yapabilirim." Kelimelerim birbirine karıştı.

Easton başıyla onayladı. "Sadece yeterince yediğinden emin ol. Dün akşam yemeğini kaçırdın."

Uyuyakalmıştım ve karnım çok açtı. Masaya doğru ilerledim ve her zamanki yerime oturdum. Easton arkamdan geldi ve Knox'un yerini o kapamadan .

Knox sırtışını gizlemek için başını eğdi ve masanın karşı tarafını tercih etti. Arsız piç.

Tabağıma yumurtaları, harika görünen bir kruvasanı ve gökkuşağının tüm renklerini barındıran bir meyve salatasını . Yemeye başladığımda Cillian'a baktım. "Kim olduğunu bildiğin kişiyle her şey halledildi mi?"

Cillian'ın parmakları çatalını sıkıca kavradı. "Evet. Artık bir sorun olmayacak. Eğer biri onu görüp görmediğinizi sorarsa, dersten sonra bir toplantınız olduğunu ve Knox'un sizi oradan aldığını söyleyin. Ondan sonra Brent'i görmediniz."

Yalan bile değildi. Knox beni toplantıdan gerçekten almıştı. Anılar su yüzüne çıkmaya çalışırken içimi bir ürperti kapladı.

Knox boğazını temizledi. "Sabah izinliyiz. Ne yapmak istersiniz? Alışverişe gidebiliriz ya da yürüyüşe çıkabiliriz."

Easton, "Dinlenmeli," diye karşı çıktı.

Ona yan gözle bir bakış gönderdim. "Tamamen iyi hissediyorum. Ve sanırım on beş saat kadar uyudum."

Easton kaşlarını çattı ama başını salladı.

Kruvasanımdan bir parça kopardım. "Yapmak istediğim bir şey var."

Cillian bana döndü. " söyle."

Ve bunu kastettiğini biliyordum. Bana kalbimin arzularını vermek için yeri göğü oynatırdı.

Ona gülümsedim. "Ejderhalarınla tanışabilir miyim?"

HAYDEN

Hepimiz büyük açıklığa doğru ilerlerken tepemizde kuşlar ötüyordu. Maddox hariç herkes. Kağıtlara not vermek için kampüse gitmesi gerektiğine dair bir bahane uydurmuştu ama beni uzaklaştırdığını hissetmekten kendimi alamıyordum. Ya da en azından bir sınır koyuyordu. Ejderhasıyla tanışmama hazır değildi.

Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalıştım. İşlerin onun için karmaşık olduğunu biliyordum. Ama fakültedeki pozisyonunun sadece uygun bir bahane olup olmadığını merak ediyordum.

Etrafımızdaki ormana bakarak arkamı döndüm. "Burası çok güzel."

Cillian sıırttı. "En sevdiğimiz yerlerden biri. Havalar ısındığında çok uzakta olmayan bir yüzme havuzu var."

Kulağa harika geliyordu. Bölgelerini keşfetmek için sabırsızlanıyordum. Bahse girerim sayısız hazine vardır.

Knox yanıma taşındı. "Bundan emin misin?"

Başımı salladım, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Onlarla tanışmak istiyorum."

"Sizinle iletişim kuramayacağız, sadece iletişim kurabileceğiz."

"Nasıl?" Ben sordum.

Knox'un ağzının bir köşesi kalktı. "Ejderha formundayken zihin konuşması yapabiliriz."

Çenem gevşedi. "Ciddi misin? Bunu yapabilecek miyim?"

"Bunu ve daha fazlasını," diye garanti verdi Cillian.

"Bu çok havalı."

Cáel kıkırdadı ve başıma bir öpücük bıraktı. "Tanışmak için sabırsızlanıyorum

ejderhanı."

"Sen de ben de," diye mırıldandım. Yüzeye çıkması için giderek daha fazla sabırsızlanmaya başlamıştım. Yer değiştirmenin nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum. *Uçmanın*.

"Tamam," diye Cillian. "Herkes hazır mı?"

Çocuklar başlarıyla onayladılar. Easton kahvaltı boyunca çoğunlukla sessizdi ama yine de oradaydı. Arada bir, dikkatini verdiğini gösteren bir soru soruyordu.

Tişörtünü başının üzerine çeken ilk kişi oydu. Belirgin kas düzlemlerine bakakaldım. Göğüs uçlarında gümüş halterler parlıyordu. Onların varlığı karnımda bir sıcaklık birikmesine neden oldu. Yan tarafında büyük ama karmaşık bir dövme vardı. Sanat eseri gibi görünen bir yazıyla *Teaghlach* yazıyordu.

Easton bana yanaklarımı kızartan bir sırtıfırlattı ve ben de hemen gözlerimi kaçırdım. Ama baktığım her yerde kaslı vücutlar sergileniyordu. Sonunda başımı eğip yere baktım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım kendi kendime. Bu adamlar beni öldürecekti.

Bir saniye sonra, bir çatlama ve patlama sesi duydum. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

Bakışlarımı tam zamanında kaldırdığımda Cillian'ın beyaz gözlü, devasa, simsiyah bir ejderhaya dönüştüğünü gördüm. Hem korkutucu hem de büyüleyiciydi.

Nefes nefese kaldı ama hareket etmedi. O zaman beni beklediğini anladım. Tereddüt etmedim.

Açıklığı geçerek yavaşça ona yaklaştım. Burnuna yakın bir yere elimi uzattım. Cillian mesafeyi kapattı, bir köpeğin evcil hayvan istediğinde yaptığı gibi başıyla elime vurdu.

Başını okşarken içimden bir kahkaha yükseldi. Ne beklediğimden emin değildim ama Cillian'ın pulları ipek kadar pürüzsüzdü. Ama sıcaktı da. Bir insanın derisinden daha sıcaktı. Bunun nedeni ateş püskürtme yeteneğine sahip olmaları mıydı?

"Çok yumuşaksın," diye fısıldadım.

Cillian bir tür mırıltıya benzeyen bir ses çıkardı. Ama çok büyük olduğu için etrafımızdaki zemini titretti.

Arkamdan bir huff sesi geldi ve gümüş parlaklığında beyaz bir ejderha görmek için döndüm. Bunun Cáel olduğunu biliyordum. Onu daha önce dönüşürken görmemiş olsaydım bile, soluk mavi gözleri anlatırdı.

Ona doğru ilerlerken gülümsedim. Tabii ki Cáel evcil hayvanlar için sabırsızlanıyordu.

Ona yandan yaklaştım ve uzun boynuna doğru ilerledim. Bir elimle boynunu okşadım. Cáel de en az Cillian kadar yumuşaktı. Ona doğru eğildim, yüzümü pullarına bastırdım. Sıcaklık içime sızdı.

Cáel sadece mutlu olarak sınıflandırılacak bir hırıltı çıkardı. Benim Kızgın Marshmallow'um.

Boynuna sarıldım, her ne kadar kollarım onun çevresinin yarısına kadar gelememiş olsa da. Bıraktığımda ona doğru eğildim ve açıklığın geri kalanını seyre .

Diğer iki ejderha bana baktı. İkisi de yeşil ve altın sarısı gözlere sahipti. İşaretleri insan formundaki gözleriyle eşleşiyordu, bu yüzden onları anında ayırt edebiliyordum.

Cáel'i iterek, pulları daha yeşil olana doğru yöneldim. "Knox," diye selamladım, elimi uzattım.

Lanet ejderhanın sırtıttığına yemin edebilirim. Sonra elime vurdu. Yüzünü okşadım, sonra çenesinin altını kaşıdım.

Knox'un arka bacağı öfkeyle çarptı.

Güldüm. "Şu nokta gibi, ha?"

İkinci ejderha daha da yaklaştı.

Elimi Knox'tan çektim ve Easton'a doğru döndüm. Ejderhanın gözleri meraklıydı, içindeki duygular insandan hafifti. Havayı kokladı.

Göğsümde bir şeyler kıpırdarken ağzım kıvrıldı. İnsan Easton'a karşı hissettiğim çekincelerin hiçbirini bu hayvana karşı hissetmiyordum. Kendimi koruma ya da onun niyetini merak etme dürtüsü yoktu.

Aramızdaki mesafeyi kapattım ve kulağının arkasını kaşımak için bir elimi kaldırdım. Easton kısmen gürleyen bir hırıltı gibi bir ses çıkardı,

mırıldandı. Sadece daha geniş sırttım.

Ben o noktayı kaşırken Easton'ın kanatları çırpındı. Neredeyse yarı saydam uzantıların havada hareket edişini hayranlıkla izledim. İnanılmazdılar.

Elim Easton'ın üzerinde kaldı ve arkamı döndüm.

"Beni uçurabilir misin?"

HAYDEN

Açıklıktaki dört ejderha dondu kaldı. Bir saniye sonra hem Easton hem de Cáel kocaman kafalarını sallamaya başladılar. Konuşamaları da, benim uçma fikrimden duydukları hoşnutsuzluğu belli ediyorlardı.

"Hadi," diye yalvardım. "Bunu yapmak için ölüyorum. Belki bu ejderhamla bağlantı kurmama yardımcı olur."

Knox, bu fikir üzerinde düşünüyor gibi görünen Cillian'a baktı.

Easton'ın kardeşinin tepkisini umursamadığı belliydi çünkü ona kafa attı ve kulağını ısırdı.

Knox Easton'a kükreyerek onu .

Ses o kadar yüksekti ki, tökezleyerek birkaç adım geri attım.

Easton da bundan hoşlanmadı ve kardeşine saldırdı. Cillian kulakları sağır eden bir kükreme sesi çıkarana kadar uzuv ve kanat karmaşası içinde yuvarlandılar.

İkizler donup kalırken ellerim kulaklarıma gitti. Yavaşça kendilerini yığından kurtardılar ve başlarını eğdiler. Çok utangaç görünüyorlardı. Bir çift terliği çiğnerken yakalanmış iki küçük köpek yavrusu gibiydiler.

değildi. Kıkırdadım. İkisi de merakla bana baktı. "Azarlanan köpek yavrusu gibisiniz," diye açıkladım.

Easton bu karşılaştırmayı umursamayarak bir çekti.

Daha geniş sırttım. "Özür dilerim. Sen benim için her zaman Bay Huysuz Kedi olacaksın."

Gözleri kısılmıştı, ama oradaki eğlenceyi kaçırmadım.

Knox beni ve kardeşini dikkatle izledi ve ifadesindeki umudu gözden kaçırmadım.

Ama bunun yükünü omuzlarımda taşımak istemedim. Cillian'a döndüm. "Beni uçuracak mısın?"

Son sözü söyleyecek olanın o olduğunu biliyordum. Ne de olsa alfa oydu.

Ona doğru yürümeye başladım, anlatmaya kararlıyım. Ama Cáel bir ses çıkararak önümü kesti.

Bakışlarımla onu kıştırarak ellerimi kalçalarımaya koydum. "Bir milyon kat daha büyük olsan bile cüssenle bana kabadayılık taslayabileceğini sanma."

Cáel hâlâ hareket etmiyordu.

Etrafından dolanmaya çalıştım ama o kadar iri olmasına rağmen şaşırtıcı derecede çevikti ve yine önümü kesti. Farklı bir oyun planına ihtiyacım olacaktı.

Etrafıma bakındım, eğildim ve çam ağaçlarından birinden düşmüş bir dal aldım. Çok büyük değildi ama iğnelerinin yarayabileceğini düşündüm. Onları Cáel'in boynunun yan tarafına doğru fırçaladım.

Havlayan bir kahkaha atarak sarsıldı ve döndü. Bir boşluk bulduğum anda, Cillian'a ayırdım. *Gıdıklanan ejderhalar için şükürler olsun.*

Cáel hüsrana dolu bir hırıltı çıkardı ama Cillian jilet gibi keskin dişlerini göstererek sırtıyordu.

"Uçuşumu hak ettim mi?" Umutla sordum.

Cillian başını arkaya atarak sırtını işaret etti. Tereddüt etmedim. Cillian'ın sırtına çıkmak için birkaç deneme ama sonunda başardım, kanatlarının hemen üzerine yerleştim. Tutunacak bir şey aradım, herhangi bir şey.

Sonunda boynunda neredeyse bir pul örgüsüne benzeyen bir şey gördüm. Nazikçe dokundum. "Bunları tutarsam acır mı?"

Cillian başını salladı.

Güvende olduğumdan emin olana kadar elime doladım. Sonra Cill'in boynunu okşadım. "Ben hazırım."

Cáel ve Easton itiraz sesleri çıkardılar ama onları duymazdan geldim.

Cillian ayağa kalktı, iri bedeni açıklığın ortasına doğru ilerledi. Kanatlarını çırpmaya başladı ve üzerime bir hava akımı gönderdi. Sonra yükseliyorduk.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

Birkaç saniye içinde ağaçların üzerinde süzölmeye başladık ve sonra uçuyorduk.

Cillian hızını artırırken daldı ve çullandı. O ileri doğru fırlarken rüzgâr yüzüme çarptı. Tamamen ağırlıksız ve... *doğru* hissediyordum.

İçimde bir şeyler kıpırdadı. Gökyüzünde kendimi ne kadar evimde hissettiğime dair bir tür uyanış.

Birkaç saniye sonra üç ejderha daha bize katıldı. Bir tarafta Cáel, diğer tarafta Easton ve Knox. Cillian bizi ormanın üzerinden dağlara doğru götüren formasyona liderlik etti.

Bir şelaleye daldığında sııttım, sprey yüzüme sıçradı. Sonra tekrar yukarı çıktı ve süzöldü. O ağırlıksız his geri gelmişti ve tam bir mutluluk getirmişti.

Ailemin benden sakladığı şey bu muydu? Eğer bu forma sahip olsaydım, ondan uzak durmayı hayal bile edemezdim. Ama belki de bunu benim için yapmışlardı.

Cillian daldı ve midem onunla birlikte alçalırken mutlu bir çığlık attım. Sonra tekrar ağaçların tepesinde süzölmeye başladı.

Knox üzerimizde yükseldi, formu devasa bir gölge oluşturuyordu. Boştaki elimle yukarı uzandım ve parmaklarımı karnının üzerinde gezdirdim. Knox bir zevk kükremesi çıkardı. Soyunurken, beni kulaktan kulağa sııtmamı sağlayan bir taklayla ödüllendirdi.

En az bir saat uçtuk, sonunda eve gitmek için Cillian'ın boynunu okşadım. Kollarım ağrıyordu ve takla atmak istemiyordum.

Eve dönerken diğer çocuklar da yanımızdan ayrılmadı. Cillian bizi bir kez daha açıklığa indirirken, kenarda duran bir figür dikkatimi çekti.

Cillian'ın sırtından kayarken gülümsedim. "Mad, inanılmazdı! Uçtum! Bir şelaleye ve dağların etrafına gittik ve-"

Maddox'un yüzünü sözlerim kesildi. Gözlerinde neşeden eser yoktu. "Neyin var?"

Sertçe yutkundu ve arkamda hâlâ ejderha formlarında duran adamlara baktı. "Polis kampüsteydi. Hayden'la konuşmak istiyorlar."

HAYDEN

Ağaçlar cipin camlarının önünden geçerken parmaklarımı karmaşık düğümler halinde birbirine doladım.

Cillian direksiyonun arkasından, "Oyun planının üzerinden geçelim," dedi. Sesi hemen hemen herkese sakın gelebilirdi. Ama ses tellerini saran gerginliği duyabiliyordum.

Easton arkamdaki koltuktan, "Bu iş için avukatımızı çağırmalıyız," diye homurdandı.

Maddox başını salladı. "Pahalı köpekbalığımızı bu işe bulaştırırsak, polisler anında Hayden'a daha dikkatli bakacaklardır."

Parmak eklemlerim bembeyaz oldu, tüm kan onları terk etti. Cael elimi kendi eliyle kapattı. "Her şey yoluna girecek."

Başımı salladım ama içimde ona inanan hiçbir şey yoktu.

Cillian'ın bakışları dikiz aynasına kaydı. Beni içine çekerken yanağındaki bir kas patladı. "Mad haklı. Şimdilik masum rolü oynayacağız. Eğer Hayden'la tekrar konuşmak isterlerse, o zaman avukatı devreye sokarız."

Araçta birkaç onay sesi duyuldu. "Güzel," diye kestirip attı Cillian.

"Knox sevgi dolu erkek arkadaşı oynayacak."

Knox bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Bu *gerçekten* zor olacak." Cael ona doğru bir hırıltı gönderdi.

Ellerini parmaklarımla sıktım. "Oyna. Bu senin de benim için ne olduğunu değiştirmez."

Biraz oflayıp pufladı.

"Ben aşırı korumacı ağabey rolünü üstleneceğim," diye devam etti Cillian. "Ve Mad, üniversite ile irtibat kuracak."

"Peki ya ben ve Cáel?" Easton sordu.

"Siz çocuklar mesafenizi koruyacaksınız. Beşimiz birden ortaya çıkarsak tuhaf görünür." Cillian'ın bakışları dikiz aynasından Cáel'e kaydı. "Ve Brent'le yaşadığın çileden sonra ejderhan yüzeye çok yakın."

Cáel'in dudaklarından çıkan hırıltı daha önce duyduğumdan daha tehditkârdı. Koltuğumda iki büküm oldum ve bir elimi yanağına bastırdım. "Bana bak," diye yalvardım.

Cáel bir an için kıpırdamadı.

Başparmağımı yanağında ileri geri kaydırdım. "Cáel," diye fısıldadım. "Bana geri dön."

Yavaşça Cillian'dan bana doğru odaklandı. Gözleri neredeyse tamamen gümüş rengine dönmüştü.

"Stratejik davranıyoruz. Hepsi bu kadar. Tamamen güvende olacağım. Ve en geç bir saat içinde yanınıza döneceğim."

Cáel'in çenesi ileri geri hareket etti. "Bundan hoşlanmadım."

Bir nefes verdim. "Ben de öyle. Ama bu işi , böylece hepimiz devam edebiliriz."

Cáel eğildi ve alnını alnıma bastırdı. "Sana zarar verirlerse bana söyle."

Bu bir rica değildi.

"Sana söyleyeceğim." Ama polislerin bana fiziksel olarak zarar vermeyeceğini biliyordum.

Duygusal olarak bambaşka bir oyundu.

Cillian kampüse dönüş yaptı ve midem bulandı.

"Bilim binasındalar. Brent'in ofisini arıyorlar," dedi Maddox.

İçimdeki her şey kilitlendi. "Ya bizden bir şey bulurlarsa?"

Maddox koltuğunda iki büküm oldu. "İnfaz memurlarına temizlettik. Onun danışmanı olduğun için senden izler olabilir ama kapıyı ve dokunmuş olabileceğimiz diğer tüm yüzeyleri sildik. Kan izlerini de temizledik."

Her şeyi halletmişlerdi. Biraz *fazla* kaplamışlar. Bana bunu daha önce de yaptıklarını söyledi.

Cillian arabasını bilim binasının arkasındaki park yerine çekti ve dönüp bana baktı. "Hazır mısın?"

Parmaklarım tekrar bir araya gelmiş, yine o karmaşık düğümlere dolanmıştı. "Ben gerçekten kötü bir yalancıyım."

"Yalan söylemiyorsun. Doğruyu söylüyorsun. Brent ile bir toplantı vardı. Knox seni o toplantıdan aldı. Brent'in yanından ayrıldığınızda, o tamamen iyiydi. Gerçeği söyle," dedi Cillian sakince.

Yanağımın içini ısırdım. Umarım planı işe yaramıştır.

Cáel şakağımı öptü. "Güvende ol, ."

Başımı salladım. "Yapacağım."

Easton öne doğru uzandı ve omzumu sıktı. "Bunu sen . Güzel ve kolay."

"Teşekkür ," diye fısıldadım. Polisler konusunda o kadar gergindim ki Easton'ın sevgisini düşünmeye bile başlayamıyordum.

Knox ellerimi birbirinden ayırdı ve onun elini benimkiyle birleştirdi. "Gidelim kızım."

Beni cipten çıkardı, sonra kolunu omuzlarıma doladı. "Bir saat sonra her şey bitmiş olacak."

Tanrım, umarım haklıydı.

Bilim binasına doğru ilerlerken Cillian ve Maddox yanımızda yer aldı. Yürürken sessizdik.

Maddox bizim için kapıyı tuttu ve içeri girdik. Dersler devam ediyordu, bu yüzden etrafta fazla öğrenci yoktu, ama biz geçerken fısıldayanlar vardı. Harikaydı. Sadece harika.

Hepimiz Maddox'u bir konferans odasına doğru takip ettik. Kapı açıldı, dışarıdan kısık sesler geliyordu. İçeri adım attığımızda iki kişi başını kaldırdı. İfadelerini okumak zordu. Pek çok adamın mükemmelleştirdiği o boş maskeye sahiptiler.

Önce kadın ayağa kalktı. Kırklı yaşlarının ortalarında görünüyordu, koyu kahverengi saçları ve bir beden büyük gelen takım elbisesinin gizlediği çerçevesi vardı. "Bay Kavanaugh, Hayden'ı getirdiğiniz için teşekkür ederim."

Maddox başını salladı. "Tabii ki. Dedektif Brower, bunlar benim kardeşlerim, Cillian ve Knox. Bu da Hayden."

Kadının bakışları hepimizin üzerinde gezinerek değerlendirme yaptı.

Adam ayağa kalktı. "Hayden'la konuşmak istedik. Yalnız olarak."

Cillian elini uzatarak ilerledi. "Cillian McCarthy. Hayden ve Knox şu anda benimle birlikte yaşadıkları için onlara göz kulak olmak istiyorum. Normalde avukatları olmadan ikisinin de polisle konuşmasına izin vermezdim ama ortada kayıp bir kişi olduğu için her anın ne kadar hayati olduğunu biliyorum."

"İzin vermezler mi?" diye meydan okudu adam.

Brower başını salladı. "Hadi ama Alwyn. Kalmalarının hiçbir zararı olmaz." Konferans masasını işaret etti. "Lütfen, oturun."

Knox benim için bir sandalye çekti, sonra aldı.

Cillian diğer tarafıma oturdu ve Maddox da Knox'un yanında yer aldı.

"Yani Hayden, Profesör Brent'in danışmanlarından biri misin?" Brower sordu.

Başımı salladım. "Evet."

Sesim kendi kulaklarıma bile paslı geliyordu.

"Ondan nasıl hoşlanıyorsun?"

Sertleştım, kendime nefes almamı ama gerçeğe bağlı kalmamı söyledim. "O benim favorim değil."

Kaşlarını kaldırdı. "Peki neden?"

Dudaklarımı yaladım. "Daha çok bir his sanırım. Bazen beni rahatsız edebiliyor."

Knox elimi tuttu, sıkı.

Brower oldu anında üzerinde Uyarı. "Has o hiç dokundu uygunsuz bir şekilde?"

Bir an sessiz kaldım, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalıştım. "Bir keresinde kalçama bir el dokundu."

Bazı notlar . "Onu rapor ettin mi?"

Başımı salladım. "Dönem sonunda danışmanları transfer edecektim."

Alwyn ofladı pufladı. "Elbette, öyleydin."

Brower ona sert bir bakış gönderdi. "Brent dünkü toplantınızda nasıl görünüyordu?"

Knox'un elini o kadar sert sıktım ki herhangi bir kemiğimin kırılmaması mucize olurdu. "Biraz gergin, belki? Üzgün."

Brower daha fazla not yazdı. "Görüşmenizden sonra size ne yaptığını söyledi mi?"

"Hayır, hanımefendi. Ama Knox görüşmemizi bitiremeden ortaya çıktı."

Bakışları Knox'a kaydı. "Yani Brent'i de mi gördün?"

Başını salladı, son derece soğukkanlı ve sakin görünüyordu. "Hayden geç kaldı, ben de profesörün kapısını çaldım. Onu kaçırmadığımdan emin olmak istedim."

"Peki Brent size nasıl göründü?" Brower sordu.

Knox omuz silkti. "Adamı o kadar iyi tanımıyorum ama Hayden haklı. Gergindi. Belki de benim ortaya çıkmamdan rahatsız olmuştur."

"Ve siz ikiniz onunla buluşmak için bekleyen başka birini görmediniz mi?" diye zorladı.

"Hayır," dedi Knox kolayca. "Kampüs o zamana kadar çoktan ölmüştü." Brower birkaç not daha aldı.

Alwyn bize dik dik baktı. "Siz ikiniz Profesör Brent'i görecek son insanlarsınız. Bu yüzden size kasabadan ayrılmamanızı söylediğimizde anlayışla karşılayacaksınız. İkiniz de onun kayboluşuyla ilgilenen kişilersiniz. Ve eğer bugün bize yalan söylediyse, bunu öğreneceğiz."

MADDOX

Dedektif Alwyn'in sözleri üzerine Hayden'ın yüzündeki tüm renk uçup gitti. Zaten solgun olan teni şimdi hayalet bembeyazdı ve oturuyor olmasaydı yere yığılacağından emindim.

Adamı lime lime etmemek için kendimi zor tuttum. Zihnimde göğsüne yumruk attığım bir görüntü canlandı. Kalbini yakalamak ve göğsünden sökmeden önce hala atarken tutmak.

Cillian sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. "Üniversite öğrencisi olmaları ve katılmaları gereken dersler olması iyi bir şey." Gözlerini Alwyn'e dikti ve adamın sertçe yutkunmasına neden oldu. "Ama size karşı nerede durduğumuz konusunda bu kadar net olduğunuza göre, bundan sonraki taleplerin avukatımız aracılığıyla yapılacağını anlayacaksınız."

Konferans masasının üzerine küçük bir kâğıt parçası attı. "İşte kartı."

Dedektif Brower ortağına ters ters baktı. her şeyi berbat ettiğinin farkındaydı. Ama tahmin etmem gerekirse, buna alışkındı.

Cillian, Hayden ve Knox'a ayağa kalkmalarını işaret etti, ben de onlar ayağa kalkarken onları takip ettim. Konferans salonundan çıkıp koridorda ilerlerken kimse tek kelime etmedi. Dersler biterken etrafımızı daha fazla fısıltı sardı ve Hayden'ın nasıl hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Dışarı çıktığımızda biraz daha rahat nefes aldım. O pislikten uzaklaştığımız her santimin de yardımı olmuştu.

Knox Hayden'a . "Her şey yoluna girecek."

Bir kıskançlık dalgası hızlı ve sert bir şekilde vurdu. Onu kollarıma almak istedim. Onu rahatlatmak. Yasemin kokusu burnuma dolduğunda kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek. Ama bu benim için mümkün değildi. Yakın zamanda değil.

Cillian boğazını temizledi. "Eve gitmek ister misin?"

Hayden Knox'un kollarında iki büküm oldu ve başını salladı. "Birkaç dakika sonra İngilizce dersim var. Başka bir dersi kaçıramam."

Cillian tartışmak için ağzını açtı ama Hayden başını sallayarak onun sözünü kesti.

"Bu bana takıntı dışında yapacak bir şey verir."

Knox kolunu onun omuzlarına dolayacak şekilde kaydırды. "Seninle yürüyeceğim."

Cillian'ın yanağındaki bir kas kıpırdadı. "Pete ve Terry ciplerin yanında bekliyorlar. Onları da yanınıza alın."

Cillian'ın da benimle aynı şeylerle mücadele ettiğinden emindim. Tek istediğim Hayden'ı kendi bölgemize, evimize, güvenliğinden emin olabileceğimiz bir yere geri götürmekti.

Bunun yerine Hayden ve Knox'un uzaklaşmasını izlemek zorunda kaldık. "Alwyn'i araştırmamız gerek," diye homurdandı Cillian.

Gözlerimi Hayden'ın geri çekilen halinden ayırmadım. "Onun ve Brower'ın geçmişini araştırmak için çoktan infaz memurlarını görevlendirdim."

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı Cillian. "Cesedi nereye attılar?"

Sonunda bakışlarımı zorla alfama çevirdim. "Ulusal Orman arazisinin derinliklerinde. Kimse onu bulamaz. da vahşi hayvanlar tarafından parçalanmış gibi görünecek." Çünkü bir bakıma öyleydi. Cael'den daha vahşi kimse yoktu.

"Güzel." Cillian beni dikkatle inceledi. "Okulun ne bildiğini anlayacak kadar bir araya geldin mi?"

Kürek kemiklerimin arasındaki kaslar daha da gerildi. "Kendimi toparladım," diye homurdandım.

Cillian bana meydan okurcasına baktı. "Seni neredeyse hayatımızın yarısı boyunca tanıdığımı unutuyorsun. O zaman neye benzediğini biliyorum.

kontrol için savaşıyorsunuz."

Bakışlarımı ondan ayırıp Hayden'ı aradım. Artık küçüktü, Knox ve yanındaki infaz memurlarıyla birlikte İngiliz binasına doğru ilerlerken zar zor görülebiliyordu.

"Onu hayal kırıklığına uğrattım," diye itiraf ettim.

Kelimeleri yüksek sesle söylemek acı veriyordu.

"Hepimiz başarısız olduk," dedi Cillian, duyguları boğazını tıkamıştı.

"Ama o piçle birlikte çalıştım. Hayden'la arama mesafe koyma konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, ona kafayı taktığını ."

Cillian'ın bakışları beni delip geçti. "Peki, bu gelecek için ne anlama geliyor?"

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Yakın duracağımı."

"Bu ejderhan için zor olacak. Onu sahiplenmek ya da en azından fiziksel yakınlık kurmak için sana çok sert davranacak."

"Bununla başa çıkacağım," diye . Bu saf bir ıstırap olsa bile.

Bilim binasına doğru yürüyen bir figür gördüm. "Bu dekan. Ne bakacağım."

Cillian'ın cevabını beklemedim. Ellili yaşlarının başında, saçlarını karmaşık örgülerle örmüş olan kadına doğru yürüdüm. Görevi olan bir kadın gibi ama yaklaştığımı görünce yavaşladı.

"Maddox. Onlarla henüz görüşmedin mi?"

Saçmalık yok. Doğrudan konuya giriyor. Dean Robinson'ın bu yönüne hayranım.

Başımı salladım. ". O kadar da açık değillerdi."

Nefes nefese kaldı. "Tabii ki değillerdi. Kampüsümü rahatsız ediyorlar ve öğrencilerimin ödünü koparıyorlar. Paul muhtemelen alem yapmıştır."

Ben daha konuşmadan Dean Robinson beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bunu söylememeliydim. Pisliğin teki olsa bile onu bulmak için elimizden her şeyi yapmalıyız."

Bir kahkaha attım. "Adil." Mizah beni terk etti. "Sana *bir* şey söylediler mi?"

Dean Robinson başını salladı. "Sadece dün gece geç saatlerde eve gelmeyince karısı kayıp ihbarında bulunmuş."

Kaşlarım saç çizgime çarptı. "Karısı mı? Evli olduğunu bilmiyordum."

Ağız incel­di. "Paul'ün bunun herkes tarafından bilinmesinden hoşlandığını sanmıyorum."

"Sürün­gen," diye mırıldandım.

"Sen söyledin, ben değil." Dekan Robinson içini çekti. "Onun derslerine ve danışmanlarına bakacak birilerini bulmam gerekecek."

"Onun derslerinden birini alabilirim," diye teklif ettim. "Bana programıma uygun bir ders verin yeter."

Omzumu okşadı. "Sen Tanrı'nın bir lütfusun Maddox. Bunu yapacağım.

Parrish kızını da tanıyorsun, değil mi?"

Sertleşt­im. "Evet. Biyoloji sınıfımda ve Knox'la çıkıyor."

"Onu danışman olarak alabilir misiniz? Tüm olanlardan sonra onu iyi bir destek olacağını bildiğim birinin yanına yerleştirmek istiyorum."

İçim burkuldu. Hayden'la daha fazla zaman. Ama tanımadığım biriyle birlikte olmasındansa biraz işkence çekmesi daha iyiydi. "Elbette. Memnuniyetle."

"Teşekkür . Gitsem iyi olacak. Polisleri bekletmek istemem."

Dean Robinson tekrar yola koyuldu ama ben olduğum yere çakılıp ve Hayden'la baş başa geçireceğim saatleri ona dokunmadan nasıl geçireceğimi düşündüm.

HAYDEN

Cillian'ın yanına kıvrıldım ve kokusunun beni sarmasına izin verdim. Daha önce kokuların özellikle rahatlatıcı olduğunu hiç düşünmemiştim ama çocuklarla tanışınca her şey değişti. Dumanlı sedirin duyularımı doldurması ruhuma merhem gibi geldi.

Cillian beni kendine doğru daha sıkı çekti. "İyi misin?"

Knox ayaklarımı kucağına alıp masaj yapmaya başladığında başımı salladım.

"O iyi değil," diye Cáel.

Ona yalvaran bir bakış gönderdim. "Öyle bile, öyleymişim gibi davranabilir miyiz? Bir geceliğine normal davranabilir miyiz?"

"Elbette ," dedi Cillian ve sonra durakladı. "Normal insanlar hafta içi geceleri ne yapar?"

İçimden bir kahkaha yükseldi ve Tanrım, kendimi çok iyi hissettim.

Cillian yan tarafımı gıdıkladı. "Bana mı gülüyorsun?"

Ciyakladım ve kalçasına bir şaplak attım. "Kes şunu!" Gıdıklaması hafifledi. "Kabul etmelisiniz ki, normalin ne olduğu hakkında hiçbir fikrinizin olmaması biraz eğlenceli."

Knox ayağımı yoğurmaya devam etti. "Normal olan abartılıyor." Haklı olduğu bir nokta vardı.

Koridordan bir gürültü duyuldu ve herkesin bakışları aile odasının kapısına yöneldi. Birisi belirdi, aşağıya doğru

yastıklarla. Ama yığın o kadar yüksekti ki kim olduğunu göremiyordunuz. Bir saniye sonra, figür kocaman yastıkları yere bıraktı.

"Uh, yeniden dekore etmek, East?" Knox sordu, sesinde bir eğlence vardı. "Bir saniye," dedi ve aceleyle dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra elinde ikinci bir yastık yığınıyla geldi. Ama biz cevap alamadan geri çekildi. Sonra kolları çeşitli çantalarla dolu olarak geri döndü.

Cáel kaşlarını kaldırdı. "Dünyanın sonuna mı hazırlanıyorsunuz?"

"Belki," diye takıldı Easton. Bana döndü, aniden biraz gergin görünüyordu.

Poşetleri sehpanın üzerine koydu ve içinden bir şeyler çıkarmaya başladı. Su ısıtıcısı mısırları, çedarlı patlamış mısır, Red Vines, fıstık ezmesi M&M'ler ve kök birası vardı.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. "Bunların hepsi benim en sevdiğim atıştırmalıklar."

Easton omuz silkti. "Dediğim gibi, dikkatimi veririm."

Sözlerinin altındaki mesajı duydum. Easton beni hiç tanımadığı varsayımına meydan okuyordu. Konuşmalara aktif olarak katılmamış olması, söylenen her şeyi duymadığı anlamına gelmiyordu.

Sertçe yutkundum. "Teşekkür."

"Peki ya benim favorilerim?" Knox dudak büktü.

Easton gözlerini devirdi ve bir çanta daha alıp kardeşine fırlattı. "Senin garip favorilerini de aldım. Almazsam susmayacağını biliyordum."

"Hey, turşulu patates cipsi tuhaf *değil*."

Burnumu kıvırdım. "Bu kulağa biraz iğrenç geliyor." Knox küstahça baktı.

Cáel kıkırdadı. "Knox atıştırmalıklarıyla hamile bir kadın gibi."

Knox, "Siz pislikler benim patates cipslerimi alamayacaksınız," diye homurdandı.

"Gerçekten zor," diye mırıldandı Cillian.

Easton sehpanın üzerine Cillian ve Cáel'in favorileri olduğunu tahmin ettiğim bir sürü eşya daha boşalttı.

"Bütün bu yastıklar ne için?" Ben sordum.

Bana sırtıttı. "Her iyi film gecesinin bir yastık kalesine ihtiyacı vardır."

Ağzım cevap veren bir gülümsemeye kıvrıldı. "İyi bir yastık kalesini severim."

"Gördün mü, her türlü ortak şey var." Easton kumandayı bana uzattı. "Bilmediğim tek şey ne tür filmlerden hoşlandığın."

"Lütfen bize *The Notebook*'u izletme," diye mırıldandı C  el.

Ona ters ters baktım. "Aslında korku filmleri benim favorimdir."

Adamların hepsi .

Sonra Knox gülmeye başladı. "Ne?"

diye sordu. "Ne?" diye sordum.

Sözcükleri çıkarmakta zorlandı. "Easton tam bir korku filmi pısrı  ı."

Easton bir yastık aldı ve onunla kardeşine vurdu. "Kapa   enenini."

G  l  msememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ya seni   c  den koruyaca  ıma söz verirsem?"

Gözlerinde küçük altın parçacıkları parladı. "Beni yakalamaması için bu gece seninle uyumama izin vermelisin."

Midem bulandı. "Tamam."

Easton'ın gülümsemesi geri dönmüştü ve bu kez tam gaz devam ediyordu. Etkisi göz kamaştırıcıydı. Tüm yüzü aydınlanmıştı. Çok fena sı  mı  tım.

  abucak ayağa kalktım. "Ben yastıkları ayarlayayım."

C    l film seçeneklerini sıralamaya başladığında sehpayı kanepeden uzağa ittim, böylece yerimiz olacaktı.

"Bir klasi  e ne dersin?" Ben sordum. "*The Exorcist*?"

Easton inledi. "Bu küçük kız çok ürkütücü."

Yastıkların   zerine uzanırken kıkırdadım. "  eytan tarafından ele geçirilmesi onun su  u değil."

Kendini yanımdaki yere bırakırken titredi. "Onu öldürmeleri gerekirdi."

Ona bakakaldım. "O küçük bir kızdı."

Easton omuz silkerek bana yaklaştı. "Fedak  rlıklar yapılmalı."

Cillian diğer tarafıma yerleşti. "Haklı olduğu bir nokta var."

Tartışmak istedim ama yakınlıklarından dolayı dikkatim dağılmıştı. Easton'ın kokusuna henüz alışamamıştım. Narenciye kokulu deniz havası. Çok etkiliydi ve beni biraz sarhoş hissettiriyordu.

Dengeleyici bir nefes aldım. Bunu yapabiliirdim. Sadece iki saat vücudum çılgına döndü.

Knox koltuktan kalktı ve ışıkları söndürmek için ilerledi. Ama Maddox kapıyı doldurunca geri çekildi. "Hey, dostum."

Maddox bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve omuzları boyunca gerginlik akıyordu. Aniden ayağa fırlayıp adama sarılma isteği duydum.

"Bizimle film izlemek ister misin?" Easton teklif etti.

Mad başını salladı. "Hayır, biraz çalıştıktan sonra erken yatacağım."

Cillian kaydı. "Dekandan haber var mı?"

Maddox ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Hiçbir şey bilmiyor. Sadece Brent'in derslerinden birini ve bir ya da iki danışmanı almamı istedi." Boğazını temizledi, bakışları benimkilerle kilitlendi. "Hayden, ben senin yeni danışmanınıam."

İçimdeki her şey kilitlendi. *Oh, kahretsin.*

HAYDEN

Filmin bitiş jeneriği dönüyordu ama ben onları zar zor görebiliyordum. *The Exorcist* en sevdiğim filmlerden biriydi, ama ekranda oynayan filmi neredeyse hiç görmemiştim.

Dikkatim çok dağınıktı. Maddox'u düşünüyordum. Yanımda Easton ve Cillian'ın sıcaklığını hissediyordum. Etrafımın dört arkadaşım ile çevrili olduğunu bilmek.

Tenim vücuduma göre çok sıkı hissediyordum. Kaslarım , sanki uzun bir koşuya ihtiyacım varmış gibi . Ve ben bir koşucu *değildim*.

Easton kıpırdandı ve kaşları çatılmış bir halde bana döndü. "İyi misin?"

Başımı hafifçe manyakça salladım. "Evet. İyiyim. Harikayım. Film gecesi için çok teşekkürler."

Çatlak daha da derinleşti. "Emin misin?"

"Evet." Ayağa kalktım ve akşamdan kalan döküntüleri toplayıp boş bir çantaya doldurmaya başladım.

Knox Cillian'a sorgulayan bir bakış gönderdi ama Cillian *sorma* der gibi başını salladı.

Knox içini çekti ve ayağa kalktı. "Biraz egzersiz yapabilirim. Bugün çok fazla eve kapandım. Uçmak ya da antrenman yapmak isteyen var mı?"

Cillian ayağa kalktı. "Bu gece birbirimize yakın durmalıyız. Hadi ."

Doğrudum ve Cillian'a döndüm. "Benim yüzümden yakın durmak zorunda değilsin."

Ağız inceldi. "Şu anda çok şey oluyor. Polisler. Corbetts. Mümkün olduğunca birbirimize destek olsak daha iyi olur."

Bakışlarım elimdeki çantaya kaydı. Cillian'ın endişesinin gerçekten hepimiz için olduğuna inanmak istiyordum ama benim duygularımı korumaya çalışıyor olması daha muhtemeldi.

Hayal kırıklığı alevlendi. Zayıf olan ben olmak istemedim. Kendini düzgün bir şekilde koruyamayan kişi.

Bu sabah uçarken içimdeki hayvanın kıpırdadığını hissetmiştim. Onun yüzeye çıkmasına hazırdım. Tanrım, umarım vahşidir.

Easton ayağa kalktı ve çantayı yavaşça elimden aldı. "Bunu ben hallederim."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim. Ben biraz ders çalışacağım."

Hiçbiri beni durduramadan kapıya yöneldim. Ama odama gitmedim. Maddox'u aramaya gittim.

Bana bağlı kalmak zorunda olmadığını bilmesi gerekiyordu. Başka bir danışman isteyebilirdim. Onu hiçbir şeye zorlamak istemedim.

Çıplak ayaklarım yere basıyordu. Tek ses, bastığım yere bağlı olarak sert tahtalara ya da halılara çarpmalarıydı. Maddox'un ofisine ulaşmam uzun sürmedi.

Kapı açıktı ama oda karanlıktı, görünürde Maddox yoktu. Yine de her şeyi anlamak için bir an durdum. Koridordan gelen ışık çoğu şeyi seçmeye yetiyordu.

Yatak odasında olduğu gibi duvarlarda da kitaplar hakimdi. Ama burada türlerin karışımı daha azdı. Başlıkların hepsi bir tür bilimle ilgili gibi görünüyordu.

Bir duvarın karşısında püsküllü deri bir kanepede vardı. Yastığın bir tarafında Maddox'un orada kestirebileceğini ya da en azından kitap okurken yaslanabileceğini düşündüren bir çukur vardı. Bunu kolayca hayal edebiliyordum ama yüz ifadesini resmedemiyordum. Benim gördüğüm Maddox hiçbir zaman tamamen rahat değildi.

Ne düşündüğünü anlamayı zorlaştıran bir maske takıyordu, ancak bu dış görünüş her zaman resmi bir dokunuştı. Ne olduğunu merak ediyordum.

onu tamamen rahat, hatta kaygısız görmek isterdim.

Boşluktan geri çekilirken kaşlarımı çattım. Bunu görebilmek için Maddox'un etrafımdaki kalkanlarını tamamen indirmesi gerekiyordu. Ve bu sadece kısa gerçekleşmişti.

Koridora geri dönerek merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım ve kalçalarımıdaki yanmanın tadını çıkardım. Maddox'un odasına doğru ilerledim ve kapalı kapının önünde durdum. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım.

Cevap veren olmadı.

Kapıyı tekrar çaldım.

Hiçbir şey.

Kızgınlık titreşti. Beni duyuyor ve görmezden mi geliyordu?

Düğmeye uzandım ve . Şaşırtıcı bir şekilde kilitli değildi.

Kapıyı açtığımda ışıkları açık ama odayı boş buldum. İçeriye doğru adım attım ve kaşlarımı çattım. Ondandır hiçbir iz yoktu.

Sonunda su sesi duydum. Hafif aralık duran banyo kapısına doğru ilerledim. Seslenmek için ağzımı açtım ama aynada bir şey gördüğümde durdum. *Bir şey değil, biri.*

Maddox'un iri gövdesi aynaya yansdı. Bronzlaşmış teni, belirgin kaslarının üzerinde gerilmişti. Elini şaftında aşağı yukarı hareket ettirirken eğilip bükülen kaslar.

Gitmem gerekiyordu. Maddox varlığımın farkında değilken onu izlemek yanıltıcı da öteydi. Ama ayaklarımı hareket ettiremiyordum.

Maddox'un parmakları kendi etrafında kıvrılmış, aletini çalıştırıyordu. İçimde nasıl hissedeceğini merak ederken tükürük ağzımı doldurdu. İçeri ve dışarı hareket ediyor, derinlere itiyordu.

Çekirdeğim ihtiyaçla sarsıldı.

Maddox eli hızlandıkça sikini daha sıkı tutmaya başladı. Kendini daha sert, daha hızlı çalıştırırken bir elini fayanslı duvara dayadı.

Kalçalarımın arasında sıcaklık ve ıslaklık toplanırken kendi nefes alışverişim de hızlandı.

Döller duvara fışkırırken Maddox'un ağzı açık kaldı. Ve dudaklarında sadece tek bir kelime vardı.

Hayden.

HAYDEN

Maddox'un dudaklarında adımı duyduğum an, kaçtım. Panik ve sıcaklık içimde hızla yayıldı. Kapıyı çalmama rağmen cevap vermeyince yatak odasına girmemeliydim ve kesinlikle banyoya bakmamalıyım. Neyim vardı benim böyle?

Nereye gittiğimi bilmeden ilerlemeye devam ettim. Ta ki yumruk seslerini duyana kadar. Eldivenli yumruklar torbalara mı yoksa bedenlere mi vuruyordu, bilmiyordum. Odaya adım atana kadar.

Bir parçam arkadaşlarımı arıyordu. Bir anlık utanç ve tahrik olmanın verdiği rahatlık. Maddox'un sikini okşayan elinin görüntüleri kafamı doldurdu. Serbest kalmadan önce vücudunun kıvrılma şekli. Dudaklarının benim adımla ayrılışı.

Ama spor salonuna gelmek büyük bir hataydı.

Cáel ve Knox bir dövüş ringinde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı ama ben içeri adım attığım anda durdular. Üzerlerinde egzersiz şortları ve el sargılarından başka bir şey yoktu. Ayakları çıplaktı ve kaslı göğüsleri terden parlıyordu. Parlaklık sadece tanımı daha net hale getiriyordu.

Knox'un teni bana uzun yaz günlerini hatırlatan o sağlıklı altın rengine sahipken, Cáel'inki tamamen mürekkeple kaplıydı. A

Kafatası gövdesine hükmediyordu. Tehditkâr ama aynı zamanda güzeldi. Çok farklıydılar ama aynı derecede güzeldiler.

Cillian yaslandığı duvarı iterek bana doğru yürüdü. O da yalınayak ve çıplak göğüslüydü. İri cüssesi bir kedi zarafetiyle hareket ediyordu. "Sorun ne?" diye hırladı.

Yanaklarımdaki allık derinleşti. "Yok bir şey. Sadece neler yaptığını görmek istedim. Ama meşgulsün."

Döndüm, kapıya doğru fırlamak üzereydim ama Cillian bileğimi yakaladı. Tutuşu hem nazik hem de inatçı olmayı başarmıştı. "Küçük Alev..." diye uyardı.

Yavaşça ona döndüm, dudaklarımı dişlerimin üzerinde gezdirdim.

Beni dikkatle inceledi ve sonra burnundan derin bir nefes aldı.

"Endişe ve şehvet kokusu alıyorum."

Bunun üzerine yüzümdeki kızarıklık kayboldu ve yerini ters bir bakış aldı. "Bu küçük koku numarasının biraz istilacı olduğunu düşünmüyor musun?"

"Benden ne sakladığını söylediğinde değil. Sen benim dostumsun. Bilmem gerek. Ne oldu?"

Cáel ve Knox yaklaşırken ağzımı kapattım. "Hayden," diye mırıldandı Cillian, sesi hipnotik bir tınıya bürünmüştü. Onun Boştaki elim belime düştü ve sıkı. "Anlat bize."

Ağzımdan çıkan kustumuk kelimesi için Cillian'ın yaydığı feromonları suçladım. "Maddox'u bulmaya gittim ama duşta mastürbasyon yapıyordu. Gitmem gerektiği halde onu izledim. Ve şimdi cehenneme gideceğimden oldukça eminim."

Knox'un kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "sana, Mad." Cáel ona bir tokat attı. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

Parmakları yan tarafımda desenler çizerken Cillian'ın dudakları seğirdi. "Benim Küçük Alevim izlemeyi sever."

Yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Yapmamalıydım." "Maddox'un buna aldıracağını sanmıyorum," dedi Cillian.

Başımı salladım. "Mahremiyetini ihlal ettim."

Cillian bir an beni inceledi. "Ve şimdi ağrıyorsun."

Bu bir soru değildi ve bunu kabul etmeyeceğimden de emindim.

Bileğimdeki tutuşunu bıraktı, parmakları uyluklarımda tepesinde geziniyordu.

Üzerimde eşofman olması önemli değildi. Bu dokunuşu sanki Cillian'ın parmakları çıplak tenimde geziniyormuş gibi hissettim. Meme uçlarım pamuğuna sürtünürken ısı aşağıya doğru birikti.

"Ne istiyorsun, Küçük Alev?" Cillian homurdandı. "Söyle, biz de sana verelim."

Knox ve Cáel daha da yaklaştıkça kalbim kaburgalarımın daha sert çarpmaya başladı.

Cáel etrafımda dönerek saçlarımı boynumdan uzaklaştırdı ve dudaklarının kulak mememden omzuma doğru süzülmesine izin verdi. "Anlat bize, Küçük Olan."

İçim daraldı, doldurulma ihtiyacıyla zonkluyordu. Beni doldurduklarını hissetmek istiyordum. Ellerini, ağızlarını ve yaraklarını istiyordum.

"Her şeyi istiyorum," diye fısıldadım.

"Ol. Daha. Spesifik ol," diye Cillian.

Gözlerim parladı. "Sen. Hepiniz. Bana dokunuyorsun. Beni boşaltıyorsun. İçimdeki tüm bu ihtiyacı serbest bırakmak."

İşte o zaman onlar için ne kadar çaresiz olduğumu fark ettim. Son kırk sekiz saat içinde olan her şeyi yakıp yok etmek için paylaştığımız yoğunluğa ihtiyacım vardı. Unutmak istiyordum. Duygularımın içinde kendimi kaybetmek. Hayatta olduğumu kendime hatırlatmak için kendimi kaldırabileceğim sınırlara kadar zorlamak.

Knox bir elini kaldırarak göğsümü avuçladı. "Onu duydun. Kızımıza ihtiyacı olanı verelim."

HAYDEN

Knox ince pamuğundan göğüs ucumun etrafında dolanırken nefesim kesildi. Parmak ucunun sertliğini kumaşın üzerinden bile hissedebiliyordum. Daha fazlasını istiyordum. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Eli altından geçerken Cillian'ın gözleri kapalıydı. "Şimdi söyle bize, Hayden. Yumuşak ve tatlı mı yoksa sert ve iddialı mı?"

arasında ıslaklık toplandı. "Sert. Sahiplenme."

Sesim kendiminkine benzemiyordu. İhtiyaçtan dolayı hamdı. Çaresiz.

Cillian'ın gözleri karardı ve parmağı yan tarafımı sıktı. "İyi cevap. Küçük Alev'imle oynamayı özlemişim."

İçimi bir ürperti kapladı. Korku ya da rahatsızlıktan değil, beklentiden kaynaklanan bir ürperti. Vücudum gelecek olanın vaadini biliyordu.

Cáel boynumu sertçe emdi ve bir çürük bırakacağını biliyordum ama umurumda değildi. Ağzının tenimdeki çekimi, kalçalarımın arasında bir yansıma hissi yarattı.

"Cáel," diye nefes aldım.

Tenime doğru hırlayarak içime küçük titreşimler gönderdi.

"Gömleği, Cáel," diye emretti Cillian.

Bir saniye sonra ensemde pençeler hissettim. Bir tanesi atletime takıldı ve tek bir hareketle aşağı kayd. Yırtılma sesi

odayı doldurdu.

Knox kumaşı tuttu ve yere fırlattı.

Cillian sanki donup kalmış gibi göğsüme baktı. "O güzel küçük meme uçlarının orada çıplak olduğunu biliyordum. Film boyunca onlara baktım. Sen hızlı ve sert boşalana kadar onları emmek istedim."

Cillian eğilip ağzına bir tepe noktası aldığı anda nefeslerim hızlandı. Yavaşça emmedi. Sert ve derin emdi.

Boğazımdan boğuk bir ses çıkarken sırtım kamburlaştı ve başım Cáel'in göğsüne yaslandı.

Knox bir anda diğer göğsümdeydi. Dudakları meme ucumun etrafını sarmış, alay ediyor ve oynuyordu.

Knox ve Cillian'ın hisleri çok farklıydı. Farklı tempo ve teknikler vücudumu çılgına çevirdi.

"Lütfen," diye .

"Yalvardığında çok güzel oluyorsun," diye Cáel.

Kolu bana dolandı, eli eşofmanımın ve külotumun içine kaydı. Bir hırıltı çıkardı. "Sırılsıklam olmuşsun."

Parmakları beni kolaylıkla okşadı ve içime yeni bir his dalgası gönderdi.

Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken Cáel iki parmağını içime kaydırды. "Daha fazla," diye talep ettim.

Cillian'ın dişleri meme ucumu sıyrıp Knox derin derin emerken üçüncü bir parmak daha ekledi.

, orgazmım hızlı ve sert bir şekilde geldi, neredeyse beni dizlerimin üstüne çökertecekti.

Cáel'in parmakları pompalanarak paramparça olmamı sağladı. Çok fazla duygu vardı. Her yerde. Etrafımda.

Aşağı inerken nefes almak için mücadele ettim ama Cillian çoktan dizlerinin üzerine çökmüştü. Eşofmanımı ve külotumu çekiştirerek çıkardı ve uçurdu. Sonra tekrar ayağa kalktı. "Bize seni alabileceğimizi söyle," diye homurdandı.

Sadece tek bir cevap vardı. "Ben seninim."

Cillian'ın şortu bir anda yok olmuştu ve Cáel'in arkamdan bastırıldığını hissedebiliyordum. Parmakları arasına daldı, ıslaklığı topladı ve kendi üzerine yaydı. Sonra siki kık yanaklarımın arasına yerleşti. Knox eğilirken bakışlarım yana kaydı,

şortunu çekip çıkardı. Aleti sertleşmiş, göbeğinin üzerinde dimdik duruyordu.

Hepsini nasıl bu kadar çok isteyebilirdim? Bu fiziksel bir imkânsızlık gibi görünüyordu. Yine de bunu inkâr etmek mümkün değildi. Her birine duyduğum ihtiyaç farklı bir renkte, farklı bir dokuydu. Ama her biri eşit derecede güçlüydü.

Cillian'ın geniş gövdesi benimkini sardı. "Bana hazır olduğunu söyle." "Evet," diye nefes aldım.

Bana çarptı. Kuvveti gözlerimi yaşarttı. Kutsal cehennem, ihtiyacım olan her şeydi.

Bu çaresizlik bana gerçekten ne kadar hatırlattı.

Cillian, Cáel'in ucu kıcımlı okşarken içeri ve dışarı itti. Cill geri çekilirken, Cáel içeri itti.

. Çok doluydu. Sanki kendilerini iliklerime kadar hissettiriyorlardı.

Knox kendini okşadı, ucunda bir damla pre-cum parlıyordu.

Benim de ona ihtiyacım vardı. Onun için çaresizdim.

Bir elimi uzattım, boynunu tuttum ve okşadım. Cillian alçak sesle homurdandı. "Bana benim olduğunu söyle."

"Ben seninim. Tamamen seninim."

İnanılmaz derecede derine inerken gözleri tekrar karardı. Duyguların gücüyle gözlerimden yaşlar süzüldü. Cáel onu itiş kakışla karşıladı.

Cillian'ın köpek dişleri uzadı. "Beni dışarı ittiğini hissedebiliyorum, seni daha derine götürmemi istiyor."

"Lütfen," diye yalvardım.

Cillian yutkunurken boğazı düğümlendi. "Tamamen benim olmaya hazır mısın?" Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Eş ısırtığı.

Bağın sağlamlaşması.

İstek, ihtiyaç ve aşkın hepsi içimde dönüyordu. "Evet. Seni seviyorum, Cill."

Bunu geri söyleyemeyeceğini, bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar kendine güvenmediğini biliyordum. Ama ona göstermenin yolunun bu olduğunu biliyordum.

"Sen benim her şeyimsin." Cillian dişlerini omzuma batırarak içeri itti.

Ellerim Knox'un etrafında sıkılaşıırken Cáel arkadan daha derine itti. O kadar yüksek sesle bağırdım ki, insanların sesimi duyabileceğine yemin edebilirdim.

kilometrelerce öteden gelen çığlıklar. Zevk içimde dalgalanıyordu, o kadar yoğundu ki acının sınırındaydı.

Hepsinin canını sıktım, göbeğim ve kığım sıkılaştı, elim Knox'u daha hızlı pompaladı. Cillian iddia işaretimi emdi, sadece zevkimi arttırdı. Orgazmım beni sarsarken dudaklarımdan anlamsız kelimeler döküldü.

Sonra kendi dişlerim uzadı, bir ses ısırmamı, Cillian'ı kendime mal etmemi söylüyordu. İçgüdülerimle hareket ettim, dişlerimi boynuna geçirdim ve onu o kadar sert boşalttım ki içimdeki nabızı hissettim.

Knox da aynısını yaparken Cáel serbest bırakıldığını haykırdı. Hepimiz, parçalanıyor ve bir araya geliyorduk.

Ayaklarımdan üzerinde durmak için mücadele ederken dişlerim çekildi. Cáel'in kolu belime dolandı ve beni tuttu. "Hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim."

Aleti içimde kıpırdanırken Cillian'ın gözlerine baktım. "Her şey," dedi ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Ürperdim ve hem Cillian hem de Cáel inledi.

Onu bıraktığımda Knox omzuma bir öpücük bıraktı. "Seni temizlemek için bir havlu getireceğim."

Arkamızdaki bankın üzerindeki yığından havlu almak için eğildiğinde yanaklarım ısındı. Cillian ve Cáel dışarı çıkarken o da karnımı sildi. Yüzümün buruşmasına engel olamadım.

Cillian'ın eli yanağımda gezindi, çok saygılıydı. "Hassas mı?"

"Sadece birazcık."

"Seni banyoya sokmam lazım."

Kulağa cennet gibi geliyordu.

Cillian beni kollarına aldı ve ben de onun gömüldüm. Ama kapıya yöneldiğinde, kısa düştü.

Easton orada durdu, gözleri ateş gibi . İzliyordu. Her şeyi.

HAYDEN

Cillian'ın uyumasını izlerken güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Yüzü çok rahatlamıştı. Onu ilk kez tamamen rahatlamış görüyordum. Her nefes verişinde kirpikleri dalgalanıyordu ve parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu.

Artık onu hissedebiliyordum. Tıpkı arkamda yatan C  el ve Knox'u hissedebildiğim gibi. Birbirlerine bağlandıkları için duydukları huzuru hissedebiliyordum. Ve bu benim de içimde bir Şeyleri rahatlattı. Bırakın umut etmeye cesaret edeyim.

Cillian gözlerini a madan, "Dik dik bakıyorsun, Küçük Alev," dedi.

Sırıttım. "Nereden biliyorsun?"

"Hissedebiliyorum." Gözleri faltaŐı gibi açıldı. "Ve mutlu olduğunu hissedebiliyorum."

"  yleyim," dedim ona dürüstçe.

"Bir saat daha uyuyabilseydik daha mutlu olurdu ," diye mırıldandı Knox, eli belimi sıkarken.

C  el sırt üstü yatarken kıkırdadı. "Daha sonra kestirebilirsin."

Cillian omzumdaki ısırık izini takip etti. Temas sıcaklığın kıvılcımlanmasına neden oldu. Sonra gülümsedi. "Arzunu, ihtiya ını hissedebilmeyi seviyorum."

"Seksi çok daha harika hale getiriyor," diye mırıldandı Knox. "Sanki onun zevki bizimkini körüklüyor."

Bu konuda çok haklıydı. Omzuma baktım. Isırık izi hâlâ hamdı ama altında dalları kıvrılan minik bir ağaç oluşmuştu. "Bu çok güzel. Ne anlama geliyor?"

Cillian markanın izini sürdürdü. "Sanırım bunun benim yeteneğimle bir ilgisi var." Kaşlarımı çattım. "Neymiş o?"

"Ejderha formundayken çevreme uyum sağlayabiliyorum. Sanki ağaçlara ve gökyüzüne karşı görünmez oluyorum."

"Havalı bir hediye alsam iyi olur,"
diye homurdandım. Cillian
kıkırdadı. "Hiç şüphem yok."

"İzimi görmek istiyorum-" Onu boynundan ısırığımı hatırladığımda sözlerim kesildi. Tüm dünyanın görebileceği bir yerde. Elim ağzıma gitti. "Oh, kahretsin. Cillian. Çok özür dilerim. Seni boynundan ısırmamalıydım. Düşünmüyordum-"

Cillian öne doğru eğildi ve beni öptü. "İzimin herkesin görebileceği bir yerde olmasını seviyorum."

"Ama yara. Bu biraz şüpheli olmayacak mı?" Şu anda
ihtiyacımız olan son şey daha fazla soruydu. Cillian sırt
üstü dönerek boynunu açığa çıkardı.

Çenem gevşedi. Tamamen iyileşmişti. Sadece belli belirsiz bir yara izi ve altındaki değerli taş kalmıştı.

"Alfa gösterişçisi," diye azarladı
Knox. Soru sorarcasına ona
baktım.

Knox, "Vites değiştirebilen ejderhalar insanlardan çok daha hızlı iyileşir, ancak alfalar daha da hızlı iyileşir," diye açıkladı.

Cillian'a döndüm ve parmağımla yara izini takip ettim.

Ürperdi. "Dikkatli ol, Küçük Alev."

Elimi geri çektim. "Özür dilerim."

Cillian sırtıttı. "Olma ama bu sabah bir tur daha atmaya hazır olduğumu sanmıyorum."

Cillian ve Cáel'in varlığını hâlâ bacaklarımın ve kıkımın arasında hissediyordum. Ne kadar istesem de, muhtemelen iyileşmek için bir güne ihtiyacım vardı.

Sonra Cillian güldü. Ses o kadar sınır tanımazdı ki göğsümün tam ortasına çarptı. "Seks için hazır olmadığın için surat asmana bayılıyorum."

Göğsüne bir şaplak attım. "Kapa çeneni."

Beni kendine doğru çekti. "Onun yerine kahvaltıya ne dersin?" Knox, "Bu üzücü bir ikame," diye homurdandı.

Cáel sırtarak yastıklara yaslandı. "Seni yemeğe tercih ettiğinde onu parmağında oynattığını biliyorsun, Küçüğüm."

Knox eğildi ve alt dudağımı ısırdı. "Tadın tarçınlı çöreklerden daha güzel."

Kahretsin. Eğer bu yataktan çıkmazsam kesinlikle hepimiz sikişecektik.

Çabucak Cillian'ın üzerine yuvarlandım. "Dışarı. . Sizin çılgın ejderha feromonlarınızın yanında kendime güvenmiyorum."

Hepsi güldü ama ben banyoya doğru ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitledim. Sanki bir işe gibi. O kapıyı serçe parmaklarının bir hareketiyle kırabilirlerdi.

Tahtaya yaslandım ve derin bir nefes aldım. "Seks delisi bir manyağa dönüşüyorum."

"Ve biz seni seviyoruz," diye bağırdı Knox.

"Lanet olası şekil değiştiren işitme," diye . "Odamdan defol!" Diğer odadan daha fazla kahkaha sesi geldi.

Kapıyı ittim, beni göremeseler de onları tersledim. Meselenin esası buydu. Eğer bu kadar muhtaç bir aşüfte olmasaydım, onlara bir hafta boyunca mavi taşaklar verirdim.

Dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkarken ejderhalara ve onların sihirli penislerine lanet okuyarak hızlıca işimi yaptım. Bunu bitirdiğimde, söz konusu ejderhalar neyse ki odamdan kaçmışlardı. Dolabın karşısına geçip kot pantolon, bluz ve kazak çıkardım. Cáel ve Knox'un iddia izleri solmaya başlarken, Cillian'ınki hâlâ tazeydi. En azından önümüzdeki birkaç gün boyunca giydiklerime dikkat etmem gerekecekti. Neyse ki sonbahar havası örtünmemi kolaylaştırıyordu.

Artık alışlagelmiş yakalı gömleğimi çabucak giydim, saçlarımı ördüm ve sırt çantamı aldım. Yatak odamdan çıkıp merdivenlere doğru ilerlerken adımlarım yavaşladı. Easton'ın kahvaltıda olup olmayacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

Dün gece tek kelime etmeden çekip gitmişti ama gözlerindeki özlemi, hatta acıyı görmüştüm. Midemde kısır bir döngü yarattı.

Kramp. Bana bakışının değiştiğine inanmak ama kendimi tamamen bırakamıyordum.

Kendimi devam etmeye zorlayarak yemek odasına yöneldim. Maddox hariç herkes oradaydı. Bakışlarım anında Knox'un koltuğunu benimkinin yanına çekmiş olan Easton'a kaydı.

Gözlerimiz kilitlendiğinde sandalyemi çekti. Bu küçük bir jestti ama bana olumsuz duygular beslemediğini gösteriyordu. Tuttuğum nefesi bıraktım ve koltuğa doğru yöneldim.

Kendimi sandalyeye bıraktım, içeri doğru kaydım. Sonra masanın altına uzandım ve elini sıktım.

Easton'ın bakışları yüzüme kaydı.

Ona henüz istediği her şeyi veremezdim. Ama ona bunu verebilirim.

Yüzüne yayılan gülümseme karnıma bir yumruk gibi indi. Parmaklarımı sıktı ve sonra bıraktı. "Çırpılmış yumurta mı, krep mi, yoksa ikisi birden mi?"

"Ah," diye başladım, Easton'ın yüzündeki saf sevinci gördükten sonra hala kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

"İkisini de istiyor," diye cevap verdi Cael benim yerime.

Ona döndüm ve dilimi çıkardım. "Müdahale eden ejderha."

Bana sırttı.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve hepimiz döndüğümüzde Maddox'un adım adım odaya girdiğini gördük. Yüzünde hiç eğlence belirtisi yoktu.

"Sorun nedir?" Cillian sordu.

Ağzı inceldi. "Polis Brent'in cesedini buldu."

CILLIAN

Maddox nöbet tutarken ben ofisimde bir ileri bir geri volta atıyordum. "Cesedin nerede olduğunu bilmelerine imkân yoktu."

Maddox'un dişleri birbirine çarptı. "Hayır, ."

"Sürümüzden kim nerede olduğunu biliyordu?" Ben talep ettim. Maddox kaskatı kesildi. "Bir hainimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Daha iyi bir fikrin var mı?" Bu fikir içimi acıyla burktu. Corbetts'in kulübüme girmesine izin veren bir insan çalışanımız olmuştu zaten. Ama bu tamamen farklı bir ihanet olacaktı.

"Tüm infazcılar biliyordu," dedi Maddox sessizce. "Ortaklarına ya da arkadaşlarına söylemiş olabilirler. Biz bunun gizli tutulmasını talep etmedik."

Neden yapalım ki? Adamlarımıza güveniyorduk. Ancak Corbetts ya da polisler bilgimiz dışında insansız hava aracıyla izleme yapmadıysa, tek seçenek buydu.

Elimi kirli çenemin üzerinde gezdirdim. "Bunu bir an önce çözmemiz gerekiyor."

Maddox başını sallayarak onayladı. "Polisler Hayden'la tekrar konuşmak isteyeceklerdir."

Canavarım yüzeye çıkarken ellerim yumruk oldu. Hayden'ı sahiplendikten sonra kimsenin ona yaklaşmasını istemezdi, ama ona zarar vermek isteyebilecek insanlar? Bu felaket için bir reçete olurdu.

Maddox bir an beni inceledi. "Ejderhanı kontrol altında tutabilir misin?"

"Evet," diye . Ama o kadar da emin değildim.

Maddox bunu okudu ve küfretti. "Avukatı çağıralım."

"Buraya gelmesi saatler sürer. Jetle bile." Pahalı köpekbalığımız San Francisco'da çalışıyordu, yani ofisi hemen köşede değildi.

"Onu yola çıkaralım, her ihtimale karşı talepte bulunurlar."

Başımı salladım. "Ara onu."

Kapım çalındı. "İçeri gel."

Easton kapıyı hafifçe açtı. "Hepimiz gitmeye hazırız. Siz de geliyor musunuz?"

Ağzım cevap veremeden vücudum hareket etmeye başladı. Hayden'ın kampüse bensiz gitmesine izin vermeyi düşünemiyordum. Hele de kime güveneabileceğimizi bilmezken ve polisler hâlâ orayı arıyor olabilecekken.

"Geliyoruz," diye ısırdım.

Easton sadece başını salladı ve geri dönerek fuayeye doğru ilerledi.

Maddox ve ben onun arkasından gittik.

Hayden girişte, Cael ve Knox'un yanında bekliyordu. Sanki ona yakın durarak içindeki endişeyi hafifletebilirlermiş gibi. Havayı kaplayan kokuyu alamasaydım bile, gün gibi açık olurdu. Ellerini tekrar tekrar sıktı, teni solmuştu.

Boşluğu geçip yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

"Biliyorum," diye fısıldadı. Ne

kadar sarsılmaz bir inanç.

Hayden gözlerimin içine baktı. "Nereden biliyorlar?"

O batma hissi geri gelmişti. "Bilmiyorum. Ama öğreneceğimden eminim."

Yanağının iç tarafındaki bir nokta için endişelendi. "Hiçbirinizin başının belaya girmesini istemiyorum."

Knox alay etti. "Böyle bir şey asla olmayacak."

Tanrım, umarım haklıydı. Daha önce polislerin bu kadar yakından ilgilendiğini hiç görmemiştim. En azından kulübe, evimizin derinliklerinde saklıydı.

mlk. Arama izni alsalar bile polislerin arazimizi araması günler, belki de haftalar sürerdi. Yine de Brent'e ait tüm kanıtların temizlendiğinden emin olmam gerekiyordu.

Fazladan bir doz hidrojen peroksite ihtiyacımız var. Kan kalıntılarını temizleyeceğine gerçekten gvenebileceğımız tek şey. Bunu da listeye ekle.

Dudaklarımı Hayden'ın alnında gezdirdim. "Hadi seni okula götürelim."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Geliyor musun?"

Başımı salladım. "Mad'in ofisinde rahatlayacağım. Ama yakın olmak istiyorum."

Onun yanında olmamak beni öldürürdü. Ama kardeşlerime güvenmek zorundaydım.

Hayden'in omuzları bir parça gevşedi. "Orada bilmek yardımcı oluyor."

İçime bir sıcaklık yayıldı, korkunun bir kısmını yiyip bitirdi. Bu his aşk mıydı? Hayden'a kelimeleri vermediğim için nefret ediyordum. Ama ona yalan söyleyemezdim. Eşime de. Çocukluğum beni bu duygunun ne olduğunu tam olarak bilemeyecek kadar donanımsız bırakmıştı. Bunu deneyimlemek benim için hiçbir zaman güvenli olmamıştı.

Ama ilk defa, bunu birine vermek istedim. *Hayden*'a. Maddox sessizce, "Gitmemiz gerek," dedi.

Başımı salladım ve cipe doğru ilerledim. Maddox'a direksiyona geçmesini işaret ettim. Hayden'a yakın olmam gerekiyordu. Onu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ejderham beni çok zorluyordu. Onu alıp dağdaki bir mağaraya saklamak istiyordu. Ve bir yanıma buna karşı çıkmıyordu.

Bunun yerine araca tırmandım ve onu kucağıma aldım.

Hayden bana baktı, şaşkındı.

cipe doluşurken ağzının kenarına bir öpücük kondurdum. "Oraya varmadan önce sana olabildiğince ihtiyacım var."

Knox arkamızdaki koltuktan bize baktı. "Aralarındaki bağ çok yeni olduğu için ejderhası daha da sahiplenici olacaktır."

Maddox cipi çalıştırırken Hayden ses tonunu sempatiyle doldurarak "Ah," dedi. Bana sokuldu ve çaresizce ihtiyaç duyduğum teması bana verdi.

"Teşekkür ," diye .

"Sana sarılmak hiç de zor değil, Cill." Cáel yanımızda kıkırdadı. "Peki ya ben?" Hayden sırttı. "Sen de öyle."

Kızın bacaklarını tutup kucağına yaydı ve kot pantolonunun üzerinden baldırlarını yoğurdu. "Güzel."

Ondan sonra kampüse kadar sessiz bir yolculuk oldu. Hepimiz kendi endişe ve keşkeler dünyamızda kaybolmuştuk ama ejderham eşinin kokusu ve kalbinin bizimkine çarpmasıyla sakinleşti.

Maddox arabayı fen binasının yanındaki park yerine çekerken dudaklarımı Hayden'inkilere değdirdim. "Bugün çocuklara yakın dur, tamam mı?"

Başını salladı.

Easton koltuğunda iki büklüm oldu. "Bu sabah biyoloji ve psikoloji derslerimiz var, o yüzden hep onunla olacağım."

Bu paniği biraz olsun hafifletti. "Güzel." Hayden çenemin alt tarafını öptü. "Bu iş bizde."

Başımı salladım ama tek kelime etmedim.

Sonunda Cáel kapısını açtı. Hepimiz bunu dışarı çıkmamız için bir işaret olarak aldık.

Hayden geldi ama iki figür bize doğru ilerleyince durduk.

Dedektif Alwyn Hayden'a ters ters baktı. "Bayan Parrish. Sizinle konuşmamız . *Şimdi*."

HAYDEN

Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümlendi. Knox hemen yanıma geldi, bir kolunu bana doladı ve beni kendine çekti. "Avukatı olmadan olmaz."

Dedektif Alwyn'in gözleri bana dikildi. "Saklayacak bir şeyin mi var, Hayden?"

"Hayır," diye kestirip attı Cillian. "Ama dünkü profesyonellik dışı davranışından sonra, tüm konuşmalarda avukatımıza ihtiyacımız olduğu açıktı. Şu anda yolda ama Hayden o olmadan sizinle konuşmayacak."

"Seni kontrol etmelerine izin mi veriyorsun?" Alwyn meydan okudu.

Cillian sertleşti. "Konuşmaya devam edersen polis departmanına ve belediye başkanına resmi bir şikâyetle bulunacağım. Bu kasabayla *çok* derin bağlarım var. Bunu unutmayın."

Alwyn'in yüzü kızardı ve bir şey söylemek için ağzını açtı, ancak Dedektif Brower onu durdurmak için elini kaldırdı. "Yeter." Cillian'a döndü. "Özür dilerim. Ortağım anlaşılabilir bir şekilde üzgün. İsimsiz bir ihbarın ardından Bay Brent'i Ulusal Orman bölgesinin derinliklerinde parçalanmış halde bulduk. Oldukça tedirgin ediciydi."

Midem bulandı ve Knox'a döndüm. Ama Brower'ın bizi nasıl izlediğini kaçırmadım. Hepimizi. Tepkilerimizi görmek için o bombayı atmak istiyordu.

Cillian'ın yüzü boş bir maske olarak kaldı. "Bu oldukça üzücü olurdu."

Brower yavaşça başını salladı. "Öyleyse, cevapları bulmanın bizim için neden önemli olduğunu anlayacaksınız."

Cillian soğukkanlılıkla, "Bu arayış *yasal* yolları izlediği sürece, tüm kalbimle destekliyorum," dedi.

"Bunu duyduğuma sevindim." Brower bana döndü. "Yarın sabah dokuzda avukatınla birlikte karakolda ol." Bakışları Cáel'e kaydı. "Sen de."

Knox'un tutuşuyla kaskatı kesildim ama konuşan Maddox oldu. "Neden Cáel ile konuşmak istiyorsun?"

Brower ona gülümsedi ama bu gülümseme hiç de sıcak değildi. "Brent'in son görüldüğü saatte binada olduğunu söyleyen bir görgü tanığımız var. Sanırım bir avukatın da hazır bulunmasını istiyor, o yüzden bu işi bir kerede halledeceğiz. Tabii siz şimdi bitirmek istemiyorsanız, Bay McKenna?"

"Hayır, ," diye homurdandı Cillian.

Dedektif gülümsemesini Cillian'a çevirdi. "O halde o zamana kadar soruşturmamıza devam edeceğiz. Unutmayın, şehirde kalmanız gerekecek."

Alwyn bize son bir bakış attı ve sonra ikisi de uzaklaşmak için döndüler.

Easton, "Bu çok kötü," diye mırıldandı.

Cillian'ın çenesindeki bir kas titredi. "Ben hallederim."

Knox ona baktı. "Cesedin üzerinde onu Cáel'e ya da bizim mülkümüze bağlayacak şey olmadığından emin miyiz?"

Cillian başını salladı. "Her zaman önlem aldığımızı biliyorsunuz."

"Cinayet davaları ikinci derece kanıtlara dayanılarak yapılmıştır.

daha önce," dedi Easton sessizce.

Maddox, "Elimizdeki hukuk olmaz," diye güvence verdi.

Cáel'in yanına geçtim, kollarımı beline doladım ve ona . Kimin gördüğü ya da ne düşündüğü umurumda değildi. Onu rahatlatmam gerekiyordu. Burada ve güvende olduğuna dair kendimi rahatlatmam gerekiyordu.

Cáel'in kolları bana sarıldı. "İyi olacağım, ufaklık. Daha önce bundan daha kötü durumlara düşmüştüm."

Varlığımın her zerresiyle bundan nefret ettim.

Maddox boğazını temizledi. "Sınıfa gitmemiz gerekiyor yoksa daha çok konuşacağız."

Cáel'e başımı salladım ama gitmesine izin vermedim.

Başını eğdi ve dudaklarını saçlarımın üzerinde gezdirdi. "Derse .
Sonra seni bekliyor olacağım."

Kendimi onu bırakmaya zorladım ve geri çekildim. Easton sırt çantamı kaldırıp bana uzattı.

Onu omzuma attım ve Maddox'la birlikte bilim binasına doğru ilerleyerek diğerlerini sorun çözmeye bıraktım.

Binanın içine adım attığımız anda fısıltılar yoğunlaştı.

"Onu öldürdüğünü düşünüyorlar."

"da yattığını ve evli olduğunu öğrenince çok sinirlendiğini duydum."

"Hayır, hepsi şeytani bir tarikatın parçası ve Brent de bir kurbandı."

Duymamaya çalıştım ama kelimeler birbiri ardına üstüme üstüme geldi. Ama en çok takıldığım Profesör Brent'in *evli* olduğuydu. Ne adi bir sürüngendi. Ölüler hakkında bunu söylemek muhtemelen yanlıştı ama gerçek buydu.

Easton bana yaklaştı, omzu omzuma değdi. "İyi misin?"

"Her şey sadece güneş ışığı ve güller."

Yüzünü buruşturdu. "Cillian bizi bundan daha kötü durumlardan kurtardı. Birkaç hafta çirkin olacak ve sonra duracak."

Bundan pek emin değildim. Sanki gerçek katili bulacaklar ve adımız temize çıkacaktı. Çünkü onu biz öldürmüştük.

Kendimi de bu gruba dahil ettim çünkü azmettirici bendim. Çocuklar *beni* koruyordu.

Maddox bizi biyoloji sınıfına götürdü ve sırasına yöneldi. Oda zaten sessizce fısıldaşan öğrencilerle doluydu. Sıranın aşağısına, arkadaki masama doğru yöneldim.

Onu duyana kadar Delaney'i fark etmemiştim bile.

"Çıkarıcı bir sürtük olman yeterince kötüydü, ama şimdi bir katilsin. Tanrım, hemen okuldan atıl."

Etrafındaki öğrenciler kahkahalara ya da soluk soluğa kaldılar.

Maddox, "Yeter," diye tersledi. Gözlerini Delaney'ye dikti. "Seni tacizden dekana şikâyet etmem mi gerekiyor?"

Yanakları alev alev yanıyordu. "Üzgünüm Profesör ama aramızda şüpheli bir katil varken kendimi güvende hissetmiyorum."

Hemen Wren'in yanındaki koltuğuma geçtim.

"Bu kadar," dedi Maddox, sesi neredeyse titriyordu. "Lütfen sınıfımı terk edin. Notları bir öğrenci arkadaşınızdan alabilirsiniz, eğer biri sizin kezzabınıza yakın olmaya dayanabilirse."

Delaney'nin çenesi düştü. "Bunu yapamazsın."

Maddox kaşlarını kaldırdı. "Yapamaz mıyım? Ya devamsızlık yapacaksın ya da Dekan Robinson'la buluşacaksın. Seçim sizin."

Delaney sandalyesinden fırladı, kitaplarını çantasına tıktırdı ve koridorda tepinmeye başladı.

Wren, "Öfke nöbeti geçiren iki yaşında bir çocuğa benziyor," diye mırıldandı.

Gülümsemek istedim ama dudaklarımın kıvrılmasını sağlayamadım. Betimleme tam yerindeydi ama şakanın tam olarak gerçekleşmesine izin veremeyecek kadar ağır bir yük vardı üzerimde.

Maddox başlarken Wren sesini alçalttı. "Sen iyi misin?"

Koyu kahverengi saçları yüzüne düşen Wren'e baktım. "Pek sayılmaz."

"Çok özür dilerim. Herkes Brent'in çok büyük bir pislik olduğunu biliyor." Dinleyen biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı. "Daha önce de öğrencilerden faydalandığını duydum, belki daha da kötüsü. Bu büyük bir kayıp değil."

Midem bulandı. Haklıydım; başkaları da vardı. Onları dile getirmeden önce kelimelerimi dikkatle seçtim. "O iyi bir adam değildi."

Wren masanın altına uzandı ve elimi sıktı. "O zaman hak ettiğini buldu."

O haklıydı. Eğer Brent bunu kadın kadına yapıyorsa, kaderini hak etmişti.

Sınıfın geri kalanında Maddox'un sözlerine odaklanmaya çalıştım ama çok zorlandım. Zil çaldığında, kelimelerin sadece yarısının beynime girdiğini düşünüyordum.

Eşyalarımı topladım ve Easton ile Wren'i sınıftan çıkarken takip ettim. Easton telefonunu çıkardı ve kaşlarını çatarak ekrana baktı. "Knox onunla ve çocuklarla avluda buluşmamızı söyledi."

"Tamam." Wren'e baktım. "Sırada ne var?"

"Fotoğrafçılık. Kampüsün karşısında," diye yanıtladı güneş ışığına çıkarken.

Cillian, Cáel ve Knox'u bazı masaların yanında gördüm. Başka bir adamla konuşuyorlardı. İri yarı bir adamdı, neredeyse Cillian'ın boyundaydı. Koyu kahverengi saçları neredeyse siyahtı ve omuzlarına kadar uzanıyordu. Gözleri delici bir mavi-yeşildi ve yanında bir bıçak dövmesi vardı.

Wren yanımda hareketsiz kaldı, vücudu tamamen kaskatı kesilmişti. Yavaşladım ve yüzümü ona döndüm. "İyi misin?"

"Gitmem gerek."

Bizden kaçtı. Ama sınıfının ters yönüne doğru.

HAYDEN

Wren'in öğrencilerin arasından geçerek koşmaya yakın gözden kaybolmasını izledim. Çocuklara doğru dönerken kaşlarımı çattım ve tekrar yabancıyı inceledim.

"Bu senin *avukatın* mı?" Easton'a fısıldadım.

Bir kahkaha attı. "Tabii ki hayır. Avukatımız ellili yaşlarında, göbekli ve üç yüz dolarlık saç traşı olan biri."

Bu kesinlikle daha mantıklı geldi. "O zaman, bu kim?"

Easton kaydırılmış onun ağırlık üzerinde onun Ayaklar, kaybetmek herhangi bir işaret eğlence.

"Doğru mu?" Araştırdım.

"Bu Brix," dedi Maddox gelerek.

Ona baktım, sessizce daha fazla bilgi istiyordum. Maddox,

"Cillian'ın yeni bir bağlantısı," diye açıkladı.

"Dürüst ol, Mad. O bir paralı asker. Yasal olmayan işler yapmak için para alıyor," diye araya girdi Easton.

Karnımda bir sinir kıpırtısı kök saldı. "Cillian'ın ona neden şimdi ihtiyacı var?"

Maddox gözlerime baktı. "O ve kurt sürüsü Diablos, ailenizin ölümünü araştırıyorlardı."

"Ne?" .

"Bizim sahip kaynaklara sahipler. Başka kimsenin bulamayacağı bilgileri bulmakta çok iyiler," dedi Maddox sakince.

"Ama ne ?" Eğer biri paralı asker ise, o zaman bize basit bir iyilik yapmayacaktı.

Easton kolumu sıktı. "Merak etme. Cill onlara iyi para ödüyor."

Bundan ben de nefret ettim. Cillian'ın benim için daha fazla para harcamasını istemedim.

"Onun için hiçbir şey Mo Ghràidh," dedi Maddox usulca. "Kovada damla."

Başımı salladım ama bu hislerimi değiştirmedim.

Maddox bir elini sırtıma koyarak beni nazikçe ileriye doğru yönlendirdi. Gruba doğru yürürken yabancının gözleri benim üzerimdeydi.

Değerlendiriyor. Sanki herhangi bir zayıflık belirtisi arıyormuş gibi.

Sertçe yutkundum ve elimi uzattım. "Merhaba. Ben Hayden."

Adam elime baktı, .

Cillian boğazını temizledi. "Brix el sıkışmaz." Elimini çabucak geri çektim. "Özür dilerim."

Brix'in bakışları omzumun üzerinden geçti. "Konuştuğun kız. Kim o?"

Kaşlarımı çattım. "Sadece bir arkadaş." "İsim," diye emretti.

Easton gözlerini devirdi. "Sakin ol. O bir insan sınıf arkadaşı." Brix'in gözleri Doğu'ya dikildi. "Neyin önemli olduğuna ben karar veririm."

"Adı Wren," diye araya girerek durumu yatıştırmaya çalıştım. "Birlikte birkaç dersimiz var ama onu çok iyi tanımıyorum. Hoş ve utangaç biri. Kesinlikle boğazımı kesmeye falan çalışmadı."

Adamın dudakları inceldi. Bir an sessiz kaldı, sessizliği doldurmaktan ya da konuşmada garip duraksamalar yaşamaktan hiç endişe duymuyordu. Sonunda odağı tekrar bana döndü. "Maine'den başka bir yerde yaşadığını hatırlıyor musun?"

Parmaklarımı birbirine dolayarak gerginleştirdim. Çocukluğum hakkında sık sık düşünmemeye çalıştım. Kaybettiğim her şeyi hatırlamak çok acı veriyordu. "Hayır. İlk anılarım o evle ilgili."

"Anne babanın hiç yer değiştirdiğini ya da insanlık dışı görünen herhangi bir yetenek gösterdiğini hatırlıyor musun?" Brix bastırdı.

"Hayır." Benim ve ailemin hayatıyla ilgili her şey çok normaldi. Ta ki o korkunç geceye kadar.

"Öldürüldüklerinde ne olduğunu anlat bana."

Midem dibe parmak eklemlerim bembeyaz kesildi. "Hayır," diye kestirip attı Knox. "Bunu yaşamak zorunda değil."

Brix, Knox'u öyle bir bakışla kıstırdı ki altıma işeyebilirdim. "Ailesine ne olduğunu bilmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Bunu başka bir şekilde de yapabilirsin," diye homurdandı Knox. "en iyilerin en iyisi olduğunuzu sanıyordum. Ama belki de söylentiler abartılıdır."

Brix alçak bir hırıltı çıkardı.

"Yapabilirim," dedim çabucak. Kampüsün ortasında ihtiyacımız olan son şey bir kavgaydı.

Derin bir nefes alarak kendimi çelikleştirdim. Anıların aklıma izin vermeden tüm kelimeleri çıkarmaya çalıştım. "Yatma saatimi geçmiştin, kitap okuyordum. Koridorda ayak sesleri duydum. Annem odama daldı ve beni yatağımdan kaldırdı. Bana acele etmemi söyledi. Beni hiç tavan arasına sakladı. Ama aşağıda neler olduğunu duyabiliyordum."

Sesleri sanki dünmüş gibi duyduğumda içime bir acı yayıldı. "Bazı adamlar içeri girdi. Annemle başka bir dilde konuşuyorlardı ama tehditkâr oldukları belliydi. Nerede olduğunu sorup durdular. Sonra da onu öldürdüler."

Hâlâ tüm kanı görebiliyor, onu kurtarmaya çalışırken ellerimin altında hissedebiliyordum. Gözlerim yaşlarla doldu ve Cael bir kolunu omuzlarıma beni kendine çekti.

"Yeter," diye bağırdı.

Brix ona zar zor bir bakış attı. "Diğer dilde söylenen herhangi şeyi hatırlıyor musun?"

Cáel'e karşı titredim. "*Càit a bheil a' bhana-phrionnsa?*" Brix kaskatı kesildi, mavi-yeşil gözleri parlıyordu.

"Ne?" Cillian sordu. "Bunun senin için bir anlamı var mı?"

"Henüz emin değilim," diye kestirip attı Brix.

"Bize ne *düşündüğünüzü* söyleyin o zaman. Bunun annesinin kötü bir ilişkiden kaçtığı anlamına gelebileceğini düşündük. Pek çok baba kızlarına prenses der."

"Belki," dedi Brix alçak sesle. "Gitmem gerek. İrtibatta olacağım." Ve böylece gitmiş oldu.

Knox Cillian'a ters ters baktı. "Hâlâ onları kullanmanın iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Cillian dişlerini sıktı. "Bilgi bulma konusunda en iyileri onlar, yöntemleri alışılmışın dışında olsa bile."

Ama içimden bir ses Brix'in zaten bir şeyler bildiğini söylüyordu. Sadece bu bilgiyi paylaşmaya hazır değildi.

HAYDEN

Cáel ve Easton yakınımda dolanırken kitaplarımı sırt çantama yerleştirdim. Bu gün sanki bir ay sürmüş gibi hissediyordum. Üstüne üstlük Wren için endişeleniyordum. İngilizceyi özlemişti. Bildiğim kadarıyla hayatında bir gün bile ders kaçırmamıştı.

Ona mesaj atmak istedim ama telefon numarasının bende olmadığını fark ettim. Ne arkadaşmışım ama. Son birkaç ayın çılgınlığına o kadar kapılmışım ki, almaya bile zahmet etmemiştim. Eve gider gitmez ona bir e-posta gönderecektim.

Sırt çantamın fermuarını çektiğim anda Cáel onu .

"Yapmak zorunda değilsin-"

Gülünç bir bakışla sözümü kesti.

"Peki o zaman," diye mırıldandım.

"Bırakın o . Etrafımızdaki her şey tam anlamıyla kaos içindeyken kendini işe yarar hissetmesini sağlar," dedi Easton.

O haklıydı. Hepimizin bize bir nebze de olsa kontrol her şeye sıkı sıkıya tutunması gerekiyordu.

Cáel'in alanına girdim, uzandım ve çenesinin alt tarafına bir öpücük kondurdum. "Teşekkür ."

Cáel sadece homurdandı ama bu beni gülümsetti.

"Hadi buradan gidelim," diye mırıldandı Easton. "Sert bir içkiye ve jakuzide on saate ihtiyacım var."

Kıkırdadım. "Buna karşı çıkmazdım. Maddox nerede?"

"Arabada bekliyor," diye açıkladı Easton.

Cillian ve Knox çoktan eve dönmüş, yarınki görüşmemiz için avukatla birlikte bir saldırı planı hazırlıyorlardı. Birdenbire eve gitmek, burada kalmaktan daha yorucu gelmeye başladı.

Easton bir kolunu bana doladı. "Çok kötü olmayacak. Söz veriyorum."

Umarım haklıydı.

Labirent gibi koridorlardan geçerek arka kapıya doğru yöneldik. Bir köşeyi döndüğümüzde neredeyse Delaney, Bella ve Maggie ile çarpışıyorduk.

Delaney benimle alay etti. "Bu sürtük katil değil mi? Brent'i kendin mi kesip doğradın, yoksa bu ikisinden birine oral seks mi teklif ettin?"

Cáel'in dudaklarından çıkan bir hırıltı, üç kızın da birkaç adım geri atmasına neden oldu. Bella ve Maggie geri çekilmeye devam etti ama Delaney yerinde durdu.

"Ne? Beni de mi öldüreceksin? Tanıklar var, biliyorsun," diye tersledi.

"Delaney," diye tısladı Bella.

Maggie sadece başını salladı. "Bu benim için çok fazla. Kendimde değilim."

Delaney onlara doğru döndü. "Kesin sesinizi. İkinizi de mahvedeceğim."

Maggie'nin yanakları pembeleşti. "Hayden'a takıntılısın ve bu gerçekten tuhaflaşmaya başladı. Yani, senin ilgilendiğin adamı kaptı. Kampüste seçebileceğin yüzlerce kişi yok değil ya. Aş artık bunu."

Delaney'nin boğazında kızarıklık belirdi. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Bella ona bön bön baktı. "Artık hep bundan bahsediyorsun. Hayden'la ilgili her şeyi didik didik ediyor, neredeyse onu senin derini giymek istemekle suçluyorsun."

Bunun üzerine burnumu kırıştırdım. *Hayır, teşekkür .*

Delaney ellerini yumruk yaptı. "Bir *katili* istemediğim için özür . okulumuzda."

Maggie gözlerini devirdi. "Bu senin umurunda değil. Tek Knox. Ya da belki Cillian'dır. Sana ayak uydurmak çok zor."

"İkinizin de işi bitti," diye hırladı Delaney.

Bella elini kaldırdı. "Lütfen, herkes aklını kaçıranın sen olduğunu biliyor. *Daha fazla* dedikodu çıkarmakta iyi şanslar."

Bella Maggie'ye işaret etti ve koridora geri döndüler. Easton boğazını temizledi. "Bu tuhaf şeyle işin bitecek mi- Şimdi de Hayden'a karşı savaş mı açacaksın?"

Delaney dişlerini sıkarak yavaşça arkasına döndü. Ama Easton'a bakmadı. Nefret dolu gözleri sadece bana kilitlenmişti. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

İleriye doğru yürüdü, yanımdan geçerken omzumu kontrol etti.

İçimi çektim. "Arkadaşlarını kaybetmenin onu etkilediğini sanmıyorum." Cael homurdandı. "Ciddi bir yardıma ihtiyacı var."

"Seninle bu konuda tartışmayacağım," diye mırıldandım.

Easton bir kolunu omuzlarıma doladı. "Hadi eve gidelim."

Eğer orada bizi bekleyen bir avukat olmasaydı, bu kulağa mükemmel gelirdi.

Dışarı çıktığımızda Maddox cipi itti. "? Ben de seni aramaya gelecektim."

Easton, "Küçük kötü bir kızla karşılaştım," diye cevap verdi. Maddox'un bakışları bana kaydı. "Delaney?"

Başımı salladım. "En büyük hayranım değil."

İnledi. "Belki de dekanı bu işe dahil etmeliyim."

Başımı salladım. "Bu sadece işleri daha da kötüleştirir. Onun hakaretleriyle başa çıkabilirim. Bir noktadan sonra, sadece arka plandaki gürültü haline gelir."

Maddox sanki sözlerimin ardındaki gerçeği okumaya çalışıyormuş gibi bir an bakışlarımı tuttu. "Çok fazla gelirse bana söyleyecek misin?"

"Söz veriyorum." Ama karşı karşıya olduğumuz diğer her şey göz önüne alındığında, Delaney ile başa çıkabilirdim.

"Pekâlâ. Hadi eve gidelim. Cillian sabırsızlanmaya başladı," dedi Maddox, cipin kilitlerine bip sesi çıkararak.

O ve Easton ön tarafa tırmanırken, Cael ve ben arkaya bindik. Maddox arabayı sürerken hepimiz çoğunlukla sessizdik. Düşüncelerimize hükmedecek milyonlarca endişe vardı ve hiç kimse müzik havasında değildi.

Maddox sürü bölgesine giden iki şeritli yola saptı. En azından orada bu kadar gergin olmayacaktım. Ta ki avukat bana sorular sormaya başlayana kadar.

Dondurmaya ihtiyacım vardı. Bir fıçı dolusu. Çikolata şurubu ve çırpılmış krema ile. Ve serpiştirilmiş. Bütün gökkuşağı parçacıkları.

Tek uyarı bir motor sesiydi. Şaşırtıcı bir sesi çünkü görünürde başka hiçbir araç yoktu. Kaynağını bulmak için etrafa baktığımda artık çok geçti.

Bir şey SUV'umuza çarparak takla atmasına ve yoldan çıkmasına neden oldu. Baş aşağı durmadan önce birkaç kez takla attı.

Aynı anda hem her şey hem de hiçbir şey acımıyordu. Yüzümün yan tarafından ılık bir sıvı damlarken kulaklarım çınladı. Kan, beynimin bir kısmı bunu kaydetti.

Aracın dışından bağırma sesleri gelirken ön koltuktan biri inledi.

Ne oldu böyle?

"Kesin onu. Eğer ölürse alfa çok ," diye bağırdı bir adam.

"Hayden?" Easton ön koltuktan mırıldandı, sesi zar zor duyuluyordu.

Eller kırılmış pencereden içeri uzandı ve bir bıçak parladı.

Paniğe kapıldım ve kendimi dışarı attım.

Adam küfrederek beni saçlarımdan yakaladı. "Seni deşmek zorunda bırakma beni."

"Hayden!" Easton emniyet kemerinden kurtulmaya çalışarak bağırdı. Bir pençe parıltısı gördüm ve kendini kurtardı. Ama aynı hızla bir patlama sesi duyuldu ve Easton'ın vücudu sarsıldı.

"Hayden..." diye boğuldu ve cipin tavanına doğru yığıldı.

Ben çırpındıkça eli saçlarımda sıkılaştı. Maddox ve Cael için çığlık attım ama uyanmadılar. Ya da çoktan ölmüşlerdi. *Hayır.* Ölmemişlerdi. Bunu hissederdim.

Daha çok mücadele ettim, tekmeledim ve çığlık attım. Adam yine küfretti ve sonra boynumda keskin bir sızı oldu. Acının ısırığını hissettiğim kadar hızlı bir şekilde kayboluyordu. Ve onunla birlikte etrafımdaki dünya da.

Şimdilik son... Hayden'ın hikâyesi *Alevlerin Şafağı*'nda devam ediyor.
[BURAYA tıklayarak satın alabilirsiniz.](#)

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

[Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader](#)

[Kaderin Kıvılcımı](#)

[Yıldızların](#)

[İşareti Kader](#)

[Bağı](#)

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

[Kayıp Elemental Son](#)

[Aether](#)

[Quintessence Kraliçesi](#)

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

[Gölgelerin Mirası](#)

[Sırların Çapası Küllerin](#)

[Kaderi](#)

Ember Hollow Ejderhaları

[Korların](#)

[Alacakaranlığı](#)

[Küllerin Gece](#)

[Yarısı Alevlerin](#)

[Şafağı](#)

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen tessahale.com adresini ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)

[Sitesi](#)

[Bülteni](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.